Kenzaburō
Ōe
J
Fiinţa-sexuală

Traducere din limba japoneză
de Roman Paşca

POLIROM
2014

KENZABURO OE (n. 1935) este una dintre figurile de primă mărime ale literaturii japoneze contemporane. Abordează frecvent în cărţile sale teme politice, sociale şi filosofice, trădând o puternică influenţă existenţialistă. Totodată, experienţa dramatică a fiului său, Hikari, care suferă de o afecţiune cerebrală, a inspirat mai multe dintre scrierile lui Kenzaburō Ōe. Opera sa a fost recompensată cu cele mai importante distincţii literare japoneze – Premiul Akutagawa, Premiul Tanizaki, Premiul Noma –, iar în 1994 i s-a decernat Premiul Nobel pentru Literatură. Dintre romanele sale, la Editura Polirom au apărut *Stârpiţi răul de la rădăcină, împuşcaţi copiii* şi *17.*

1

Jaguarul imens, sidefiu a apărut gonind prin beznă până la buza abruptă a promontoriului. Cu botul întins spre marea întunecată, a virat la dreapta şi a dispărut pe un drum secundar care cobora vertiginos ca o cascadă. Se îndrepta spre golful Miminashi, care se ascundea ca o subsuoară în partea sudică a promontoriului. În Jaguar se afla şi o cameră de filmat Arriflex de 16 mm. Camera, ca şi maşina, îi aparţinea unui tânăr de douăzeci şi nouă de ani căruia toată lumea îi spunea J. J, soţia lui, sora lui mai mică aflată la volan, un cameraman între două vârste, un tânăr poet, un actor de douăzeci de ani şi o cântăreaţă de jazz de optsprezece – şapte oameni cu totul – se duceau spre casa de vacanţă a lui J. Aveau de gând să filmeze câteva scene pentru un scurtmetraj pe care îl făcea soţia lui J.

Cântăreaţa de jazz era goală-puşcă. Îngâna un cântec, beată. Cum nimeni nu-i dădea nicio atenţie, era convinsă că

toţi cei din Jaguar o dispreţuiesc, aşa că s-a hotărât să-şi încerce norocul încă o dată cu o poveste deocheată cu care avusese cândva oarece succes. În cele patru ore cât durase drumul de la Tokyo, toţi – cu excepţia surorii lui J, care conducea – băuseră whisky întruna, iar cântăreaţa de optsprezece ani fusese prima care rupsese rândurile beţivilor şi le-o luase înainte. Aşa se întâmpla întotdeauna. Stătea prost cu autocontrolul.

— M-am dus la un moment dat la o cântare, la petrecerea unui politician, a început ea să povestească. Şi era acolo şi o fată de şaişpe ani care stătea cu mine în cabina de schimb, n-avea niciun pic de machiaj şi şedea pur şi simplu pe un scaun, cu o minge de ping-pong şi un costum albastru de vinil pe genunchi. Aşa că ne-am împrietenit. Când ia venit rândul, tot nu se machiase. S-a dezbrăcat pur şi simplu, la pielea goală. Şi-a tras peste cap costumul ăla care arăta ca un sac de dormit albastru de vinil şi apoi m-a pus să-i trag fermoarul din partea de jos a spatelui. Vinilul ăla albastru era de fapt un costum de broască mulat şi care avea între picioare o crăpătură semănând cu o gură de peşte. Şi politicienii se holbau cu toţii la broasca aia albastră cu pizdă de fată, şi pe deasupra gagica şi-a mai şi băgat mingea de ping-pong înăuntru. Unde mai pui că mai şi orăcăia ca o broască în ritmul dansului!

Ceilalţi şase au râs fără chef. Ştiau prea bine că, dacă nu reacţionează, cântăreaţa ar fi izbucnit în plâns şi-ar fi făcut o criză. Încurajată de râsetele lor, cântăreaţa a continuat:

— Dansatoarea aia broască avea o tehnică desăvârşită, o tehnică absolut desăvârşită.

Le-a aruncat celor care ascultau o privire triumfătoare de parcă ar fi încercat să creeze un moment de suspans intens.

— Politicienilor ălora de la petrecere nu le păsa deloc de tehnică, nu voiau decât să vadă cât de indecentă poate fi o puştoaică de şaişpe ani, a spus J, care stătea pe bancheta din faţă între sora şi soţia lui. Asta-i o chestie care nu se schimbă niciodată, oricât de obscen ar fi spectacolul. Nu

poţi să etalezi doar tehnică şi să te aştepţi ca, în schimb, trupul tău indecent să devină invizibil. Asta vrea să vadă publicul, indecenţă curată. Indecenţă în carne şi oase!

Cântăreaţa de jazz de optsprezece ani s-a dat bătută. S-a bosumflat şi a început să se smiorcăie. Toţi, inclusiv soţia lui J, ştiau că J şi cântăreaţa şi-o trag. Din ce în ce mai deprimată, fata plângea de i se scuturau umerii goi. Dacă n-ar fi fost în maşină, probabil că ar fi apucat un cuţit sau gâtul unei sticle sparte şi ar fi ţâşnit ca o mâţă cuprinsă de panică.

— De ce eşti aşa urâcios? a întrebat cu reproş sora lui J. Uite, e întuneric şi drumul ăsta e plin de curbe, mai bie-ai tăcea un pic din gură. Ce, vrei să murim înainte să ajungem la cabană? Înainte să terminăm filmul ăla al vostru?

Nu putea să suporte răutăţile pline de tertipuri psihologice ale fratelui ei.

În afară de sora lui J şi de fata care plângea, toţi ceilalţi zâmbeau în tăcere, beau whisky şi ascultau zgomotul motorului şi sunetele lor interioare. Nimeni nu se întreba de ce zâmbeau. Zâmbeau generos de fiecare dată când se lăsa tăcerea.

Jaguarul ajunsese la capătul pantei, în extremitatea dreaptă a golfului. A cotit-o spre stânga, traversând satul Miminashi pe drumul îngust acoperit cu dale de piatră.

— Pot să vă rog să-nchideţi geamurile? a spus sora lui J. Urăsc mirosul de peşte mort şi de plase. Nu vă deranjează, nu?

Doi dintre cei din maşină au închis geamurile.

Sora lui J s-a întors apoi spre fratele ei şi i-a spus, cu o urmă de regret în voce:

— Oricât de atentă aş fi la condus, să ştii că mâine dimineaţă tot o să găseşti nişte zgârieturi pe maşină. De ce nu vrei să conduci tu? Doar eşti un geniu la volan.

— Sunt beat şi e prea periculos, am sfârşi în mare, a răspuns J încă zâmbind şi abia mişcându-şi buzele.

Maşina înainta pe drumul pietruit, trecând din când în când peste canale scurte, pline ochi cu apă de mare. Drumul descria o curbă lină de-a lungul părţii interioare a golfului, legând un cătun de celălalt. De ambele părţi erau aliniate

mănunchiuri de case care păreau nişte şiruri de elefanţi morţi. Mănunchiuri de case de un gri-închis, dând senzaţia că sunt întoarse înspre înăuntru şi complet închise. O lampă proiecta o lumină slabă de dincolo de canale, din direcţia mării. Era lampa de semnalizare a unui vas de pescuit amarat la chei. Mănunchiurile de case erau cufundate în întuneric.

Jaguarul înainta scoţând un sunet mai slab decât foşnetul mării domoale. Brusc, farurile au surprins un grup de oameni pe drumul pavat cu piatră. Sora lui J a apăsat pedala de frână. Sticlele de whisky au căzut de pe banchetă zdrăngănind. Cântăreaţa de optsprezece ani s-a oprit din plâns şi a dat să tragă o înjurătură, dar până la urmă s-a abţinut. Toţi cei din Jaguar priveau curioşi la oamenii aflaţi în lumina farurilor.

Vreo treizeci de pescari năuciţi de lumina puternică apărută pe neaşteptate, precum nişte şoareci orbi. Majoritatea erau femei, dar printre ele să găseau şi câţiva bătrâni şi copii. Femeile purtau toate nişte haine ţesute manual, groase, în culori închise, tipice pentru Ainu. Toate arătau între două vârste. Un grup de femei între două vârste, agitate, furioase şi prost dispuse. Farurile făceau chipurile tuturor să pară urâte, animalice şi meschine. Aşteptau în faţa uneia dintre case, ocupând tot drumul pietruit. Acum toate feţele erau întoarse spre Jaguar, dar se simţea clar că până cu o clipă mai devreme toţi ochii fuseseră aţintiţi asupra casei.

— Ascundeţi-o pe Keiko, a spus sora lui J. Vârâţi-o jos, în faţa banchetei, şi puneţi-i o haină-n cap!

Keiko Sawa era numele cântăreţei de jazz. Keiko s-a conformat imediat. Trupul ei plăpând şi gol, ghemuit, cu coapsele lipite de spătarul banchetei din faţă, a fost acoperit cu o jachetă, o fustă şi alte haine. Ceilalţi trei de pe bancheta din spate o ţineau cu genunchii să nu cadă când maşina avea să se pună din nou în mişcare. Jaguarul a pornit încet spre mulţime. Şovăielnic, J a întins mâna spre claxon, dar sora lui l-a oprit, cu o voce înspăimântată, însă plină de hotărâre:

— Nu! Dacă faci asta, o să răstoarne maşina şi o să-i dea

foc. Lasă-i, că încep să se mişte singuri.

Şi într-adevăr, pe măsură ce Jaguarul se apropia, oamenii de retrăgeau încet, în linişte, sub streşinile caselor de pe ambele margini ale drumului pietruit. Părea să le fi dispărut curiozitatea pentru maşină şi pentru cele şapte persoane din ea. De fapt, păreau mai degrabă complet indiferenţi. Cei din maşină şi-ar fi dorit şi ei să simtă acelaşi lucru, dar fata goală chircită pe jos tremura. Abia când maşina a început să avanseze prin mulţime, şi-au dat seama că doar în casa aceea de pe partea dinspre mare a cătunului la care se uitau cu toţii se zărea prin fereastra deschisă de la etaj o lumină aprinsă, şi lumina aceea cădea peste dalele drumului şi peste feţele oamenilor.

Imediat ce-a trecut de mulţime, Jaguarul a început să prindă viteză. La început, toţi au rămas tăcuţi, abătuţi. Se simţiseră ameninţaţi. Apoi cameramanul între două vârste, al cărui rol era să împrăştie întotdeauna tăcerea şi tensiunea în momente de-astea, a început să râdă din toată inima. De fapt, când râdea, nu putea să râdă altfel decât din toată inima.

— Parcă eram o echipă de exploratori care traversează un sat de băştinaşi, nu? a zis bărbatul. Dacă nu-i întărâtăm, nici ei nu fac nimic. Mi-am adus aminte de călătoria aia în Borneo, când am fost să fac un film educaţional. Şi mi-am adus aminte şi de un western.

Keiko Sawa şi-a ridicat trupul gol şi s-a aşezat pe picioarele scurte şi groase ale cameramanului. Apoi, cu o voce alintată, dar blândă şi mai vioaie decât mai devreme, a întrebat:

— Erau indieni?

— Erau locuitori din sat, a răspuns sora lui J. Bărbaţii sunt plecaţi la pescuit, aşa că probabil ăia erau toţi cei rămaşi în sat. Am modelat capete din lut ale unora dintre oamenii care trăiesc în jurul golfului.

Sora lui J era o sculptoriţă în vârstă de douăzeci şi şapte de ani care se întorsese de la Paris la începutul verii. Pesemne că avea să se ocupe de scenografia filmului pe care îl făceau J şi soţia lui.

— N-ar fi trebuit să oprim şi să întrebăm de nişte peşte

pentru mâine? a comentat J.

— Tu nu ştii nimic despre cătunele astea din jurul golfului. Când ne-am refugiat aici în timpul războiului, îţi era atât de frică să cobori până la golf, încât stăteai toată ziua închis în casă să pictezi. Te temeai de copiii pescarilor!

Jaguarul a înaintat pe drumul pietruit până la capătul cătunului, după care a cotit lin într-un loc de unde se vedea, jos, dincolo de un dig scund, marea neagră ca fierea. A început apoi să urce altă pantă. Crengile arbuştilor învinşi de briză se întindeau spre parbrizul Jaguarului, diforme ca nişte braţe contorsionate violent. Sunetele crengilor care atingeau maşina i-au făcut pe cei şapte să aibă pentru o clipă senzaţia că fuseseră surprinşi de o ploaie torenţială.

— Nu mă temeam de copiii pescarilor! Atâta doar că uram faptul că oamenilor din golf le era frică de familia noastră doar pentru că aveam nişte pământ şi o cabană sus, pe munte. De-aia nu coboram. Nu eram mai insensibil decât tine!

— Ce feţe agitate, uimite şi pline de ură aveau, a spus Keiko Sawa. Arătau ca nişte oameni care tocmai au fost surprinşi în timp ce şi-o trag.

În afară de fata care conducea, toţi ceilalţi au izbucnit în râs.

— Pe tine nu te-ar deranja deloc să te surprindă cineva în timp ce ţi-o tragi, nu, Keiko? a întrebat cameramanul. Spiritul tău de observaţie e foarte precis uneori.

— Oamenii ăia veniseră acolo ca să facă de ruşine o femeie vinovată de adulter, a spus sora lui J cu o voce tristă şi joasă de parcă ar fi şoptit ceva numai către fratele ei. Sa întâmplat ceva asemănător şi în perioada cât am fost refugiaţi aici. Femeia infidelă se ascundea în casă. Probabil că uşile erau toate blocate cu scânduri bătute în cuie, doar că noi nu le-am văzut în seara asta din cauza mulţimii.

— Da’ ce căutau acolo adunaţi aşa, în creierii nopţii? Cum adică o făceau de ruşine?

— Pur şi simplu stau acolo, în faţa casei. Femeile, bătrânii şi copiii din tot satul. Chiar şi bărbaţii când nu sunt plecaţi. Nu ţi se pare de-ajuns ca să facă pe cineva de ruşine? Mi se face rău numai gândindu-mă la asta!

— Ai dreptate, şi mie mi se face rău, a intervenit actorul de douăzeci de ani de pe bancheta din spate. E groaznic! Pentru un amărât de adulter...

— Normal că ţi s-ar face rău, Puştiu, dacă s-ar aduna în faţa apartamentului tău oameni din tot Tokyo-ul în fiecare seară, i-a replicat cameramanul.

— E-adevărat, datorită lui Puştiu cel puţin o sută de soţi au aflat ce-i aia adulter, a spus cântăreaţa de jazz goală tratându-l pe actor de parcă ar fi fost un puştan mai mic decât ea.

Jaguarul a urcat drumul şerpuit de pe pantă până a ajuns sus, pe faleza înaltă care domina golful, de unde cătunul se vedea dintr-odată pierdut undeva jos, departe.

— A, ia opreşte maşina, a cerut cameramanul. Parcă era o lumină aprinsă la etajul casei ăleia înconjurate de mulţime, nu? Poate vedem ceva de-aici.

Cei şapte au coborât din Jaguar. Keiko Sawa şi-a tras peste umeri, ca un poncho, pătura care fusese aşternută pe banchetă. Cameramanul a asamblat imediat nişte obiective de la cameră ca să facă un telescop. Lucra pentru o companie care făcea filme educaţionale şi de publicitate, dar era un outsider, un rebel demodat care nu se putea integra în echipă. Când şi-a dat seama că niciodată nu avea să fie agreat în companie şi nici să avanseze, şi-a lăsat barbă, a început să poarte pulovere soioase în locul costumului gri, să conducă o maşină veche şi să-şi investească energia în tot soiul de invenţii complicate. De pildă, să asambleze obiective telescopice. Şi, când a auzit că tinerii lui prieteni fac un film, a lăsat pe planul doi şi familia, şi munca la companie şi sa devotat trup şi suflet acestui proiect incert. Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, profund frustrat. Nu avea vreun talent ieşit din comun, dar era un om cumsecade. Bea, dar nu era puturos. Munca la companie nu-i mai trezea nicio fărâmă de interes, dar asta nu înseamnă că o neglija. Probabil că a doua zi după filmarea de o oră din zori, avea să plece singur cu maşina spre Tokyo ca să se prezinte la serviciu.

Când a terminat de reglat telescopul improvizat, cei şapte au început să se zgâiască prin el, pe rând, la singura

fereastră luminată din cătunul de dedesubt. Au văzut o femeie care stătea aplecată şi îşi agita braţele, dar nu era limpede ce anume făcea. Au privit-o vreme îndelungată. Mişcările trupului ei au rămas aceleaşi. Din locul unde se aflau, nu vedeau decât spatele femeii şi freamătul părului ei bogat şi răvăşit. Era imposibil de desluşit ce făcea cu mâinile. Însă suişurile şi coborâşurile umerilor ei erau profund impresionante. Au studiat-o mult timp. Într-un târziu, au obosit, mai degrabă din pricina propriei lor curiozităţi nesatisfăcute.

— Să ne întoarcem în maşină. Mi-e frig, a spus Keiko Sawa, care pândise momentul potrivit.

Nimfomana de optsprezece ani avea un soi de al şaselea simţ, ceva asemănător cu sensibilitatea antenelor unui cărăbuş tâmp.

Şi în momentul acela au încetat să mai încerce să ghicească sensul mişcărilor femeii şi s-au întors la Jaguar. J, soţia şi cu sora lui s-au aşezat pe locurile din faţă, iar cameramanul, cântăreaţa de jazz, actorul şi poetul, care până atunci nu spusese nimic şi băuse întruna whisky, pe cele din spate. Jaguarul a demarat.

Tânărul poet care nu spusese nimic până atunci avea douăzeci şi cinci de ani şi tocmai publicase un volum de poezii pe cheltuiala proprie. Ca prieten al soţiei lui J, preluase îndatorirea de a face comentariul pentru film. Fuseseră colegi de facultate. În ultimul an de studii, fuseseră foarte apropiaţi. Se şi culcaseră unul cu altul, şi nu o singură dată. Pe vremea aia, soţia lui J trăia într-o sărăcie lucie, dar era mândră ca o leoaică şi ferm hotărâtă să devină regizor de film. După absolvire, el şi colega obsedată de film se despărţiseră, dar un an mai târziu primise din partea ei o invitaţie la nuntă. J, soţul colegei, era fiul preşedintelui unei companii producătoare de oţel, cu patru ani mai mare decât ei. J îşi dorea să fie un mecena, să aibă o cameră de filmat Arriflex de 16 mm, o soră artistă, un Jaguar cu roţi cu spiţe şi cauciucuri albe, o casă de vacanţă cocoţată deasupra unui golf şi, pe deasupra, un bilet de avion pentru o călătorie în jurul lumii de la Pan American. În plus, scormonise prin buzunarele lui taică-său după banii

necesari pentru finanţarea filmului pe care voia să-l facă soţia lui. Colega poetului era nebună după J şi înnebunită de planul ei de a face film. Prin intermediul ei, tânărul poet luase împrumut de la J banii cu care-şi publicase volumul de poezii; în schimb, fusese de acord să scrie comentariul pentru film. Se împrietenise cu proaspătul cuplu, dar nu reuşea deloc să-şi înfrâneze răceala pe care o simţea faţă de J. Să fi fost oare gelos pe soţul fostei lui colege cu care se culcase în trecut? Colega îl invita la petrecerile pe care le dădea J în apartamentul lor superb, unde strângea tineri actori şi cântăreţi. Făcea asta doar pentru că aşa voia ea sau îşi dorea şi J prezenţa lui acolo? Nu avea de unde să ştie, iar asta îi dădea un sentiment de nesiguranţă.

— Ei, ce părere ai? a întrebat-o J pe soţia lui care, ca şi tânărul poet, nu spusese nimic până atunci.

Femeia tocmai bea nişte whisky direct din sticlă.

— Spăla nişte orez, a răspuns soţia fără să stea deloc pe gânduri.

Da, asta trebuie să fi fost. Toţi au simţit atunci că femeia aia persecutată pentru adulter îndura cu stoicism, ba chiar se împotrivea spălând nişte orez. S-au cufundat în tăcere toţi şapte, cu gândul la femeia care spăla orez nelăsându-se intimidată, înfruntându-i oamenii furioşi care stăteau neclintiţi în faţa casei ei. Într-un târziu, actorul de douăzeci de ani a întrebat:

— De ce era deschisă fereastra?

Pentru că iniţial n-a răspuns nimeni, s-a simţit lezat şi s-a înroşit. Poetul şi-a dat seama şi a spus:

— De cald, presupun. Acum s-a făcut deja răcoare pentru că e miezul nopţii, dar probabil că spală orez întruna de la asfinţit, când era încă foarte cald în cameră dacă se mai şi mişca.

— Da, chiar, azi a fost ziua cea mai caldă din vara asta. Dar de ce nu închide fereastra acum, când s-a lăsat întunericul şi s-a mai răcorit?

— Probabil se teme să nu provoace mulţimea de-afară.

— Mi se face rău, a zis actorul.

S-au cufundat iar în tăcere toţi. Unii dintre ei au început să tremure. Cu viteză redusă, Jaguarul a urcat până în

vârful falezei înalte din partea sudică a golfului.

*

Când au ajuns la cabană, cei şapte au descărcat din Jaguar echipamentul de filmat, sticlele de whisky şi de gin, mâncarea, un magnetofon portabil şi nişte benzi, câteva cărţi şi caiete şi alte mărunţişuri. Cum era frig, cântăreaţa de jazz şi-a tras pe ea nişte chiloţi contorsionându-se în spaţiul îngust din maşină, dar era prea greu să-şi pună alte haine, aşa că până la urmă a coborât acoperită cu un furou simplu de satin şi o pătură în carouri pe care şi-o ţinea în jurul coapselor. Cu toţii, inclusiv ea, se treziseră deja din beţie. Aşa că toţi aveau chef să bea ceva.

Cabana era aşezată pe trunchiuri de copaci şi susţinută de cabluri de oţel, ieşind în afară ca un coş de pescuit de pe bucata îngustă de teren plat care fusese săpată în panta ce dădea spre golf. Jaguarul era parcat fix sub cabană. Ca să ajungă înăuntru, au urcat pe o scară sprijinită direct pe faleza abruptă, iar când au terminat de urcat toţi şapte, Jaguarul sidefiu era deja învăluit într-un întuneric dens. Cer întunecat, nori negri. Sub privirea lor se întindeau cătunul şi marea, la fel de negre precum norii.

După ce-au intrat în cabană şi au aprins luminile, s-au simţit întrucâtva eliberaţi de sentimentul de teamă. Pe partea opusă mării, casa avea o grădină mare. Grădina pornea dintr-o terasă puţin coborâtă faţă de nivelul parterului şi apoi se întindea tot mai mult în lateral şi în sus. Prin urmare, nici dacă priveai pe ferestrele de la etaj grădina nu părea foarte joasă. Lumina aprinsă în sufragerie făcea ca buruienile şi iarba de un verde proaspăt ce creşteau din abundenţă la marginea terasei să pară că plutesc prin aer. Grădina cufundată în întuneric avea o culoare care amintea de contururile negre imprimate peste fondul albastru al unei litografii. Cei şapte şi-au lăsat bagajele pe podeaua sufrageriei şi au contemplat întunericul grădinii prin uşa mare de sticlă.

— La parter e doar sufrageria asta. Mă rog, mai există o baie, o toaletă şi o bucătărie mică în fund. La etaj sunt trei

dormitoare şi nişte debarale. Camerele sunt separate, ca la hotel, aşa că cine vrea să rămână singur, poate să meargă sus. Doar că o să fie frig.

Sculptoriţa de douăzeci şi şapte de ani dădea explicaţii pentru cei patru musafiri care veniseră la casa de vacanţă pentru prima dată, nu pentru fratele ei şi soţia lui.

— Chiar că-i frig, deşi suntem în august! a exclamat cameramanul. Cu siguranţă i-ar speria şi pe fermierii din nord-est. Am petrecut o vreme acolo ca să fac nişte filmări despre pagubele produse de ger şi oamenii ăia se sperie una-două ca nişte potăi fricoase. O să răcesc, J!

Cameramanul tremura, iar obrajii palizi din pricina băuturii căpătaseră o nuanţă purpurie.

Prima persoană care-i spusese „J” acestui tânăr fusese profesorul străin al surorii lui, probabil pentru că tatăl său îi dăduse un nume prea pompos şi prea lung pentru ca străinii să-l ţină minte. De atunci, toţi începuseră să-i spună „J”, inclusiv el. Impresia ambiguă de personaj de ficţiune numit doar cu iniţiala J i se potrivea ca o mănuşă.

— A, tu eşti friguros, nu? Parcă te lăudai c-ai fost pe o balenieră până la Polul Sud să faci poze, chiar e-adevărat? Mă mir că n-ai crăpat de ger.

— E-adevărat. Dar să fii friguros e una şi să crapi de ger e cu totul altceva, Keiko. Tu eşti atât de sigură că rezişti la frig, încât umbli tot timpul goală, dar ai muri îngheţată înainte să-ţi dai seama că ţi-e frig. Când eram la Polul Sud, camerele se stricau întruna, aşa că ieşeam mereu să le repar.

Sora lui J şi soţia lui au adus din bucătărie nişte vreascuri şi nişte ziare şi le-au pus în şemineu, însă imediat ce-au încercat să facă focul, cameramanul a preluat el treaba.

— Am o tehnică specială de aprins focul, pot s-o fac şi fără chibrituri, a spus cu o infatuare găunoasă.

Ceilalţi – în afară de leneşul de J – au adus scaune din toată camera şi le-au aranjat în cerc în jurul vetrei. Au împins apoi canapeaua şi masa în colţul opus, în caz că cineva ar vrea să danseze. În plus, cum întorseseră canapeaua cu faţa la perete, cineva putea chiar şi să

doarmă acolo fără să fie deranjat de prieteni.

Fumul şi diverse mirosuri au umplut încăperea. Cameramanul între două vârste s-a ridicat de lângă foc. Îmbujorarea i se dusese din obraji, care erau acum din nou palizi. Fumul îi intrase în ochi şi câte o lacrimă i se scurgea pe fiecare obraz până la colţul buzelor, dar ochii îi străluceau de mulţumire că focul ardea atât de bine.

— Auzi, Mitsuko, i s-a adresat cameramanul soţiei lui J, hai să înteţim focul aici în şemineu, şi să-l filmăm pentru scena cu intrarea în infern.

— Bine, dacă reuşim să montăm un negativ în care doar focul să fie în culori naturale, a replicat femeia entuziasmată. Ca în filmul ăla cu vampiri al lui Roger Vadim, doar că acolo era vorba de sânge.

Mitsuko le-a întins tuturor câte-un pahar şi i-a întrebat dacă vor whisky sau gin.

— O să mă gândesc la o soluţie. Gin, pentru mine, i-a spus cameramanul soţiei lui J cu o voce joasă şi blândă ca şi cum s-ar fi adresat unei iubite.

Tema filmului lor era „Infernul”. Când auzise de la Mitsuko şi de la J că se gândesc să facă un scurtmetraj despre infern, tânărul poet avusese un şoc. Impresia pe care şi-o făcuse la nunta lui Mitsuko nu era nici pe departe de infern. În plus, Mitsuko păruse fericită după nuntă, doar pusese mâna pe florile paradisului terestru – Jaguarul şi camera de filmat Arriflex. Şi soţul părea fericit că dobândise o soţie atât de fericită. Prin urmare, nu înţelegea de ce insistau asupra ideii cu infernul. Şi nici nu mai erau la vârsta capriciilor copilăreşti. Poetul presimţea că nici după ce va fi terminat de scris comentariul pentru film nu va fi priceput de ce e necesar infernul. Cu toate astea, preţ de o clipă, când cameramanul a stins lumina din sufragerie ca să controleze efectul focului din vatră pe peliculă, poetul a fost cuprins de sentimentul că aude în focul acela firav ecourile infernului personal.

Sora lui J, sculptoriţa de douăzeci şi şapte de ani, s-a ghemuit în spatele cercului de scaune pe care stăteau aşezaţi ceilalţi şi a pornit un gramofon vechi. În încăperea luminată numai de focul din şemineu, locul unde se afla

părea o vale întunecată. Într-un târziu, a început să răsune *Partita în Si bemol major* de Bach, tensionată şi nesigură, dar cu toate astea suavă. Sunetele erau foarte joase şi delicate. Discul era dintr-un set cu ultimul recital al lui Dinu Lipatti. Probabil că aveau de gând să-l folosească pentru filmul lor despre infern. În momentul recitalului la care fusese făcută înregistrarea, starea de sănătate a lui Lipatti era foarte proastă. Fusese ultima lui apariţie publică. Murise două luni mai târziu în timp ce asculta *Cvartetul în fa minor* de Beethoven.

— Tabloul de deasupra şemineului seamănă mult cu cel pe care Mitsuko ni l-a arătat mie şi lui Keiko, a remarcat tânărul poet.

Dintre toţi şapte, el era cel mai puţin sensibil la muzică. Nu că ceilalţi şase s-ar fi concentrat prea mult la Lipatti…

— E făcut de acelaşi pictor. Un belgian.

— Deci eu o s-apar de-aici aşa, goală, doar cu ţâţele acoperite de un soi de panglici, nu? a întrebat Keiko.

— Da, exact. Avem în grădină două statui, nişte nuduri în stil roman, şi aş vrea să apari dintre ele. Puştiu o să stea în plan apropiat, gol, în picioare, întors spre partea opusă. O să filmăm în cadru larg, aşa că, evident, şi Puştiu trebuie să arate ţais.

— Părul meu nu e atât de frumos, a spus cântăreaţa de jazz de optsprezece ani.

Tabloul era o reproducere după o pictură a suprarealistului Delvaux, în care câteva fete elegante ce par pierdute în gânduri, cu un păr pubian absolut superb, se plimbă printr-un peisaj imobil în maniera lui de Chirico. Toţi ceilalţi şase intuiau de ce trupurile goale ale fetelor din tablou o făceau pe Keiko să se simtă ruşinată. Părul lor pubian era de un castaniu fără seamăn de frumos, cu nuanţe arămii.

Pe cei şapte (incluzând-o de data asta şi pe sora lui J) punea iarăşi stăpânire beţia pe care-o simţiseră în Jaguar. Oboseala provocată de călătoria cu maşina de la asfinţit până în miez de noapte le adăsta încă în coapse şi în picioare şi le intensifica beţia. Pentru cântăreaţa de jazz de optsprezece ani, căldura focului din şemineu a fost un

pretext să se dezbrace imediat. Furoul stacojiu de satin semăna cu o găină care murise la picioarele ei. Pesemne că la un moment dat avea să-şi dea jos şi chiloţii. În ceea ce-o privea, trăsătura care-o umaniza era tocmai exhibiţionismul ei. Nimeni n-o considera pe Keiko Sawa o narcisistă. Adevărul e că trupul ei era slab şi necopt. Tânărul poet credea că devenise exhibiţionistă pentru că J îi spusese la un moment dat că arată mai bine goală decât îmbrăcată. J avea puterea s-o influenţeze.

Iritată de faptul că toţi ceilalţi se holbau în tăcere la tabloul de deasupra şemineului, fata a spus:

— Dacă-i nevoie, o să-mi iau şi eu o blană de veveriţă şi o să mi-o leg sub burtă.

Dar când şi-a dat seama că ceilalţi şase îi acordă şi mai puţină atenţie decât înainte, a început să bea ginul tare ca pe apă.

— De unde răsare soarele în anotimpul ăsta, J? a întrebat cameramanul.

— Da, chiar, bună întrebare.

J habar n-avea.

— Răsare dinspre mare. Deci Keiko ar trebui să vină dinspre statui şi să prindă lumina din faţă, pe partea stângă a corpului. O să arunce o umbră lungă spre dreapta. Soarele o să cadă pe capul, pe umerii şi pe o latură a lui Puştiu, ceea ce înseamnă că profilul lui o să fie foarte întunecat. O să aşezăm camera cam la un metru în spatele lui.

— Am înţeles, i-a răspuns cameramanul lui Mitsuko. Aş vrea să filmez dimineaţă, când soarele încă pare să fie mai jos decât locul ăsta, ca să terminăm până la şase.

— Keiko, să nu cumva să izbucneşti în râs. E scena cea mai importantă, aşa că trebuie să rămâi cu o faţă serioasă tot timpul, chiar dacă o să te mănânce tălpile goale.

Cântăreaţa de jazz nici n-a catadicsit să răspundă. S-a aplecat şi şi-a scos chiloţii. A apucat apoi paharul cu gin, lămâie şi zahăr cu ambele mâini, ca o veveriţă care ţine o nucă, şi s-a aşezat în scaun cu genunchii ridicaţi la piept. Toţi au înţeles că orice încercare de-a mai purta o conversaţie serioasă cu ea avea să fie sortită eşecului. Scaunul ei era lângă cel al lui J, la capătul din dreapta al

şirului. Ea şi J, care erau prea beţi şi prea somnoroşi ca să dea altceva decât nişte răspunsuri vagi, au rămas izolaţi de ceilalţi. În timp ce ceilalţi cinci continuau să vorbească despre film, cu Mitsuko în centrul grupului, trupul gol al lui Keiko Sawa s-a răsucit treptat spre dreapta, în direcţia lui J. Într-un târziu, ridicându-şi spatele slab şi fundul gol ca un zid, a pus o barieră între ea şi J şi restul cercului de prieteni. Cineva probabil că aranjase intenţionat cele două scaune puţin separate de celelalte cinci. Toţi ştiau că J şi cântăreaţa de jazz aveau să se aşeze acolo.

— Scena în care fata goală apare dintre statui e cumva un peisaj din infern? a întrebat-o tânărul poet pe Mitsuko.

Trebuia să se pregătească să scrie comentariul.

— Sau e dinainte de căderea în infern?

— E o scenă din infern. Nu e clar? Nu există alte decoruri! Nu ţi-am explicat deja asta de nenumărate ori?

— O fată care se plimbă pe lângă nişte statui cu un păr pubian superb luminat de soare nu mi se pare o scenă din infern.

— Eşti pur şi simplu frustrat.

Tânărul poet a oftat a reproş. S-a consolat spunându-şi că, la urma urmei, nici nu contează ce anume crede el despre infernul mental al acestui cuplu de bogătaşi.

Lemnele din şemineu arseseră deja aproape complet. Ţinând paharul de băutură în mână, cameramanul s-a aplecat deasupra şemineului şi a râcâit focul cu un vătrai încercând să-l stârnească din nou, dar fără rezultat. Aerul din încăpere era cald, însă toţi simţeau nevoia emoţională de a vedea în şemineu flăcări care să ardă viu.

— Mitsuko, nu mai sunt lemne de foc? a întrebat cameramanul ridicându-şi faţa rotundă şi mare care căpătase o culoare urâtă, roşiatică precum cuprul din pricina luminii palide din vatră şi a posturii nefireşti.

— Sigur că mai sunt. Ar trebui să fie stivuite afară, cum ieşi din bucătărie. Asta dacă n-au fost cumva furate de cei din cătunul din golf.

— Auzi, „furate”, tu şi obsesia ta! a spus actorul. Când ţi-a dispărut albumul ăla de artă acum ceva vreme, erai absolut convinsă că eu l-am luat. Eşti obsedată, Mitsuko!

— Nici vorbă. Puştiu, până şi J ştie c-ai furat lucruri de la noi din casă şi le-ai vândut. Te primim în casă pentru că nu ne pasă niciun pic că eşti cleptoman. Dacă n-ai fura de la noi, cum ai face rost de bani de buzunar?

Tânărul actor s-a înfuriat – toată faţa i s-a înroşit, ochii i s-au umplut de lacrimi şi buzele au început să-i tremure. Doar că ăsta era trucul lui actoricesc preferat şi nimeni nu s-a arătat impresionat câtuşi de puţin.

— Poftim?! Mă enervezi, să ştii! Crezi că poţi spune tot ce-ţi trece prin minte, Mitsuko? a ripostat actorul cu o voce plângăcioasă.

Apoi s-a ridicat brusc şi s-a dus la gramofon.

Realizaseră cu toţii că discul cu Lipatti se terminase demult, dar îl ignoraseră. Ascultaseră fâşâitul fără sens şi agitat al acului de parcă ar fi fost un şuierat de vânt. Actorul a pus un alt disc fără să catadicsească să verifice coperta. S-a dovedit a fi nişte dixieland.

— Hai să dansăm, Mitsuko, a spus tânărul actor cu o voce îmbufnată.

Era genul ăla de tânăr încăpăţânat şi instabil emoţional.

— Nu vreau, Puştiu! a răspuns Mitsuko prost dispusă.

Atunci, sora lui J, sculptoriţa, nemaisuportând scena, s-a ridicat în picioare.

Tânărul actor şi sculptoriţa au început să danseze un charleston. Imediat, faţa actorului, prea copilăroasă pentru cei douăzeci de ani ai săi, a strălucit de fericire. În timp ce dansau, femeia de douăzeci şi şapte de ani i-a şters cu palmele urmele de lacrimi de pe obraji. Actorul i-a apucat braţul, l-a încolăcit în jurul gâtului lui şi apoi a îmbrăţişat-o. Au început să danseze în alt stil.

— Ce-ar fi să laşi dansul şi sa aduci nişte lemne de foc? a întrebat Mitsuko.

— Nu vreau, Mitsuko, a răspuns actorul ţâfnos, făcând-o pe femeia din braţele lui să râdă.

— Las’ că mă duc eu, a intervenit tânărul poet. Am nevoie de cheie să ies din bucătărie?

— Cred că-i în broască.

Clătinându-se din cauza băuturii, tânărul poet a trecut pe lângă J şi cântăreaţa de jazz, care stăteau umăr lângă

umăr, cufundaţi în tăcere, apoi a făcut un ocol larg în jurul celor doi dansatori. Focul din şemineu arunca umbre înşelătoare şi asta îi afecta şi mai mult echilibrul. S-a împiedicat de propria umbră tremurătoare, dar a continuat să meargă. Când a ajuns la canapeaua întoarsă cu faţa la perete, i-a trecut o clipă prin minte că cineva sigur avea să şi-o tragă acolo, doar aşa se întâmpla întotdeauna la petrecerile lui J. A deschis apoi uşa din colţul dinspre mare al peretelui cu canapeaua şi-a ieşit. A ieşit astfel în holul de la intrare, acolo unde ajunsese prima dată după ce urcase scara, la venire. Treptele către etaj, uşa de la baie şi cea de la bucătărie dădeau toate acolo. A apăsat întrerupătorul de lângă uşa bucătăriei şi apoi a deschis uşa.

L-a învăluit imediat aerul de noapte de vară, o atingere rece şi aspră, dar dulce în acelaşi timp. Uşa care dădea din bucătărie în grădină era deschisă şi se legăna uşor din cauza brizei, dar atunci nu i s-a părut nimic suspect. A băut puţin din apa care ţârâia la robinet şi, încă desculţ, a păşit pe peluză. Iarba era crescută mult şi era greu să-şi dea seama de nivelul real al solului. Tânărul poet a scos un urlet de frică profundă şi apoi sa prăbuşit cu faţa în jos. Poate ţipase din pricina amintirii pantei abrupte care se înălţa direct din mare. Însă şi-a îngropat liniştit faţa în iarba înaltă şi deasă, udându-şi obrajii şi gâtul de parcă ar fi înotat în peluza acoperită de rouă. A râs şi i-a trecut prin minte că e beat mort. A rămas nemişcat câteva clipe. S-a ridicat apoi încet în genunchi, a urinat şi a pornit înapoi spre sufragerie cu un braţ de lemne.

Tânărul actor şi femeia se sărutau dansând lipiţi unul de altul. Acul nu mai scotea din nou decât un fâşâit, dar celor doi nu părea să le pese deloc. Din câte se vedea din spate, J şi fata goală-puşcă erau în continuare în aceeaşi poziţie. Cameramanul şi Mitsuko era îngenuncheaţi lângă şemineu, faţă în faţă, şi se uitau peste scenariu. Tânărul poet a lăsat lemnele pe jos, lângă ei. Cât cameramanul a reaprins focul, a luat un pahar nou de băutură de la Mitsuko şi s-a instalat într-un scaun.

— Ai cumva o zgârietură pe obraz? Îţi curge sânge, i-a spus Mitsuko aşezându-se pe scaunul de lângă el.

— A, am căzut. Da’ mă întreb cum de m-am zgâriat.

— Bietul de tine! Nici măcar nu ţii minte?

— Să ştii că uşa de la bucătărie care dă în grădină era deschisă.

— Nu se poate, a răspuns Mitsuko.

Şi-a întins apoi gâtul – care părea extrem de lung – şi i-a lins sângele de pe obraz cu limba ei caldă. Mirosul de alcool i-a provocat scârbă, dar şi o dorinţă subită. Din pricina dorinţei, nu s-a putut stăpâni şi a aruncat o privire în direcţia lui J. Se simţea tulburat.

Cântăreaţa de jazz şedea cu spatele gol întors către tânărul poet, sprijinindu-şi capul şi umerii de J. Îşi vârâse mâna dreaptă sub fesele lui J, iar stânga i se odihnea pe pubisul acestuia. Vârfurile degetelor atingeau penisul întărit al lui J, care îi umfla şliţul pantalonilor. J era pe jumătate adormit, pe jumătate zâmbitor. Cu siguranţă că se închiseseră într-o cameră privată în care nu mai exista loc pentru altceva decât pentru relaţia lor. Dintr-odată, mirosul sexului fetei s-a simţit clar, acoperind mirosul de lemn proaspăt care ardea mocnit în şemineu. Extrem de agitat, ca şi cum ar fi fost brusc cuprins de panică, tânărul poet s-a rugat ca soţia lui J să nu-şi dea seama. Era furios pe insensibilitatea cântăreţei de jazz. Evident, îl detesta şi pe J.

— Hai să aranjăm lemnele astea ude în jurul focului ca să se usuce, hai, ajutaţi-mă, a spus cameramanul.

Mitsuko şi poetul s-au aşezat în patru labe ca nişte pisici şi au început să-l ajute.

Atunci, în spatele lor, fata goală şi J s-au ridicat, cu braţele încă înlănţuite, au traversat încet sufrageria şi s-au dus la etaj. Tânărului poet a început să-i fie teamă să se uite la chipul soţiei lui J. Doar că nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva. Pur şi simplu, poetul nu putea să se obişnuiască cu asta. Dar pesemne că nici cameramanul nu era încă pe deplin obişnuit. A propus un joc nou.

— Mitsuko, ce-ar fi să ascultăm înregistrarea aia? Keiko s-ar enerva dac-ar fi aici, aşa că e momentul potrivit.

— Bine. Dar să ştii că pe Keiko n-o deranjează dac-o folosim pentru efectele sonore din film, a răspuns Mitsuko cu un calm exagerat, cu ochii injectaţi şi obrajii puhavi din

cauza băuturii.

Cameramanul a început să-şi facă de lucru cu magnetofonul portabil şi benzile pe care le căraseră din Jaguar. Oriunde s-ar fi aflat, se purta în aşa fel încât să-şi etaleze priceperea de inginer. Era felul lui de a-şi confirma faptul că era într-adevăr fiinţa umană ideală care-ar fi trebuit să devină. În lumina focului de lemne proaspete, banda de culoarea caramelei s-a învârtit în linişte. La început n-a reprodus niciun sunet. Tânărul actor şi femeia erau încă îmbrăţişaţi, lipiţi unul de celălalt, dar încetaseră să se mai sărute, priveau ţintă în jos, la bandă. Cât timp banda n-a scos niciun sunet, singurul zgomot care s-a auzit în toată încăperea a fost răsuflarea aspră a sculptoriţei, bolborosind întruna ca o spumă. De la etaj s-a auzit zgomotul făcut de mişcarea a ceva moale şi greu. Apoi zgomotul s-a stins.

Deodată, s-a auzit vocea unei fete citind o traducere a unui poem de Baudelaire. „Invitaţie la călătorie”. Timbrul vocii suna puţin diferit, dar imediat a fost evident că era Keiko Sawa. Vocea semăna mai mult cu cea pe care o avea când vorbea decât când cânta. Şi totuşi aducea cel mai mult cu vocea unei puştoaice de optsprezece ani ciripind exaltată. O recitare monotonă, o lectură sinuoasă a unui singur poem, repetat de parc-ar fi fost un exerciţiu de dicţie. Banda a continuat aşa vreme de vreo zece minute. La nesfârşit, aceeaşi lectură a aceleiaşi traduceri a aceluiaşi poem. Apoi însă, treptat, ceva ascuns în adâncul vocii fetei a început să se schimbe. Oare e beată? s-a întrebat suspicios tânărul poet. La urma urmei, cântăreaţa de jazz era aproape întotdeauna beată. Brusc, şi-a dat seama că fata care recita poemul era excitată sexual. Vocea ei febrilă, uscată, cu un tremur aproape copilăresc, devenea încet-încet tot mai nesigură şi mai repezită. Din când în când, câte o pauză anapoda, prelungă. Fata se străduia din răsputeri să se stăpânească şi să continue recitarea, se lupta cu o rezistenţă lăuntrică şi încerca să-şi menţină echilibrul vocii. Părea deopotrivă furioasă şi sfidătoare. Preţ de-o clipă, a avut un efect impresionant. Apoi, vocea fără sens a început să se piardă în lectura poemului. Era vocea unei atlete de

cursă lungă care recită în timp ce aleargă. A început să gâfâie, apoi s-a opintit încercând să reziste până la sfârşit. Ah, ah, se scurgea vocea din banda de culoarea caramelei, ah, ah, acolo nu-i decât ordine şi frumuseţe, lux, linişte şi voluptate. Ah, ah, nu-i decât ordine şi frumuseţe, lux, linişte, ah, ah! Voluptate şi nimic altceva, ah, ah! Nimic altceva, ah, ah!

Totul crea senzaţia unui copac fragil care ţine piept unei viituri, îndoindu-se pe măsură ce e înghiţit de ape. Vocea se împotrivea cu disperare. Apoi, brusc, copacul a fost luat de curent şi a devenit el însuşi parte a viiturii. Ah, ah! a strigat fata, doborâtă, după care a început subit să scâncească. Ah, ordine şi frumuseţe! Ah! Era limpede că ajunsese la ultima zvârcolire încrâncenată. Tânărul poet a simţit că-i dau lacrimile. De acolo, vocea a crescut exploziv, violent, crud. Ah! Oh! J! Ah, J, J!

Tânărul poet a fost şocat. S-a uitat ţintă la Mitsuko. Banda a început să scoată un fâşâit, învârtindu-se în gol în magnetofon. Mitsuko s-a aplecat şi-a apăsat pe butonul de stop. Toate sunetele s-au cufundat într-o tăcere ambiguă. Şi la etaj era linişte. Actorul de douăzeci de ani a început să chicotească.

— Actorul în rol secundar de pe bandă nu era J, eram eu! a spus, cu vocea întreruptă de hohote.

— Da, sigur, a spus Mitsuko ridicând capul, de parcă ar fi vrut să-i răspundă fostului coleg care se uita la ea.

— Nu era J, eram eu! a repetat actorul triumfător către sculptoriţa care stătea încă în braţele lui. N-am scos niciun sunet de la început până la sfârşit şi am reuşit s-o excit atât de tare!

— Eşti un ticălos, un nemernic! a replicat femeia de douăzeci şi şapte de ani înroşindu-se.

A râs şi buzele i s-au deschis larg, dezvăluindu-i interiorul roşu al gâtului.

— Vreau să folosesc ultimele trei minute pentru genericul de început al filmului, a spus Mitsuko.

— Aha, a răspuns poetul cuprins de o senzaţie stranie, ca şi cum toată vlaga i s-ar fi scurs din trup.

S-a sprijinit de spătarul drept al scaunului şi a închis

ochii.

— Ştii panta aia lungă care coboară spre golf, nu? a zis Mitsuko adresându-se cameramanului.

Probabil că pentru ea şi pentru cameraman banda respectivă nu mai reprezenta nimic nou. Se poate să fi fost de faţă când fusese făcută înregistrarea.

— De pe partea cealaltă sau de pe partea asta?

— De pe partea asta. În copilărie, J a văzut acolo cum un bătrân care ieşise cu câinele la plimbare a murit lovit de un camion. I-a trecut cu roţile peste burtă. Iar câinele s-a repezit atunci înnebunit de bucurie şi-a început să lângă sângele care se scurgea din burta stăpânului.

— Înnebunit de tristeţe? a întrebat cameramanul cu o chibzuială tipică pentru un bărbat între două vârste.

— Nu, înnebunit de bucurie.

— Ce fel de câine era?

— Un pui de doberman.

— Aha!

— Mă întreb dacă asta nu e cumva una dintre fanteziile de copil ale lui J. Există un basm cehesc pentru copii în care un câine linge sânge şi se poate ca J pur şi simplu să-l fi citit.

— Ce poveste?

— Când Isus Christos moare, un câine îi linge sângele şi aşa poate şi el să ajungă în Rai.

— Câinele n-a mai putut să ajungă în Rai? a întrebat cameramanul.

— Câinele a putut şi el să ajungă în Rai.

— Atunci nu putem s-o folosim pentru filmul ăsta.

— Da, aşa e, a răspuns Mitsuko.

— Nu vă e foame? Hai să mâncăm din puiul ăla pe care l-am adus. Iar după aia eu o să mă duc să dorm puţin.

Soţia lui J a scos din bagajul în care se afla camera Arriflex de 16 mm puiul fript şi o sticlă cu sos învelite în hârtie. Sora lui J făcuse sosul în după-amiaza aceea, punând lămâie şi usturoi din belşug.

— Băieţii, mâncaţi şi voi nişte pui?

— Da, eu vreau, s-a auzit vocea tânărului actor de pe canapeaua întoarsă spre peretele din spate.

— Şi eu vreau, a strigat sora lui J apropiindu-se, după care a izbucnit într-un râs ascuţit.

— Mănânc şi eu, a spus tânărul poet deschizând ochii şi având senzaţia că lumina slabă a focului îl orbeşte.

Tuturor celor de la parter le era foame.

După ce toţi cinci s-au adunat în faţa şemineului şi au început să mănânce din puiul fript, Puştiu s-a întors spre ceilalţi, inclusiv spre sora lui J, şi a ridicat glasul ca şi cum ar fi vrut să fie ascultat, continuând conversaţia începută pe canapea. Şi-a exprimat neîncrederea cu o uimire sinceră:

— Impotent la nouăsprezece ani! Imposibil!

— Ba da, e posibil. Am văzut cu ochii mei. Prietenul meu englez era aşa, a râs sora lui J dezvăluindu-şi din nou interiorul gâtului, de o întunecime înspăimântătoare.

— Era un pervers?

— Nu.

— Trebuie să fi fost cumplit pentru femeie. O compătimesc.

— Femeia eram eu, a spus sculptoriţa veselă. Puştiu, încă ţi-e sculată? Nu vrei să-i ţii companie femeii?

Toată lumea a râs de tânărul actor. Întotdeauna era obiectul unor astfel de ironii sadice. Şi accepta asta.

— O prietenă de-a mea, franţuzoaică, mi-a dat un sfat. Şi am discutat toţi trei despre asta. Ba chiar l-a şi verificat la penis ca să se asigure că nu cumva e ca Ludovic al XVI-lea în tinereţe.

— La naiba! Hai să nu vorbim despre Ludovic al XVI-lea, nu mă pricep deloc la istorie.

— În orice caz, nu era nimic în neregulă cu el. Şi-atunci prietena aia mi-a zis aşa: dacă tânărul meu iubit englez e impotent, nu e doar vina lui. Cică are legătură cu adevărul matematic că, în sexul dintre două persoane, aria de excitaţie reciprocă e limitată. Deci n-ar trebui ca sexul în trei sau mai mulţi să provoace o excitaţie mult mai mare? Aşa mi-a zis.

Au râs cu toţii. Sora lui J s-a oprit prima din râs şi a continuat:

— Aşa că prietena franţuzoaică a venit în pat şi ne-am culcat toţi trei. Iar băiatul de nouăşpe ani s-a achitat de

minune de îndatorire. De minune, de minune!

— Dar tu nu te-ai simţit prea bine, nu?

— De ce să nu mă fi simţit bine? a replicat sculptoriţa de douăzeci şi şapte de ani cu un dispreţ extrem de rece care l-a redus la tăcere pe tânărul actor.

Exact atunci, cântăreaţa de jazz s-a întors în sufragerie. Keiko Sawa era înfăşurată de la sâni până la coapse într-o pătură uşoară de vară. Acum când era înfăşurată în pătură, ceilalţi evitau s-o privească mai mult decât când fusese goală-puşcă. Pătura indica extrem de clar ce anume se întâmplase între ea şi J. Doar că ea era complet insensibilă la astfel de procese psihologice.

— Ce nasol! Mâncaţi singuri din puiul ăla! a exclamat ea nemulţumită.

— Mai e încă destul, a răspuns Mitsuko.

— J vrea să te duci sus la el.

— De ce? a întrebat calm Mitsuko.

— Am avut impresia că ne urmăreşte cineva la etaj! Şi eu, şi J am simţit asta. Mai ales eu. Am zărit doi ochi mici la uşă şi din cauza asta J n-a fost în stare de nimic. Orice-am încercat, n-a mers.

— Şi eu! a strigat tânărul actor. Am văzut doi ochi privindu-ne din umbra uşii care dă în bucătărie. Nu v-am spus adineauri?

— Mincinosule! Eu n-am văzut nimic, a replicat sora lui J râzând şi dezvăluindu-şi încă o dată interiorul roşu al gâtului.

— Şi eu am avut senzaţia că ne priveşte cineva, a intervenit cameramanul serios. Mai devreme, când ascultam banda lui Keiko.

Tânărul poet a început să se simtă de parcă şi el ar fi fost tot timpul conştient de nişte ochi în spatele lui. Apoi şi-a adus aminte că găsise uşa bucătăriei deschisă când se dusese după lemnele de foc. Doar că atunci asta nu-i stârnise nicio bănuială. În mintea lui, acum mai degrabă J – care îşi aştepta soţia la etaj – devenea o prezenţă din ce în ce mai covârşitoare şi mai ameninţătoare.

— La urma urmei, nu e adevărat că atunci când o persoană are senzaţia că e privită, se descoperă întotdeauna

o fantomă care se uită la persoana respectivă? Nu aşa e alcătuită conştiinţa umană? Doar de-aia se vorbeşte despre „ochii lui Dumnezeu” sau „ochii diavolului”. Când devin isterică, eu văd ochi de-ăştia şi în cea mai neagră beznă, a spus sculptoriţa.

— Vrei să spui că şi eu sunt isteric? a întrebat cameramanul între două vârste.

— Pe vremea când făceam cursuri de filosofie la Sorbona...

— Ei, asta-i bună, hai, termină! Încetează cu filosofia! a intervenit tânărul actor.

Sculptoriţa n-a reacţionat la vorbele lui răstite, tăioase, iar ceilalţi au înţeles din asta în ce fel de îmbrăţişări se înlănţuiseră până mai devreme pe canapea actorul şi sora lui J.

— Eu am să mănânc nişte pui, să uit o vreme de ochii isterici, a spus cântăreaţa de jazz.

A apucat o aripă mare şi a început să mănânce. S-a mânjit cu sos de usturoi pe sânii goi.

— Hai, du-te sus la J. Cu mine n-a mers nimic şi sunt obosită, a spus cântăreaţa muşcând din pui cu dinţii ei mari şi albi.

Mitsuko a clătinat ambiguu din cap şi apoi, cu o privire confuză şi tristă ca de pisică înecată, s-a uitat spre tânărul poet. Poetul i-a întors privirea. Beţia îl toropise făcându-l să fie absent şi inert, dar înăuntrul lui se formase un nucleu tare, un nucleu de pasiune care strălucea limpede a dorinţă. Dacă Mitsuko nu se duce la J, o s-o ademenesc şi o s-o ascund undeva, i-a trecut prin minte. Ce n-aş da ca Mitsuko să nu se ducă la J! s-a rugat el. Dar unde-aş putea s-o ascund? Ce bine-ar fi dacă beţivii ăştia patru ar adormi toţi.

Atunci s-a auzit vocea lui J strigând de la etaj. Vocea lui enervantă şi încordată o chema întruna pe Mitsuko. Tânărul poet a izbucnit într-un hohot de râs. Mitsuko s-a ridicat încet. Privirea îi era încă aţintită la tânărul poet. S-a ridicat şi el şi au traversat sufrageria împreună, umăr lângă umăr. Au închis uşa în urma lor şi, preţ de o clipă, cei doi foşti colegi s-au îmbrăţişat în spaţiul îngust dintre bucătărie, baie şi scară. Poetul a strâns în mână bucile mici şi goale ale

soţiei lui J pe sub fustă. Degetul i s-a strecurat până la ochiul fierbinte şi umed. Prin pantaloni, soţia lui J i-a apucat strâns vulturul cabrat la maximum.

— Hai să ne-ascundem undeva, hai să ne-ascundem undeva, a şoptit tânărul poet cuprins de dorinţă.

— Unde? l-a întrebat o voce răguşită, la fel de stăpânită de dorinţă ca şi a lui.

Încolţit, tânărul poet a început să se gândească. Chiar, unde-ar fi putut să se ascundă? La etaj aştepta J, deja iritat. În bucătărie era posibil să apară unul după altul ceilalţi, veniţi să-şi potolească setea. Şi probabil că la fiecare zece minute ar fi venit cineva la baie să se uşureze...

— În Jaguar? a sugerat dintr-odată tânărul poet, cuprins de un sentiment de speranţă. Hai să ne ascundem în Jaguar!

— Cheile sunt la sora lui J, a răspuns Mitsuko ucigându-i speranţa din faşă.

— Hai să fugim din cabana asta! Te salvez eu de J. Hai să plecăm!

— Suntem beţi, atâta tot, a răspuns Mitsuko. Asta nu e dragoste. Vrei să fugim nu ştiu unde numai din dorinţă pură.

Mâna ei, care îi strânsese sexul întărit, atârna acum inertă între cracii lui.

J a strigat din nou de la etaj. Mitsuko s-a smucit ca să se elibereze din braţele tânărului poet, a trecut pe lângă el şi a urcat treptele în goană. Urmărindu-i cu privirea profilul palid şi urât, şi-a dat seama că vorbele lui o speriaseră. Şi s-a speriat şi el. S-a speriat de imaginea unui viitor amar împreună cu Mitsuko după ce ea îşi va fi pierdut ambiţia de a face filme. Are dreptate, şi-a spus. Suntem beţi şi-atâta tot. Nu dragostea, ci dorinţa mi-a trezit impulsul să fug împreună cu ea. A deschis apoi uşa de la baie şi s-a împleticit înăuntru. Şi-a desfăcut picioarele şi, în timp ce urina, a privit dintr-odată în jos, iar lacrimile care i se strânseseră până atunci în ochi au început să-i curgă pe penisul umflat. Lucrul ăsta i s-a părut amuzant şi a început să zâmbească. S-a simţit apoi cuprins de o dorinţă solitară care nu avea absolut nicio legătură cu Mitsuko. S-a masturbat cu înverşunare căutând un indiciu cât de mic al

orgasmului în adâncurile amorţelii infinite provocate de beţie. Într-un târziu, sperma i s-a scurs precum sângele, căzând apoi ca o zăpadă apoasă în amestecul de lacrimi şi pişat, spumos ca berea. A gemut fără pic de plăcere. Se gândea deja mai degrabă la J decât la Mitsuko. Nutrea sentimente de prietenie faţă de J. Probabil că J avea să reducă dorinţa pe care el o stârnise în Mitsuko la o fiertură leşioasă. Vag, a făcut o conexiune între J, Mitsuko şi el însuşi cu imaginea partidei de sex în trei din amintirile surorii lui J. I s-a părut că fantezia aceea e armonioasă şi satisfăcătoare. S-a simţit pentru prima oară în largul său pe teritoriul lui J. A simţit că, asemenea cântăreţei de jazz şi tânărului actor, şi el capitulase în faţa preaputernicului J, dar nu avea deloc senzaţia de umilinţă. Şi-a vârât înapoi în pantaloni penisul care i se ofilea cu repeziciune şi a tras apa. S-a aşezat pe cada de lângă el şi a rămas nemişcat. Îi era din ce în ce mai greu să se împotrivească somnului. S-a întins în cada goală. Chiar cu o clipă înainte să adoarmă, s-a simţit ca un mort fericit în sicriu. I-a trecut prin gând să scrie un poem despre asta. S-a gândit să scrie şi despre cei doi ochi limpezi care păreau să privească de dincolo de uşa deschisă la trupul lui întins în cadă. Şi atunci tânărul poet a adormit.

În întuneric, Mitsuko a simţit că J începuse în sfârşit să urce panta spre ejaculare. I-a mângâiat anusul şi, ca să-l încurajeze, a scos nişte gemete puternice, băieţeşti. Sentimentul limpede de detaşare care o cuprinsese îi amintea de copilărie, când înota în râu, se cufunda până la fundul albiei, se întorcea cu faţa în sus şi privea suprafaţa apei strălucind în bătaia soarelui. Nu simţea nicio fărâmă de plăcere. Convulsiile lui J au fost însoţite de un strigăt puţin ruşinat. Cu răceala unei infirmiere, Mitsuko a acceptat stoică trupul lui J, năduşit tot şi greu. După durata ejaculării lui, îi era limpede că Keiko nu minţise. În plus, ştia că lui J nu-i plăcea cine ştie ce sexul cu Keiko. Nici în sexul cu ea J nu arăta decât un entuziasm prefăcut. Iar Mitsuko intuia de ce. Era convinsă că e o conştientizare a faptului că ea însăşi simula extazul când făcea sex cu J. Şi atunci, care era sensul ascuns al faptului că J insista cu atâta încăpăţânare să facă

sex şi cu ea, şi cu Keiko? Mitsuko nu se gândise la asta decât foarte rar şi nu încercase niciodată să cerceteze problema în profunzime. O presimţire vagă a răspunsului înspăimântător pe care l-ar fi aflat o făcea să se abţină. Simţea că atitudinea lui J de a dori o anumită femeie era probabil o minciună fundamentală.

J se prăbuşise lângă Mitsuko şi, în întuneric, se întorsese pe spate în aceeaşi poziţie ca ea. Trupurile lor goale stăteau întinse unul lângă altul în întuneric. Cu ochii larg deschişi, îşi ascultau unul celuilalt respiraţia liniştită. Când a început să li se facă frig din cauză că erau transpiraţi, picioarele lor goale au tras în acelaşi timp pătura ca să-şi acopere trupurile. În tot răstimpul ăsta n-au rostit niciun cuvânt. De jos răzbăteau până la ei ecourile râsetelor lui Keiko, ale actorului şi ale surorii lui J. Vocea cameramanului şi cea a tânărului poet nu se auzeau.

— În loc de un orgasm prefăcut, nu vrei să ai unul adevărat? a întrebat J pe neaşteptate.

— Asta nu e important pentru mine. Orgasmul meu adevărat e filmul, a răspuns Mitsuko.

Părea o conversaţie pe care o mai avuseseră de o sută de ori până atunci de când erau soţ şi soţie.

— Dar în seara asta, pentru prima dată, te-ai îndreptat spre un orgasm adevărat.

— Da’ de unde! E imposibil, a negat Mitsuko vehement, uimită şi aproape paralizată de frică.

Credea cu tărie că frigiditatea era elementul esenţial al existenţei ei libere.

— Dar ai fost excitată.

— Nu, n-am fost. E imposibil.

— Bine, dacă aşa zici tu. Eu mă culc, a spus J, după care s-a cufundat în tăcere.

Mitsuko a fost cuprinsă de un sentiment de nesiguranţă. S-a gândit că J avea dreptate. Da, am fost într-adevăr excitată. Se culcase şi înainte cu fostul ei coleg, dar când poetul o îmbrăţişase în faţa uşii, îşi descoperise brusc un sine nou care se afla pe o orbită ce ducea spre orgasm. Când J o ţinea în braţe, cu oricâtă pricepere ar fi încercat să-l aţâţe, degetele lui erau incapabile să reproducă

mişcările degetelor poetului de mai devreme. Ceea ce Mitsuko simţise vag când degetele poetului se duseseră imediat şi fără nicio ezitare la sexul ei nu era o minciună, ci gesturile unui bărbat care vrea o femeie. Adică diametral opus faţă de J. Preţ de o clipă, avusese senzaţia că ar fi putut să renunţe la film şi să fugă în bezna din afara cabanei împreună cu poetul, fostul ei iubit, iar asta îi provocase o spaimă adâncă. Aşa că respinsese calea distrugerii care ducea către orgasmul dinăuntrul ei, îl respinsese pe tânărul poet şi hotărâse să se întoarcă la film, singura ei pasiune. De aceea urcase treptele, palidă şi tremurând. Când intrase în camera întunecată în care adăsta încă mirosul cântăreţei de jazz şi începuse să facă sex cu soţul ei care o aştepta în patul jilav, simţise că depăşise complet acel moment de ezitare.

Pentru Mitsuko, J era soţul ideal. Îi dădea tot ceea ce îi trebuia ca să facă film şi o lăsa mereu să rămână închisă în ea. Încerca să devină o artistă cu adevărat liberă, dar pentru asta era necesar să se elibereze de toate constrângerile care ţineau de feminitatea ei. Trebuia să respingă toate tentaţiile care ar fi riscat să transforme interiorul ei solid într-un terci vâscos şi instabil. Orgasmul ei de femeie i-ar fi distrus drepturile antifeminine fundamentale ca realizator de film. Mitsuko era ferm hotărâtă să nu cadă într-o asemenea capcană. Era convinsă că reuşise şi în încercarea de a se debarasa de otrava geloziei feminine. Dar dacă o singură mângâiere efemeră din partea tânărului poet o tulburase într-o asemenea măsură, ce-ar trebui să facă de acum înainte? Cum soţul ei adormise deja, Mitsuko şi-a încordat trupul ca el să nu-şi dea seama că începuse să plângă uşor. În timp ce făceam sex, J întorsese de câteva ori capul şi spusese că doi ochi îi urmăresc de undeva. Eu încercasem să-l încurajez spunându-i:

Nu, J, nu ne priveşte nimeni, nu-i aşa că-i plăcut? Linişteşte-te, relaxează-te, nu ne priveşte nimeni. Însă şi eu am avut senzaţia că cineva ne priveşte. Oare să fi fost ochii unui spirit rău care voia să vadă momentul înfrângerii mele, momentul când, ca o proastă, aş fi simţit un orgasm pe care

îl poate simţi până şi o căţea, când aş fi renunţat la pasiunea pentru munca minunată de a face un film de avangardă în schimbul unui instinct sexual murdar? Plângând, Mitsuko a adormit.

J se simţea eliberat. În timp ce soţia lui plângea alături de el, stătea pe spate, gol, respirând foarte uşor, ca un călător care tocmai s-a întâlnit cu un urs şi, de spaimă şi în chip strategic, se preface că e mort. Şi-ar fi dorit chiar să aibă branhii ca să poate respira prin ele. Cu doi ani în urmă, cameramanul, care îi era prieten din tinereţe, îi prezentase o tânără. Aceasta se visa regizor şi avea o slujbă temporară la studioul de producţie care realiza filmele educaţionale. Purta nişte blugi murdari şi îşi ţinea părul prins într-o coadă pe care o lega cu un inel de cauciuc. Era proaspăt ieşită din facultate, avea un aer copilăresc şi demn de milă în acelaşi timp şi o privire pătimaşă în ochi. Sexual, tânăra avea concepţii complet libere, dar cum era frigidă, nu acorda prea mare importanţă actului sexual. Toată pasiunea ei era investită în visul de a face film. Un an mai târziu, se căsătoriseră. De atunci, J încercase să-şi îndeplinească un proiect grandios, încăpăţânat şi sordid. Voia să-şi creeze propriul microunivers sexual în centrul căruia sar fi aflat el însuşi. Doar că se temea de scandal, care reprezenta de fapt sângele ce ţinea în viaţă cercurile sociale în care se învârtea familia lui. Spre deosebire de sora lui, care manifesta un curaj nebunesc, J avea inima sperioasă, sensibilă şi laşă a unui iepure. După moartea primei soţii, devenise complet incapabil să acţioneze în vreun fel în lumea reală. În schimb, se ataşase tot mai strâns de microuniversul lui sexual, ca o stridie care se fixează de o stâncă. Simţea că ăsta era singurul drum care conferea un sens vieţii lui.

Încă înainte să treacă un an de la căsătorie, J îi dăduse deja de înţeles soţiei lui că era genul de bărbat care nu simţea satisfacţie în actul sexual obişnuit. Mitsuko realizase că exista o legătură între orgasmul lui şi anusul ţuguiat ca un vârf de lămâie şi-şi făcuse un obicei să-l mângâie acolo. Acceptase şi ca J s-o aducă în lumea sexului de cuplu pe cântăreaţa de jazz. Devenise pur şi simplu încă unul dintre obiceiurile lor. Mitsuko încercase să înţeleagă faptul că,

până şi aşa, J se simţea neîmplinit în timpul sexului. Însă pasul următor avea să fie extrem de dificil.

Oare o să reuşesc până la urmă să-mi împlinesc universul meu sexual? s-a întrebat J, împresurat de o pâclă de nesiguranţă şi neputinţă. În nenumărate nopţi, petrecuse cele câteva minute de dinaintea beznei somnului înecat în acea pâclă sufocantă şi istovitoare. Pesemne că era o pâclă care nu avea să dispară complet până când universul lui sexual atât de complicat avea să fie împlinit. Ultimul pas avea să fie aducerea tânărului actor în lumea sexului de cuplu ca s-o înlocuiască pe cântăreaţa de jazz. Soţia lui nu fusese foarte şocată când cântăreaţa de optsprezece ani li se alăturase, dar oare putea să accepte fără să fie şocată şi venirea unui tânăr de douăzeci de ani în patul lor? J o ajutase pe soţia lui să se debaraseze treptat de prejudecăţile faţă de homosexualitate. Nu mai reacţiona când el invita homosexuali la petrecerile lor. Însă ar fi fost cu siguranţă nevoie de un salt uriaş peste o prăpastie mare şi adâncă pentru ca şi ea să se implice într-un act sexual desfăşurat într-un pat în care propriul ei soţ era deja îmbrăţişat cu un alt bărbat. Oare o să reuşesc să sădesc în mintea ei iluzia că o pun să facă saltul ăsta uriaş doar ca s-o eliberez de frigiditate? Până în ziua îndepărtată când lucrul ăsta avea să se întâmple, J continua să spere că soţia lui avea să rămână în continuare pasionată doar de film, fără să-i pese de un orgasm facil.

Soţia lui respira greu în somn. J şi-a adus aminte de noaptea de iarnă, aproape de ivirea zorilor, când prima lui soţie se sinucisese. Dormeau în acelaşi pat şi, brusc, îşi dăduse seama că ceva e în neregulă cu respiraţia ei. Soţia lui aflase că J avea o relaţie homosexuală cu profesorul străin al surorii lui. J trăia numai pentru ziua când avea să-şi revină complet din spaima profundă pe care o simţise în pat în acea noapte de iarnă. Era convins că va putea să se elibereze de prima lui soţie abia atunci când cea de-a doua îi va fi acceptat microuniversul sexual. Şi asta pentru că, de vreme ce nu mai putea să-şi ceară iertare de la soţia moartă, avea să-şi transforme propriul sentiment de vinovăţie într-o afirmare legitimă a sinelui. Era singura

modalitate prin care îşi putea regăsi pacea interioară.

J s-a cufundat într-un somn ca smoala, un somn cu inima neagră ca o fantomă. De bună seamă, ştia că nu e cu nimic diferit de un răufăcător încolţit care se pregăteşte să riposteze. Tocmai de aceea, în abisul întunecat al somnului, n-a putut să nu observe din nou strălucirea celor doi ochi acuzatori pe care îi simţise mai devreme privindu-l. A dormit un somn neliniştit, simţindu-se profund ameninţat.

În sufragerie, cameramanul dormea în faţa şemineului. Trupul îi era chircit într-o poziţie fetală. Faţă de momentele când era treaz şi se afla în mijlocul celorlalţi, dădea impresia că e mult mai bătrân şi de o singurătate ursuză. În somn, îi respingea complet pe toţi ceilalţi. Pesemne că nu numai la companie era un individ izolat, incapabil să se armonizeze cu lumea din jur. Probabil că, atâta vreme cât avea să trăiască în lumea asta, nu va fi nici măcar un moment în armonie cu ea. Oricine l-ar fi văzut pe bărbatul de patruzeci de ani dormind în noaptea aceea, închis în el ca un animal, s-ar fi întrebat ce anume caută el acolo, înconjurat de atâţia oameni tineri.

Cântăreaţa de jazz de optsprezece ani stătea încă aşezată direct pe podea lângă cameraman, cu braţele petrecute în jurul genunchilor goi, pe punctul de a bea ultima înghiţitură de gin tonic. Sexul nereuşit cu J crease în trupul ei un sâmbure tare de împotrivire care era foarte neplăcut. Înghiţea alcooluri tari din dorinţa de a-l dizolva şi de a-l scoate afară ca pe o excreţie. Băuse deja prea mult. Beţia şi somnul făceau ca în capul ei mic de fată de optsprezece ani să se rotească fără încetare un vârtej roşu şi amuzant de nori. Paharul i s-a scurs printre degete de parcă ar fi fost nisip. A căscat forţat şi a încercat să se ridice. Doar că nu reuşea nicicum. A mârâit furioasă către propriile picioare, s-a împleticit şi a făcut încă un efort zadarnic de a se ridica.

— Cine-a fost mai bun, eu sau străinul? a repetat, joasă şi insistentă, vocea somnoroasă, dar bine dispusă şi chiar răsfăţată a lui Puştiu de pe canapeaua de lângă perete. Deci, cine-a fost mai bun, eu sau străinul?

— Când eram în străinătate, nu ştiam ce să fac dacă aş fi

rămas însărcinată şi mă înspăimânta de moarte gândul ăsta. Eram încă o copilă pe vremea aia, a răspuns sculptoriţa, toropită de somn.

— Dar cine-a fost mai bun, eu sau străinul? a continuat actorul cu o voce jucăuşă, de parcă ar fi îngânat un cântec.

Cântăreaţa de jazz a pornit încet spre uşă. Când a ajuns în dreptul canapelei, sculptoriţa şi tânărul actor adormiseră deja. A deschis uşa, apoi a închis-o în urma ei. După ce-a zăbovit o vreme încercând să deosebească uşa de la baie de cea de la bucătărie, s-a dus în cele din urmă în baie. Fredona încet un gospel, dar melodia îi răsuna în urechi mai degrabă ca un bâzâit de aripi de albină. Pe jumătate adormită, s-a aşezat pe toaletă şi a urinat îndelung. Mirosul de urină şi de alcool s-a ridicat în jurul ei ca aburul cald de la duş.

Atunci, un obiect în mişcare mărunt a întunecat preţ de o clipă pleoapele închise ale cântăreţei de jazz ca umbra unei păsări trecând în zbor. În timp ce urina în continuare, fata de optsprezece ani şi-a dezlipit încet pleoapele. Mica entitate s-a oprit în faţa ei, parcă suspendată, şi a privit-o cu doi ochi strălucitori. Ah, tu eşti! Ochii ăştia! a strigat ea din adâncul gâtului, fără să ridice vocea. Imediat, ochii au sărit cu agilitate undeva înapoia ei. Cum era prea beată şi prea adormită, n-a fost în stare să-i urmărească cu privirea. Creatura păruse deopotrivă un pui de maimuţă şi un zeu mic, protector al călătorilor. Când, într-un târziu, a terminat de urinat şi s-a ridicat încet de pe toaletă, uitase deja complet de intrus. S-a îndreptat ca o somnambulă spre sufragerie şi a căzut într-un somn adânc. O lumină lăptoasă începea deja să se zărească prin uşa de sticlă care dădea în grădină. Focul din şemineu se stinsese de tot. Nimeni nu mai era treaz. Briza oceanului aducea din cătunul din golf croncăniturile câtorva corbi. Fără să se trezească din somn, toţi cei adormiţi au început să tremure în frigul matinal.

La 4 dimineaţa, cameramanul l-a descoperit pe micul intrus de zece ani dormind de-a-n picioarelea, ca un liliac, rezemat de perete în umbra întunecată a scărilor. A intrat tiptil în baie, s-a aşezat pe closet ca o femeie ca să nu facă zgomot când a urinat, apoi s-a întors şi l-a prins pe copil.

Imediat ce-a deschis ochii, copilul a început să se zbată nebuneşte. Şovăind, cameramanul a strigat ca să-şi trezească prietenii. Mormăind dezaprobator, dar în acelaşi timp cuprinşi de curiozitate, ceilalţi s-au trezit pe rând – întâi tânărul poet care dormea în cadă, apoi sculptoriţa de douăzeci şi şapte de ani şi tânărul actor care zăceau unul peste celălalt pe canapea, şi cântăreaţa de jazz. În cele din urmă, J şi soţia lui au coborât şi ei de la etaj şi s-au alăturat cercului format în jurul copilului captiv. Cameramanul îl prinsese de braţe, iar tânărul actor îi ţinea capul cu ambele mâini ca să nu-l muşte pe cameraman. Deşi copilul îi lovea întruna pe amândoi cu picioarele, au reuşit până la urmă să-l ducă în sufragerie. Ceilalţi, agitaţi, s-au deplasat şi ei în acelaşi timp, fără să rupă cercul. Copilul parcă era un mic diavol. Tânărul poet s-a aplecat să-l ţină de picioare, dar s-a pomenit imediat cu un genunchi în faţă şi a început să-i curgă sânge din nas. Deşi era ţinut de trei bărbaţi puternici, copilul se zvârcolea ca un ţipar, într-o tăcere îndărătnică. Actorul a urlat de furie şi de durere când copilul l-a muşcat de deget. Pe obrazul cameramanului se scurgea un fir de sânge. Copilul părea în acelaşi timp turbat de mânie şi cuprins de groază. Semăna cu scena capturării unui mic animal sălbatic pe care o văzuseră într-un documentar despre animalele din Kenya. Gândul că micul animal ar putea să moară din cauza unui atac de cord dacă mai continua să se zbată în halul ăla a trecut ca o umbră prin minţile celor şapte vânători. În cei trei care îl ţineau pe copil creştea treptat o senzaţie de furie nimicitoare. Şi totuşi, ce era de făcut acum când îl prinseseră? Atunci, brusc şi nefiresc de parcă un arc de oţel tocmai s-ar fi rupt în trupul lui mic, copilul a încetat să se mai împotrivească în vreun fel. Şi, cu o voce ascuţită, mânjită de otrava urii, copilul a strigat: *Dar am văzut!* Lacrimile au început să curgă pe faţa lui mică şi neagră, întoarsă în sus şi a scos un plescăit zgomotos izbindu-şi limba tare şi ascuţită ca de şarpe de cerul gurii.

Cei şapte vânători au rămas uluiţi. În secunda următoare, copilul şi-a recăpătat înfăţişarea de entitate agilă pe care o văzuse cântăreaţa de jazz în noaptea

precedentă, când nu-şi dăduse seama dacă e o maimuţă sau un zeu în miniatură. S-a zbătut eliberându-se din braţele celor trei bărbaţi, le-a trântit la podea pe femei şi, scăpat din împresurare, s-a năpustit spre uşa mare de sticlă, încă închisă. În sufragerie s-a auzit un zgomot de parcă ar fi venit sfârşitul lumii. Cei şapte au închis ochii cu toţii. Când i-au redeschis, au zărit spatele mic şi negru al băiatului alergând prin vălătucii groşi de ceaţă din grădina încă întunecată de dincolo de uşa de sticlă spartă. Ţipa şi scâncea şi probabil păta iarba udă de rouă cu sânge din pricina cioburilor care-i intraseră în picioarele goale. Se apropiau zorii şi părea că în scurtul răstimp rămas ceaţa avea să continue să se ridice.

Agitaţi, cei şapte au privit nemulţumiţi în tăcere la grădina învăluită în ceaţă de parcă s-ar fi uitat cu atenţie la suprafaţa unei mări pe care undele se domolesc după ce peştele a fost prins. Încărcat de picături de rouă, aerul zorilor a pătruns dintr-odată prin gaura mare din uşa spartă, creând un puternic fenomen de convecţie în sufragerie. Capetele tuturor erau înfierbântate, dar jumătatea de jos a trupurilor li s-a răcit instantaneu. Mirosul mareei a devenit tot mai pregnant în aerul din încăpere. Cei şapte rămăseseră cu toţii în aceeaşi poziţie în care se aflau când fugise copilul, nemişcaţi, cu capetele întoarse spre grădina unde se crăpa de ziuă, urmărind imaginea entităţii care se pierduse în oceanul de ceaţă. Ca şi cum pelicula care le înregistra mişcările s-ar fi oprit acolo, iar lampa cu mercur ar fi luminat în van unul şi acelaşi stop-cadru. Dintre toţi, doar cântăreaţa de jazz s-a desprins într-un târziu din stop-cadru şi s-a repezit în capătul celălalt al încăperii. Se dusese să apese întrerupătorul ca să stângă luminile. Camera s-a cufundat din nou în întuneric şi n-au mai văzut altceva decât feţele celorlalţi, ca nişte chipuri negre de mumii. Uşa de sticlă – cu golul care se căsca în ea şi resturile de geam care mai rămăseseră – a căpătat imediat o strălucire albă de parcă ar fi fost un zid cu menirea de a separa întunericul din încăpere de grădina drapată în ceaţă. Toţi se aşteptau ca, din pricina beznei, cântăreaţa de jazz să aprindă din nou

luminile. Probabil că fusese prea sigură că se crăpase deja de ziuă. Doar că ea rămăsese nemişcată, cu capul sprijinit de perete chiar deasupra întrerupătorului.

— Hei, aprinde luminile! Ce naiba-i cu tine? a strigat J cu o voce aspră şi înfricoşată, atât de puternică, încât ceilalţi au avut senzaţia că-l aud vorbind astfel pentru prima dată.

— Nu, nu vreau. Trebuie să rămânem în întuneric! a protestat vehement fata de optsprezece ani, cu faţa încă întoarsă spre perete.

Umerii i-au fost scuturaţi de tremurături şi a început să scâncească în timp ce se prăvălea în jos pe panta isteriei. Trupul i se zvârcolea în convulsii necontrolate.

— Ah, ah! a strigat spasmodic. Ah, ah! O să ne omoare! Sătenii ăia din golf o să ne omoare. De îndată ce-o să audă ce le spune băiatul, o să vină să ne omoare! Gândiţi-vă ce i-au făcut femeii ăleia doar pentru adulter.

Ceilalţi şase se ţineau departe de isterie. Însă tuturor le era deja imposibil să se mai elibereze de imaginea apăsătoare a pescarilor care se revărsaseră în miez de noapte pe strada pietruită ca să îndeplinească o ameninţare tăcută.

— Hai să fugim cu Jaguarul! Hai să ne urcăm în Jaguar şi să fugim înainte să ajungă aici! a scâncit cântăreaţa de jazz.

— N-avem cum, a replicat J. Dacă, aşa cum spui tu, sunt furioşi pe noi şi vor să ne facă ceva, o să se-adune toţi imediat şi-o să blocheze şoseaua din golf. N-o să avem pe unde trece.

— Şi-atunci ce facem, ce facem? a suspinat fata isterică.

— În primul rând, să aprindem lumina şi să ne ocupăm în tihnă de micul dejun, a spus J.

S-a dus apoi în locul unde stătea cântăreaţa de jazz şi, în timp ce apăsa întrerupătorul cu mâna stângă, i-a atins gâtul fetei cu dreapta. Fata a scos un ţipăt scurt, ca şi cum n-ar fi putut să-şi stăpânească scârba. I-a îndepărtat mâna şi s-a ghemuit. Îşi apăsa fruntea de perete cu atâta putere, încât pielea părea gata să-i crape în orice clipă.

Cei şase care o priveau pe cântăreaţa de jazz în lumina

lămpii s-au simţit stânjeniţi, ruşinaţi. Cu privirea plecată ca să nu-şi vadă unii altora chipurile, şi-au căutat scaune pe care să se aşeze sau pereţi de care să se sprijine. Tânărul poet era mânjit tot pe buze şi pe bărbie de sângele care-i cursese din nas, iar actorul îşi băgase degetul muşcat şi sângerând în gură. Cameramanul gemea în timp ce-şi ştergea sângele de pe obraji cu palmele. Femeile nu arătau atât de rău precum cei trei bărbaţi însângeraţi, dar era imposibil să te uiţi în lumina puternică la feţele lor nemachiate fără să te cuprindă o senzaţie de scârbă. Toţi erau nedormiţi şi mahmuri, copleşiţi de un sentiment de abandon de sine. Şi toţi simţeau cum creşte rapid în ei o undă de răutate şi de nelinişte.

— De ce-a trebuit să te porţi cu el în halul ăla? i-a reproşat J cameramanului. Nu puteai să-i dai un stilou sau ceva şi să-l laşi să plece fericit şi liniştit?

— Până să-mi dau seama, începuse deja să se zvârcolească în braţele mele, s-a apărat cameramanul.

Apoi, ezitând, a adăugat:

— În plus, a strigat că ne-a văzut, nu? Era de aşteptat ca lucrurile să ajungă aici!

O linişte neplăcută, mai stânjenitoare şi mai plină de capcane decât până atunci s-a aşternut din nou deasupra capetelor lor ca umbra unui avion. Da, aşa e, copilul văzuse absolut tot, s-au gândit. Şi apoi şi-au dat seama că, până în clipa aceea, nimeni din grupul lor de şapte nu văzuse sau nu fusese văzut de o altă fiinţă umană. Ba chiar nu se văzuseră nici măcar pe ei înşişi.

Sora lui J, care stătea în picioare lângă uşa de sticlă pe care copilul o spărsese năpustindu-se prin ea cum se aruncă un scufundător în apă, privea petele mici formate de sângele scurs acolo. Picăturile continuau către punctul în care terasa se întâlnea cu peluza de afară. O cantitate destul de mare de sânge vărsată fără sens ca să murdărească firele dese şi lungi de iarbă de vară. Oare cât sânge poate fi risipit din trupul atât de mic al unui copil?

S-a întors spre J şi l-a privit îndelung. Apoi, ca şi cum ar fi pronunţat o sentinţă pentru că J îşi ridicase capul şi încercase să zâmbească stânjenit, a spus:

— Dacă băiatul ăla se aruncă de pe faleză şi moare, o să fie a doua victimă inocentă pe care-o faci, J.

— De ce spui asta? a întrebat Mitsuko cu o voce stinsă.

Era atât de zdruncinată, încât, preţ de o clipă, uitase de copilul care fugise.

— Pentru că J a împins deja la sinucidere o fiinţă inocentă care nu greşise cu nimic.

— Te referi la prima lui soţie? Nu s-a sinucis pentru că era nevrotică? De ce să fii tu responsabil de aşa ceva, J? a întrebat Mitsuko întorcându-se către J.

— A fost vina mea, a răspuns J.

S-au cufundat toţi în tăcere. Doar cântăreaţa de jazz a continuat să scâncească, ghemuită, cu faţa întoarsă în partea opusă. Părea o elevă retardată care stă tot timpul izolată în clasă. Scâncetele ei respingătoare şi penibile îi iritau şi îi înfuriau pe ceilalţi.

— De ce? a întrebat Mitsuko.

— E o poveste complicată.

— Dar a fost din cauza ei? a spus Mitsuko cu o pâlpâire slabă de speranţă.

— Nu, au fost mai multe la mijloc.

Mitsuko a fost cuprinsă din nou de un sentiment de deznădejde, mult mai intens decât înainte. *Cum a făcut-o?* îşi întrebase soţul în repetate rânduri.

— Te-ai măritat cu mine ştiind foarte bine că prima mea soţie s-a sinucis, nu? Nu e treaba ta, a răspuns J afundându-se şi el tot mai mult în deznădejde la fel ca soţia lui şi încercând să se retragă de grabă în carapace ca un crab egoist.

— Ba da, o priveşte pentru că eşti pe punctul de-a face exact acelaşi lucru, a intervenit sec sora lui J. De fapt, ai făcut deja acelaşi lucru dacă băiatul ăla s-a aruncat de pe faleză în ocean ca un sac plin de găuri.

— Deci e vorba doar de mine? Copilul ăla m-a văzut doar pe mine într-o partidă de sex murdar? Nu v-a văzut şi pe voi suficient? Făcând sex la fel de murdar ca mine?

— Neruşinatule! a strigat sculptoriţa de douăzeci şi şapte de ani cu o voce lugubră, ca un croncănit dur şi tremurat de pasăre.

Din ochii ei injectaţi şi plini de urdori, parcă pe punctul de a se destrăma, au ţâşnit lacrimi. A început să plângă în tăcere, ţintuindu-şi în continuare fratele cu privirea.

— Ce-ai făcut? Cum ai împins-o la sinucidere pe prima ta soţie? a insistat Mitsuko ignorându-şi cumnata care bocea mai departe de i se zguduiau umerii.

— O să-ţi povestesc la un moment dat.

— Vreau să aud acum, a replicat Mitsuko.

— Şi ce-o să faci dacă auzi? La urma urmei, ce te priveşte pe tine? Nu te-ai măritat cu mine numai pentru că voiai să faci filme? Şi acum că faci filmul ăsta de avangardă cu imaginile alea ridicole din infern, ce altceva mai vrei de la mine?

J încerca să se apere, dar vocea lui nu era deloc convingătoare. Până şi el era dezgustat de propria-i voce.

— J, n-are niciun rost să eviţi întrebarea, a intervenit dintr-odată cameramanul între două vârste, palid la faţă, luându-l pe J prin surprindere.

J şi cameramanul erau prieteni de aproape zece ani, dar în tot acest lung răstimp J îl dominase. Cameramanul nu i se împotrivise lui J nici măcar o dată. J s-a simţit cumplit de ameninţat descoperind dintr-odată în cameraman un nou străin.

— Eu doar.

Faţa lui J s-a colorat într-un roşu neplăcut în timp ce încerca să găsească o soluţie de compromis. Trebuia să-l facă pe cameraman să-şi accepte din nou poziţia de vasal, veche de zece ani. J devenise deja incoerent ca un copil egoist şi slab de înger.

— Prima soţie a lui J s-a sinucis pentru că, şi după ce se căsătorise cu ea, J a continuat să sară în aşternuturi ziua în amiaza mare cu străinul ăla scârbos, cu bulangiul ăla. Ea era cu adevărat inocentă, iar el nu i-a mărturisit nimic, dar nici n-a avut grijă să nu-l descopere. J, încă din ziua când te-ai însurat, ai sperat ca soţia ta să se sinucidă. Ştiai foarte bine că înghiţise o sută de somnifere, însă ai stat pur şi simplu lângă ea prefăcându-te că dormi şi aşteptând să moară. Cât mai ai de gând să taci şi să ne minţi?

J a sărit din scaun şi s-a îndreptat spre cameraman.

Când pumnul lui J l-a izbit în obraz, cameramanul nu a ripostat în niciun fel, ci l-a primit pur şi simplu, din ce în ce mai palid şi cu sângele scurgându-i-se din buze. Acum nu era nimic mai mult decât un bărbat între două vârste, complet epuizat. Nici măcar n-a gemut de durere. În cele din urmă, J a continuat să-l lovească numai dintr-un soi de simţ al datoriei.

— Opriţi-l pe J, opriţi-l înainte să-l omoare în bătaie, a spus Mitsuko cu o voce ascuţită ca un ţipăt, cuprinsă de furie şi de durere de parcă ea însăşi ar fi fost bătută.

Tânărul poet s-a ridicat şi l-a prins pe J pe la spate. Când mâinile lui au atins braţul drept, cu pumnul strâns, şi apoi umărul stâng al lui J, toată forţa s-a scurs instantaneu din ele şi J a devenit moale ca un prunc. O clipă, tânărul poet a avut impresia că J avea să se prăbuşească. Însă J nu s-a prăbuşit. Gâfâia din greu şi avea faţa roşie, dar a rămas imobil în strânsoarea poetului, fără să opună rezistenţă. Apoi, cu o voce stinsă ca şi cum el ar fi fost cel lovit, a spus:

— Dă-mi drumul, nu-i de-ajuns?

Când poetul a lăsat brusc să-i cadă braţele cu care strângea trupul lui J, acesta s-a dus la scaunul lui şi şi-a întors faţa de la ei. Poetul a rămas în picioare lângă scaunul lui

Mitsuko asemenea unui bodyguard, cu privirea aţintită asupra lui J. J şi-a îngropat faţa în palme şi a rămas nemişcat. Părea că şi el e gata să izbucnească în plâns. Însă nu capitulase încă. Şi-a ridicat chipul înfierbântat şi roşu ca de maimuţă şi, fixându-l cu privirea pe tânărul poet, i-a spus:

— Ştiu că te-ai culcat cu Mitsuko, ştiu că şi acum o mai doreşti din când în când. Dar vii în casa mea încercând să ascunzi lucrurile astea sub tăcerile şi zâmbetele tale cuviincioase. Iar acum, când te uiţi la mine cu căutătura asta acuzatoare de procuror, nu te râcâie în adâncul sufletului?

O linişte sumbră, încărcată de o ostilitate înverşunată i-a învăluit pe J, pe Mitsuko, pe sculptoriţă, pe tânărul poet şi pe cameraman şi i-a închis în nişte cuşti individuale. Rămăseseră ţintuiţi pe loc, mânjiţi pe dinăuntru cu tuşul

negru al duşmăniei, al neîncrederii şi al prieteniei pierdute. Ţineau în mâini, zadarnic, capetele bobinei de prietenie imaginară care îi unise atât de strâns până în seara precedentă, întrebându-se dacă acele capete nu aveau să se dizolve în curând şi să se evapore precum o brumă. Se simţeau cu toţii vulnerabili, însinguraţi şi abandonaţi. Scâncetele cântăreţei de jazz sunau de parcă ar fi ieşit dintr-un gât rănit de duşmănia lor combinată.

Actorul de douăzeci de ani, singurul care era neatins de isterie şi de lanţurile de ostilitate, descoperise în interiorul lui un lucru ieşit din comun. Nu era decât un Puştiu, o brută înceată la minte, fără pic de imaginaţie şi cu o putere de judecată firavă. Cu toate astea, nu putea să nu simtă în străfundul senzaţiei de disconfort fizic şi de neplăcere ceva care îi crea o stare intensă de nesiguranţă. Asta îl enerva, aşa că a vrut să depăşească acea stare bizară înlocuind germenii ei cu ceva cât se poate de mundan. A privit în jur, agitat. Apoi i-a venit brusc o idee. A vorbit din senin, spărgând tăcerea:

— Ah, vreau să fac un duş. Vreau să mă duc să fac un duş. Mi-e rău. După ce mă culc cu o femeie, în dimineaţa următoare întotdeauna fac un duş. Am senzaţia că sperma mea şi secreţiile din glanda Bartholin a femeii mi-au năclăit penisul. Ce scârbos.

Tânărul actor ştia foarte bine, la fel ca toţi ceilalţi, că rămăseseră fără propan şi că nu puteau folosi baia. Au avut cu toţii revelaţia neplăcută ca un soi de mâncărime că pielea le e împuţită. Lanţul de ostilitate era acum maculat şi dublat de o scârbă de sine fizică. Actorului nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se dea în stambă:

— Ah, mi-e greaţă, tot corpul meu pute! Am senzaţia că am şi penis, şi vagin în acelaşi timp, şi amândouă put de trăsnesc!

Evident, ceilalţi şase n-au râs. Actorul s-a deprimat şi mai tare, cuprins de o tristeţe teribilă. Ca un puştan neliniştit. S-a ridicat brusc, cu o mişcare voit violentă care a făcut scaunul să se răstoarne, şi s-a îndreptat spre uşa de sticlă. A păşit ca un hoţ sau ca un soţ adulter dintr-o piesă clasică într-o montare extrem de stilizată, cu grijă să nu se

taie la tălpi în cioburile de sticlă. Apoi, brusc, a revenit la vocea lui normală şi i-a strigat pe ceilalţi. Avea tonul unui copil plângăcios:

— Hei! Au venit! Ia uitaţi-vă!

S-au întors cu toţii spre grădina în care, dincolo de uşa de sticlă, se lumina de ziuă. Ceaţa se risipise complet şi era o dimineaţă frumoasă de vară. Panta cu iarba deasă şi mare părea că umple toată partea de dincolo de uşă. Nu se zăreau nici cerul, nici marea. Nu se vedea niciun copac. Doar ici şi colo, pe peluza prost îngrijită şi crescută din abundenţă, câteva tufe de ierburi sălbatice mai rezistente decât restul peluzei formau nişte umflături înalte de un verde şi mai intens. Şi apoi, cele două statui. Cea din faţă era a lui Apollo. Braţul stâng, fără palmă, era întins spre stânga, iar capul tânărului zeu privea în aceeaşi direcţie. Mănunchiul de muşchi destinşi de la piciorul stâng, cu călcâiul uşor ridicat, era umezit de roua dimineţii şi proiecta solemn o umbră difuză în lumina calmă a zorilor de dinainte de apariţia razelor de soare directe. Doar punctele unde frunza de viţă de vie se întâlnea cu coapsele erau acoperite de o umbră densă şi întunecată. Statuia din spate era, fără nicio îndoială, a lui Zeus. Faţa bătrânului era încadrată de o barbă deasă şi de păr în acelaşi stil, iar ochii îi erau deschişi ca nişte găuri vane, singurele rămăşiţe ale nopţii din grădina verde luminată acum de strălucirea palidă a zorilor.

Între cele două statui, pescarii au apărut dintr-odată în raza privirii celor care aşteptau în sufragerie, aşezaţi sau stând în picioare pe lângă scaunele din spatele încăperii. Toţi s-au cutremurat când i-au văzut. Era acelaşi grup mic de săteni care ocupaseră drumul îngust pavat cu piatră din golful Miminashi în seara precedentă. Femei de vârstă mijlocie, bătrâni, copii – în lumina dimineţii, chipurile lor păreau mai apatice, mai animalice şi parcă mai mici decât fuseseră în lumina farurilor. Oare petrecuseră o noapte întreagă fără somn acolo, în drum? Oare adunarea aceea tăcută având menirea de a o intimida şi a o face de ruşine pe femeia adulteră, care îşi pregătea pe ascuns cina solitară, durase până dimineaţa? Lăsându-i deoparte pe cei care erau plecaţi la pescuit, dacă toţi ceilalţi săteni

rămăseseră indignaţi în drum toată noaptea, asta înseamnă oare că satul din golful Miminashi era un sat de oameni aprigi, care nu se dădeau în lături de la a-şi strica rutina zilnică doar animaţi de duşmănie? Cei şapte din încăpere erau din nou legaţi într-un cerc de spaimă comună. Aşa cum, până în seara dinainte, o afinitate vagă îi făcuse să simtă o responsabilitate colectivă pentru o petrecere gălăgioasă, erau acum forţaţi să stea laolaltă într-un festin al spaimei şi al violenţei care stătea să înceapă. Cufundaţi în tăcere, vreo patruzeci de pescari se apropiau de ei. Au înaintat până în faţa terasei. Cei şapte de dinăuntru au văzut o femeie între două vârste, cu părul bogat şi pielea negricioasă ca de indiancă, şi un băiat cu obrazul murdar de sânge ieşind în faţa grupului ca şi cum ar fi fost împinşi de la spate. Au avut cu toţii senzaţia că ajunseseră într-o fundătură. Era deja limpede că pescarii care stăteau neclintiţi şi se uitau în încăpere aveau aceeaşi privire crudă şi aceeaşi patimă brutală în suflete ca şi în faţa casei acelei biete femei oprimate. Actorul de douăzeci de ani s-a simţit copleşit şi s-a retras între scaunele prietenilor săi. Oare oamenii de afară aveau să urle şi să se năpustească înăuntru dedându-se la violenţă? Oare aveau cei şapte de dinăuntru să izbucnească în plâns şi să leşine înainte să se întâmple asta? Însă cei şapte de dinăuntru, înspăimântaţi, n-au făcut absolut nimic. Au aşteptat pur şi simplu în timp ce oamenii din golful Miminashi, cu gleznele afundate în iarba mare şi cu picioarele udate de rouă, s-au încordat pregătindu-se de atac.

Atunci, sora lui J s-a ridicat de pe scaun şi a păşit în faţă. Cioburile de sticlă au scrâşnit sub papucii ei de casă. S-a strecurat cu grijă prin gaura periculoasă din uşa de sticlă spartă şi a ieşit singură pe terasă, curajoasă, ca să-i înfrunte pe săteni. Cei şase care priveau din interior şi-au dat seama că gestul ei avusese un efect profund asupra sătenilor din golful Miminashi.

— Eram îngrijoraţi ca nu cumva băiatul să fi căzut de pe vreo faleză şi să fi murit. S-a ascuns toată noaptea aici şi apoi a fugit spărgând uşa de sticlă. Dar nu pare să fie rănit grav, nu-i aşa? a spus sora lui J cu o aroganţă de-a dreptul

neruşinată.

Pentru asta ieşise de fapt, pentru un contraatac disperat. Oare aveau oamenii aceia să cadă în capcana ei tactică? Oare aveau pescarii din golful Miminashi să ghicească minciuna şchioapă din stratagema ei şi să se folosească de punctul nevralgic al acelei minciuni ca de o armă cu care s-o distrugă instantaneu pe sora lui J? Cei şase din spatele ei erau cuprinşi de îndoială şi de o spaimă cumplită.

Tăcere şi o stare de extremă încordare din cauza deciziei iminente. Oare nu cumva băiatul avea să strige şi să spulbere înşelătoria surorii lui J? Au trecut câteva clipe. Sora lui J câştigase. Cu mâna stângă, femeia între două vârste care semăna cu o indiancă a apucat capul băiatului care, cu ochii plecaţi, stătea agăţat de coapsa ei stângă, lungă şi plină. Apoi şi-a ridicat mult braţul drept şi l-a pocnit cu toată puterea peste ureche. S-a auzit un ecou ascuţit. Un fior de greaţă i-a cuprins şi pe femeia de pe terasă, şi pe cei şase de dinăuntru. Băiatul s-a prăbuşit cu faţa în iarbă. Femeia l-a lovit în fund cu piciorul ei masiv. Băiatul a fugit târându-se prin iarbă ca un pui de animal sălbatic, apoi s-a ridicat în grabă şi a luat-o la goană ţipând. A urlat indignat, cu o voce plângăreaţă: *Am văzut! Am văzut!*

— Prostovanul, spune c-a văzut demoni, c-a văzut demoni ucigaşi! Prostovan mincinos. Ce ruşine! a spus femeia cu un surâs jenat, dar meschin pe buze.

Toate chipurile din jurul ei s-au îmblânzit şi-au devenit parcă bine dispuse şi impersonale. Fuseseră cu toţii cuprinşi de un sentiment de ruşine ambiguă şi zâmbeau încurcaţi.

— Nu vă faceţi griji de geam. Dar ne puteţi aduce nişte peşte, ca de obicei? Am venit să facem un film. Suntem şapte şi o să vrem mult. Se poate?

— Un film? s-a auzit un freamăt câteva clipe.

Oamenii din golful Miminashi erau deja complet subjugaţi de manevrele ingenioase ale surorii lui J.

— Asta făceam şi aseară, şi de-asta toată lumea e în picioare şi azi atât de devreme. N-am venit în vacanţă! a continuat ea atacul pe un ton de reproş.

Părea deja stăpână pe sine şi mândră de victorie.

Femeile şi bătrânii au bâiguit nişte scuze. Oricât se chinuiau, bărcile care ieşeau acum la pescuit din cătunul din golful Miminashi prindeau foarte puţin peşte, aşa că cei rămaşi se străduiau să localizeze şi să alunge din golf spiritele rele care pesemne că erau cauza prăzilor proaste. Femeia adulteră avea să fie supravegheată mai departe până îşi va mărturisi toate păcatele şi îşi va cere iertare în faţa tuturor. Când ea avea să cedeze, un spirit rău va fi fost alungat. Dar erau atâtea spirite rele care trebuiau prinse.

În tăcere, oamenii din golful Miminashi au format din nou un grup compact, au trecut printre statui şi au luat-o în jos pe pantă. Sora lui J s-a întors în cameră de pe terasă strecurându-se din nou cu atenţie prin gaura din uşa de sticlă spartă. Cu grădina în fundal, faţa ei era acum complet neagră şi doar conturul chipului, încă acoperit cu un puf fin, îi strălucea în lumina verde. În faţa pescarilor, fusese maiestuoasă şi impresionantă, dar acum, odată întoarsă în încăpere, era o femeie nesigură, ostenită, temătoare şi tulburată. S-a întors către ceilalţi şase şi a vorbit cu o voce subţire şi aspră:

— Mă duc să dorm puţin. Nu mai aveţi nevoie de mine pentru ceva anume, nu? a spus ea cu un amestec de dispreţ de sine şi de proastă dispoziţie care suna sfidător.

Apoi a trecut printre scaune, a traversat sufrageria, a deschis uşa şi a dispărut. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit de la etaj deschizându-se uşa de la o altă cameră decât cea în care dormise J. Toţi erau tăcuţi şi nemişcaţi, aşa că au auzit-o pe sora lui J închizând uşa şi apoi prăbuşindu-se în pat cu o bufnitură grea, probabil încă îmbrăcată. După aceea, etajul s-a cufundat în tăcere.

— Hai să montăm camera, a spus cameramanul. Dacă nu începem pregătirile de filmare, o să răsară soarele de tot.

Evident, era prost dispus, însă era limpede că în acelaşi timp încearcă să recupereze ceea ce fusese distrus de conversaţia de mai devreme. S-a ridicat singur, s-a ghemuit lângă geanta în care se afla Arriflexul şi a început să lucreze. Era tăcut şi repezit ca un om nervos, dar totodată gesturile păreau molcome.

Ca de obicei, sugestia cameramanului le-a produs uşurare tuturor celorlalţi. Mitsuko a liniştit-o pe cântăreaţa de jazz, care era încă palidă şi înlăcrimată în urma crizei de isterie, şi a încercat să o convingă că ar trebui să se apuce de lucru. Ca să amplifice efectul pe peliculă, tânărul poet a scos o găleată de apă şi a traversat peluza ca să spele pielea statuii lui Apollo. J, care de obicei era leneş şi refuza să participe la orice implica muncă fizică, a spălat statuia lui Zeus. Voios, tânărul actor s-a dezbrăcat până la brâu şi s-a aplecat deasupra locului unde căzuse băiatul lovit ca să verifice dacă iarba e pătată de sânge. Temperatura urca repede ca într-o zi tipică de miez de vară şi în grădină nu mai era răcoare. Convinsă până la urmă de Mitsuko, cântăreaţa de jazz a coborât într-un târziu pe pajişte, complet goală, şi s-a îndreptat împleticindu-se spre statui. Faţa ei copilăroasă şi mânjită de lacrimi era palidă, întunecată şi extrem de urâtă, însă trupul ei gol, subţire era destul de erotic şi misterios. Avea să evoce perfect imaginea suprarealistă a femeii goale din film. Stând în picioare lângă cameramanul care regla aparatura de filmat, Mitsuko examina scenariul, lividă şi urâtă. Jos, în depărtare, marea lucea deja în scânteierea incandescentă a soarelui. Grădina se afla exact în centrul unei dimineţi strălucitoare de vară.

— Ia uite, băiatul ăla şi-a pierdut un dinte aici! Ia uite! a strigat tânărul actor părând oarecum îngrijorat.

Ţinea în mâna dreaptă un soi de ciob mic, iar torsul lui căpătase o nuanţă rozalie în lumina soarelui. Zâmbea.

— Pesemne că l-a durut destul de tare. Dar poate că durerea din gură o să-l facă să uite de durerea din suflet!

J, soţia lui, cântăreaţa de jazz, cameramanul şi tânărul poet s-au oprit brusc din mişcare. Fără să scoată un cuvânt, l-au ţintuit pe tânărul actor cu ochi scăpărători, critici.

— O să uite repede c-a văzut demoni, nu? La cât sânge a pierdut şi la câtă durere a trebuit să suporte! a strigat tânărul actor.

Rămăseseră toţi în picioare, tăcuţi, neştiind ce să facă. Suspicios şi iritat, tânărul actor a continuat să strige:

— Hei! Ce-aţi păţit cu toţii? Arătaţi ca nişte mumii! Ce s-a întâmplat? Parc-a oprit cineva timpul în loc!

Nu i-a răspuns nimeni. Neclintiţi, în picioare, toţi îl priveau ţintă. Strângând încă în mâna dreaptă dintele copilului, tânărul actor s-a prăbuşit brusc în genunchi în iarba murdară de sânge, şi-a plecat capul, s-a chircit şi a început să plângă.

— Ah, la naiba! a şoptit printre lacrimi actorul de douăzeci de ani. Nu-mi place deloc chestia asta. Să fiu în locul ăsta, aşa, gol, făcând munca asta, nu e deloc plăcut! Ah, numai suport! Cu siguranţă există slujbe să-mi placă şi mie, dar ah! alţi puştani le-au căpătat deja...

2

Trecuse un minut de când metroul aglomerat plecase din staţia de la Dietă. J şi bătrânul l-au remarcat pe tânărul de optsprezece ani în acelaşi timp. Era bine făcut şi purta un trenci englezesc din cele pentru tineri, cu mănunchiuri de nasturi şi catarame presărate peste tot. Năclăite de transpiraţie, gâtul şi faţa care i se vedeau ieşind din gulerul hainei aveau o strălucire albă. Când tânărul a păşit hotărât în interiorul desişului de trupuri umane, i-au zărit un picior. Preţ de o clipă, i-au văzut genunchiul şi o bucată de gambă, goale. Purta nişte cizme din piele de căprioară. Părea slab, dar porţiunea de carne care se întindea de la cap până pe gât sugera că avea peste şaptezeci de kilograme. Şi probabil că părea slab pentru că, în afară de trenci şi de cizme, era gol-puşcă.

Metroul gonea cu viteză maximă, clătinându-se ca un vânzător de ziare întârziat în zorii unei zile de iarnă. Tânărul a mai făcut un pas înainte, broboane de sudoare iţindu-i-se pe frunte ca nişte icre mari. Trupul lui era acum complet lipit de spatele şi de fundul unei fete tinere. Fata avea o umflătură monstruoasă pe frunte şi un nas ridicat arogant în vânt, dar el o atingea din spate. Cu un autocontrol de oţel, tânărul a oftat fără zgomot şi a aruncat o privire precaută împrejur. Avea ochii unui câine bolnav care nu mai era în stare să urmărească nici măcar un şobolan de canal. În ei mai rămăsese o urmă de vitalitate vicleană, care era însă aproape complet ştearsă de febră.

Nasul lui mic, mongol, fremăta larg deschis încercând să adulmece orice miros neobişnuit. La vreo cinci metri deasupra capetelor pasagerilor, zăcea, învăluită în seara îngheţată de iarnă timpurie, metropola în care trăiau zece milioane de oameni. Iar tânărul părea să ştie că niciunul dintre ei nu avea să-l ajute în misiunea lui solitară.

Tânărul solid era liniştit, deşi năduşea întruna. Plin de el, era convins că nu are absolut nicio legătură cu lumea din jur. Cu o excitaţie aproape morbidă, şi-a scos măciuca întărită printr-o deschizătură mică dintr-un buzunar secret al trenciului. A început s-o frece drăgăstos, temător şi înverşunat de fundul fetei, peste haina ei portocalie. Un zâmbet aseptic şi inofensiv, ca de sfânt, a început, de la buze, să i se lăţească treptat pe toată faţa.

J şi prietenul lui, bătrânul bine făcut, stăteau umăr lângă umăr şi priveau toată scena. Tensiunea devenise atât de insuportabilă, încât amândoi au simţit impulsul de a închide ochii. Bătrânul, mai ales, se temea să nu facă un atac de cord. Trenul a oprit la staţia următoare, a scuipat nişte oameni, a înghiţit alţii şi a pornit din nou. Sperând că tânărul dispăruse, cei doi au privit către locul unde stătuse mai devreme. Jungla de oameni era mai puţin deasă decât adineauri, dar l-au descoperit pe tânăr încă în acţiune. Ba mai mult, era pe punctul de a avea un orgasm, ineluctabil precum moartea. În clipa aceea, nu numai ochii lui J şi ai prietenului lui, ci nenumăraţii ochi ai tuturor celor din tren au părut să se deschidă brusc şi să se concentreze asupra tânărului, uniţi, cu o forţă formidabilă. În şuvoiul de priviri de la atâţia străini, tânărul a juisat. Atunci, un bărbat robust care stătuse lângă J şi bătrân a ţâşnit şi l-a apucat pe tânăr de gulerul trenciului de parcă ar fi vrut să i-l jupoaie de pe spate. J şi bătrânul şi-au înghiţit saliva şi au oftat adânc.

— A mers prea departe, a şoptit J în urechea ca un bulb a bătrânului.

Cu pulsul accelerat atât de mult, încât fiecare bătaie de inimă părea să fie însoţită de un tremurat bolnăvicios, cei doi şi-au dat seama cu tristeţe că iazul de plăcere din măruntaiele tânărului trebuie să fi fost deja contaminat de tuşul ruşinii şi al spaimei. Disperarea l-a făcut pe tânăr să

scoată un geamăt slab odată cu ultima zvâcnire a orgasmului. Erau convinşi că măruntaiele necoapte ale tânărului aveau să se contorsioneze ca o frânghie în clipa când o să-şi dea seama că e încolţit, fără putinţă de scăpare. Ştiau că se şi vede târât la poliţie ca un cimpanzeu care s-a masturbat, cu trenciul jupuit de pe trup, gol, cu ochii mijiţi aşa de tare, că semănau cu nişte riduri şi cu stropi picurându-i din penisul năclăit. Sub nenumăraţii ochi ostili, jeleul de spermă de culoarea lacrimilor se coagulase deja, întărindu-i partea din faţă a trenciului.

— Nu vrei să-l ajutăm pe aventurierul ăsta temerar? a întrebat J cu entuziasm.

— Ba da, hai să-l salvăm, dacă putem, a răspuns bătrânul.

Unul lângă altul, s-au apropiat de bărbatul care îl prinsese pe tânăr. Erau palizi de agitaţie şi emoţie de parcă ei ar fi fost cei salvaţi.

— O să-l ducem noi la poliţie pe *chikan*[1]-ul ăsta nenorocit, i s-a adresat bătrânul bărbatului furibund care îl ţinea pe tânăr.

Obrajii bătrânului erau încordaţi şi ţepeni din pricina tensiunii, însă până la urmă a reuşit, cu mari eforturi, să zâmbească uşor şi a încercat să-şi îmblânzească ochii care străluceau ascuţit, sticloşi ca ochii de şoim. Bărbatul arăta ca un pompier bine făcut, dar fizicul impunător al prietenului lui J nu era cu absolut nimic mai prejos. Cu blândeţe, dar şi cu fermitate, bătrânul s-a impus asupra bărbatului. J fusese dintotdeauna fascinat de forţa fizică a bătrânului şi îl încerca un sentiment vag de gelozie faţă de pachetele de muşchi pe care trebuie să le fi avut pe la treizeci de ani. Însă J era singurul care-şi dădea seama că înăuntrul acestui bivol sălbatic erau sădiţi spinii unei nemulţumiri pline de nesiguranţă, unduindu-se permanent ca firele lungi de mătasea-broaştei.

— Un pervers de-ăsta merită o bătaie cruntă! Să-i facă aşa ceva unei fete inocente, fără pic de ruşine! a spus bărbatul cu o furie exagerată şi teatrală.

---

[1] Termen specific folosit pentru indivizii care comit agresiuni sexuale, în special în mijloacele de transport în comun (n.tr.).

Într-un moment de mânie feroce, solitară, pielea acoperită de nenumărate riduri de culoarea frunzelor veştejite din jurul ochilor bătrânului s-a înroşit. Bărbatul, interpretând greşit mânia lui drept empatie cu propria lui furie, a înclinat din cap într-un gest de om cumsecade. J a observat că faţa înroşită de mânie a bătrânului semăna cu mistreţul beat de pe eticheta sticlei de gin Gordon's. Era o asemănare de care-şi dăduse seama încă din prima zi când îl întâlnise pe bătrân.

— O să-l dăm noi pe mâna poliţiei, a intervenit J înainte ca bătrânul să înceapă să-l înjure pe bărbat. Dacă ne daţi cartea dumneavoastră de vizită, o să-i transmitem şefului că dumneavoastră sunteţi de fapt cel care l-a prins pe nemernic.

— Ce plăcere să întâlnesc nişte oameni corecţi ca dumneavoastră. Dacă aş avea timp, v-aş însoţi la poliţie. *Chikan* ticălos! a răspuns bărbatul între două vârste.

A scos apoi din portofel o carte de vizită veche şi mototolită şi i-a întins-o lui J.

Bătrânul şi J îl ţineau de-o parte şi de alta pe tânărul în trenci. Îi simţeau tremuratul în coapse şi în trup. *Nu plânge! Şi să nu cumva să te-apuci să strigi sau să implori prosteşte!* a şoptit J cu o voce care-a răsunat numai în adâncul gâtului lui, în timp ce băiatul tremura fără să scoată un cuvânt, cu privirea plecată. Bărbatul între două vârste începuse să o liniştească pe fata cu haina portocalie pătată la fund, care plângea. Când a încercat să-i şteargă sperma cu batista lui cenuşie, fata s-a apucat din nou să ţipe. Pasagerii care se adunaseră în jurul lor râdeau tare, bine dispuşi şi agitaţi. Fata cu umflătura monstruoasă pe frunte era lividă şi părea pe punctul de a vomita fiere galbenă. Pentru J, imaginea fetei, rănită şi urâtă, era singurul lucru care-l făcea să simtă o uşoară scârbă faţă de tânărul *chikan* care provocase totul. Ce-l apucase să-şi frece penisul de o fată atât de pocită şi de arogantă şi, în acelaşi timp, jalnic de înspăimântată? s-a întrebat J nemulţumit.

— Domnişoară, să ştii că n-o să rămâi însărcinată din asta. Nu ţi-ai pierdut virginitatea, eşti încă pură! i-a şoptit fetei bărbatul între două vârste.

Încercarea lui de a se erija în salvator i-a făcut din nou pe ceilalţi pasageri să râdă. Abia acum bătrânul şi J şi-au dat seama că bărbatul mirosea a alcool.

La staţia următoare, bătrânul şi J l-au apucat pe tânăr de braţe şi au coborât pe peron. Când s-au închis uşile, bărbatul a făcut cu mâna şi a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii galbeni asemenea unor boabe de porumb într-un rânjet ca de maimuţă. J a rupt cartea de vizită a bărbatului şi a aruncat-o, după care s-a întors către trenul care pleca şi, cât se poate de serios, i-a făcut un semn obscen cu degetul. Fără să le pese de reacţia bărbatului, J şi bătrânul, ţinându-l în continuare pe băiat de braţe (arătau acum ca nişte prieteni buni din trei generaţii diferite), au pornit pe peron spre scări, dându-i pe rând sfaturi.

— Acţionezi complet aiurea. Mare minune că n-ai fost prins! De ce nu eşti mai prudent?

— În plus, ţi-o cauţi cu lumânarea dacă n-o faci când sunt mai mulţi călători în tren. Dacă ai chef de aventuri de-astea, trebuie s-o faci când sunt înghesuiţi ca sardelele.

Bătrânul şi J au dat drumul în acelaşi timp braţelor tânărului, s-au oprit şi l-au lăsat să meargă mai departe. Salvarea fusese un succes. Deşi era liber, tânărul a mai făcut doi sau trei paşi în aceeaşi postură, de parcă ar fi fost în continuare ţinut de cei doi. Apoi s-a oprit brusc şi s-a întors, privind bănuitor la bătrân şi la J. Nasul lui mic nu mai fremăta, iar ochii nu mai semănau cu cei ai unui câine bolnav. Serenitatea fizică de după orgasm dădea feţei lui mari o impresie angelică. Arăta ca un martir muribund după supliciu, ca un sfânt a cărui suferinţă tocmai se sfârşise.

— Mă lăsaţi să.? a întrebat cu o voce ascuţită.

Era suspicios, cu trupul pregătit să o ia la goană în orice moment.

— A, n-o să te dăm pe mâna poliţiei. Aia a fost doar o glumă proastă, a bâiguit J ca şi când ar fi recunoscut un lucru neplăcut.

Tânărul era atât de serios, încât salvatorii lui aproape că s-au simţit ruşinaţi.

— Astăzi speram să fiu prins. Speram să sufăr. Eram foarte hotărât şi-am mers până în punctul ăla de unde nu

mai există cale de întoarcere, a spus tânărul sfidător.

J şi bătrânul s-au privit uimiţi. Când J l-a văzut pe prietenul lui zâmbind într-un târziu, a zâmbit şi el reţinut. Era zâmbetul unui boxer generos care apreciază forţa adversarului după ce-a fost luat prin surprindere de o lovitură neaşteptată în punctul lui vulnerabil. Cu o curiozitate proaspăt stârnită, J şi bătrânul l-au privit pe tânăr cu mai multă atenţie. Părea să fie iritat şi înciudat, dar trist în acelaşi timp. Calmul de după orgasm, care îl făcuse să arate ca un sfânt blând cu câteva momente mai devreme, dispăruse de tot şi fusese înlocuit de umbra întunecată a unei nemulţumiri profunde.

— N-am pe mine decât haina şi cizmele astea. M-am chinuit destul de mult până m-am hotărât într-un târziu să ies în oraş îmbrăcat aşa. Iar saltul peste ultimul obstacol către plăcere, ştiind că toată lumea mă priveşte, a fost o aventură la fel de înspăimântătoare ca mersul pe motocicletă cu 80 la oră, cu ochii închişi şi fără mâini pe ghidon. Sunt ca un membru al unei bande de sinucigaşi şi voi mă folosiţi pentru jocurile voastre?

Ochii injectaţi i s-au umplut de lacrimi. Dintr-odată, s-a întors şi a încercat să-i tragă un pumn lui J, care i-a blocat însă antebraţul cu sânge rece, folosindu-se de tehnicile pe care le învăţase în vacanţele de vară din facultate. Gemând de durere, tânărul şi-a lăsat braţele să atârne neputincioase şi a vărsat câteva lacrimi.

— Dacă vrei, încă mai putem să te dăm pe mâna unuia de la metrou sau a unui poliţist, l-a ameninţat J gâfâind şi frecându-şi încheietura mâinii, care începuse să se înroşească.

— Nu-i nevoie, a răspuns tânărul prevăzător, lăsând să i se vadă din nou în ochii înlăcrimaţi spectrul spaimei din care îşi revenise pentru o clipă.

J şi-a dat seama că tânărul e foarte agitat şi instabil emoţional de parcă ar fi luat somnifere şi n-ar fi adormit încă. Era posibil să fie vreun medicament special despre care J nu ştia, dar asta i-a adus aminte de atracţia exercitată asupra lui de tabletele albe ale unui somnifer german de care devenise grav dependent cu câţiva ani în urmă. Era

somniferul pe care îl înghiţise prima lui soţie ca să se sinucidă. După moartea ei, J simţise o înălţare spirituală deşartă, după care se prăbuşise însă brusc în adâncurile unui inconştient plin de spaime.

Puţin melancolic din pricina amintirilor, J a trecut peste enervarea provocată de încercarea tânărului de a-l lovi. A zâmbit.

— În loc să te duci la poliţie, ce-ar fi să vii cu noi la cârciuma noastră obişnuită? E barul unui hotel din Unebi-machi.

— Bă, merg dacă nu sunteţi poponari. Nu sunt vreo fufă care şi-o trage cu bulangii, a răspuns tânărul batjocoritor.

J n-a răspuns. Nu se mai culcase cu vreun iubit de multă vreme. Însă se mai întâmpla din când în când ea dorinţa subită după atingerea unui trup gol de băiat şi a unui penis să îl copleşească. Dar n-o să mai am niciodată genul ăla de relaţie sexuală excitantă, şi-a spus autoflagelant. J nu era genul care crede că natura homosexuală este imanentă într-un bărbat de la naştere şi că îl face să fie homosexual toată viaţa.

— Nu suntem poponari şi să nu ne mai iei cu *bă!* i-a zis bătrânul.

Bătrânul, J şi tânărul ieşiseră la suprafaţă în seara de iarnă. Câteva rafale de ninsoare, purtate de pale de vânt intermitente, i-au izbit repetat, cu îndârjire. Băiatul tremura şi a sughiţat comic de câteva ori. Bătrânul şi J l-au dus întâi la un magazin de haine şi i-au cumpărat nişte chiloţi. Au fost nevoiţi să-l convingă să se ducă la toaletă şi să şi-i pună pe el. Tânărul, cu buzele umflate şi vineţii ca nişte dude din pricina gerului, a adormit imediat ce s-au urcat într-un taxi, sforăind. J a realizat că, la urma urmei, tânărul era într-adevăr sub influenţa unui somnifer. A dormit neîntors tot timpul cât taxiul a gonit spre Unebi-machi pe străzile periculoase din noaptea cu ninsoare. Din când în când, căsca uşor şi mormăia câte ceva în somn. J nu pricepea ce spune, dar bătrânul a înţeles într-un târziu.

— Cred că s-a întâlnit cu un monstru în vis. Zice „mi-e frică, mi-e frică”, a spus bătrânul.

— Nu crezi că-i o experienţă suficient de

înspăimântătoare să ia metroul gol-puşcă, doar cu un trenci pe el şi nişte cizme? Poate că monstrul din vis e el însuşi, devenit *chikan.* Doar e la vârsta aia.

— Ce vârstă?

— Ştii, vârsta aia când ai senzaţia îngrozitoare că în tine trăieşte un monstru care aşteaptă să se nască. De la optsprezece ani până pe la douăzeci şi unu, douăzeci şi doi.

— Nu mi se pare că între vârsta ta şi a băiatului ăstuia e o prăpastie atât de mare. Iar eu am şaizeci de ani, a început bătrânul, după care a tăcut.

Imediat ce-a încetat să mai vorbească, bătrânul a părut complet pierdut şi s-a închis în sine, ferecat strâns din cap până-n picioare ca într-o armură medievală. Se întâmpla frecvent să tacă în mijlocul unei conversaţii. Dinţii lui îmbătrâniţi erau ca piatra ponce, însă n-ar fi lăsat să le scape fiara sălbatică a cuvintelor odată ce se înfipseseră în ea. Dacă se întâmpla asta, îşi ţuguia strâns buzele şi privea scrutător în jur cu ochii lui de şoim, în tăcere. De fiecare dată când vedea pe cineva care semăna cu bătrânul, lui J îi treceau prin minte tot soiul de fantezii despre ce viaţă va fi dus până atunci. J şi bătrânul erau „prieteni de stradă”. J nu ştia absolut nimic despre trecutul bătrânului, nici despre statutul lui social din prezent. De când îşi începuseră relaţia antisocială, nici J nu-i spusese bătrânului ce fel de om e. De fapt, J nu credea că e în stare să-şi spună nici măcar lui însuşi ce fel de om e în prezent. J presupunea că bătrânul fusese plecat prin străinătate ca diplomat sau că lucrase în mediul politic. Îşi închipuia asta pentru că se întâlneau uneori pe lângă Ministerul de Externe sau pe lângă Dietă şi, de fiecare dată, bătrânul era condus respectuos de vreun funcţionar guvernamental sau de vreun parlamentar, părând că tocmai încheiaseră o discuţie animată. Acum bătrânul nu avea duhoarea cuiva care este implicat în politică, dar în ziua aceea, când îl zărise pe J aşteptându-l în capul scărilor care coborau la staţia de metrou de la Dietă, îi făcuse cu mâna cu un sentiment de uşurare extrem de evident întipărit pe faţă. J avusese senzaţia că e salutat de o babă urâtă. *Iar eu am şaizeci de ani... J s*-a gândit la a doua jumătate a frazei nerostite până la capăt. Probabil că avea

legătură cu bătrâneţea şi cu moartea. Bătrânul îi povestea deseori despre spaima de moarte, care simţea că îl pândeşte foarte concret, mai ales sub forma cancerului sau a unui atac de cord. Am ş*aizeci de ani şi cunosc foarte bine sentimentul ăla de spaimă că în mine creşte cu repeziciune un monstru numit moarte, care abia aşteaptă să se nască* – *o*are asta voise bătrânul să spună? J îşi imagina că bătrânul îşi inventa de fapt de unul singur o arterioscleroză sau că-şi pitise pe undeva prin corp un cancer inoperabil pe care-l ţinea la păstrare de parc-ar fi fost un vin preţios într-o cramă. Însă bătrânul nu vorbea direct despre asta.

— Oare tânărul ăsta e cu adevărat un *chikan?* Genul de om care nu poate fi altceva decât un pervers? l-a întrebat J pe bătrân, zâmbind.

— El pare convins de asta. Iar modul în care a procedat azi e aparte. Dac-ar fi să vorbesc despre *chikan* ca un comentator de sumo, asta aş spune, că are o tehnică aparte.

— Da, e într-adevăr aparte. Stilul ăsta de-a ataca tăindu-şi în acelaşi timp orice cale de scăpare are ceva din comportamentul unui soldat prea temerar, cu tendinţe suicidale periculoase. Dar e abia un copil, cred că are vreo optsprezece ani. Crezi că e posibil să fi descoperit deja că nu poate fi altceva decât un *chikan?* Sau e genul care nici nu-şi face prietenă, nici nu se mulţumeşte doar cu masturbarea, care are o frică isterică de sifilis sau pur şi simplu n-are bani de o curvă? Adică un frustrat?

— Nu, cred că-i un pervers conştient, a răspuns bătrânul examinând atent chipul băiatului adormit.

J a simţit că, asemenea lui, şi bătrânul părea să nutrească faţă de tânăr o simpatie tot mai profundă. Până atunci, J fusese întotdeauna şocat de intensitatea dezgustului pe care-l arăta bătrânul faţă de alţi oameni. A realizat că e prima dată când îl vede pe bătrân, de când se împrieteniseră, dând dovadă de o asemenea bunăvoinţă faţă de un străin. Întrebându-se care e motivul pentru care el însuşi se simţea atras de tânăr, J s-a gândit că – după cum spusese bătrânul – probabil totul ţinea de maniera lui de *chikan* în care acţionase astăzi şi care fusese cu adevărat aparte. Băiatul era într-adevăr un pervers jalnic, însingurat

şi covârşit de spaimă.

— Ce ne-a spus pe peronul de la metrou, cuvintele alea de protest – nu cred c-au fost o inspiraţie de moment, a continuat bătrânul. În orice caz, e un băiat interesant.

De ambele părţi ale intrării în hotelul din Unebi-machi erau troiene de zăpadă murdară, ca nişte movile mari de pământ. Când bătrânul şi J l-au scuturat pe băiat ca să-l trezească, acesta a tremurat de frig la vederea zăpezii murdare şi dintre pleoape i sau scurs câteva lacrimi urduroase.

— Eşti în stare să mergi? l-a întrebat J.

— Drept cine mă iei? a răspuns băiatul arogant, încruntând din sprâncene şi aruncându-i lui J o privire plină de reproş.

Băiatul în uniformă care le-a deschis celor trei uşa hotelului îşi târa ca pe nişte greutăţi galoşii prea mari şi urâţi care nu se potriveau deloc nici cu haina lui verde-închis, nici cu fireturile aurii, nici cu pantalonii albastru-deschis. Părea copleşit de zăpadă. Tremurând, s-au dus direct în barul de după recepţia de la parter. Au fost toţi uşuraţi să constate că avea încălzire. Bătrânul şi J au aranjat două scaune în evantai, faţă în faţă cu scaunul pe care se aşezase tânărul, ca şi cum ar fi vrut să-l supravegheze cât mai natural. Tânărul a stat să rumege puţin situaţia.

— Mie mi-e somn, aşa că o să iau un whisky, a vorbit înaintea celorlalţi, dându-i comanda băiatului care era încă încălţat cu galoşii.

J şi bătrânul au cerut acelaşi lucru. Au băut primul pahar în tăcere. Tânărul a părut să-şi revină imediat. Cei trei şi-au mai comandat câte un pahar de whisky sec. Încercând să-şi cruţe eforturile, băiatul le-a adus direct sticla la masă.

— Ce anume vreţi să mă-ntrebaţi? Sau vreţi să mă puneţi să-mi cer iertare? a întrebat tânărul la fel de sfidător ca mai devreme. Mi-aţi pregătit vreun truc murdar?

— Evident, vrem să te-ntrebăm cum de-ai ajuns *chikan* la o vârstă atât de fragedă. Ai vrut să afli cât de tare e curul de fată? Dacă da, atunci era suficient să-l atingi pe-al tău să

vezi, a spus J răspunzând sfidării tânărului.

— Ţi-o cauţi cu lumânarea, nu? a replicat tânărul cu o voce aspră, cu tot trupul înfoiat şi fremătând ca al unei manguste care tocmai a dat peste o cobră.

— Nu te enerva. Vrem să te întrebăm de ce ai devenit *chikan* şi ce părere ai despre asta. N-am mai văzut unul atât de tânăr ca tine, a spus J.

— Sunt poet, a răspuns tânărul mândru.

— Poet?

— De multă vreme plănuiesc să scriu un poem excepţional cu titlul „Solemnul mers pe sârmă”, a continuat tânărul cu pasiune. E un poem ca o furtună, care are drept temă perversitatea. Cu alte cuvinte, între poem şi *chikan-ul* din mine e o legătură de tip oul şi găina. Am fost *chikan* încă din copilărie, aşa că mi-am dorit să scriu un poem despre perversitate. Şi, ca să fac poemul de-a dreptul măreţ, încerc să fiu cel mai curajos şi mai disperat pervers.

J şi-a adus aminte de un alt tânăr poet pe care îl cunoscuse. Acel tânăr poet fusese la un moment dat iubitul celei de-a doua soţii a lui J. În timp ce soţia lui făcea primul ei film de scurt metraj, iubitul îi urmărise constant pe J şi pe soţia lui, tenace – în apartamentul lui J, în casa lui de vacanţă, în Jaguarul lui, cu ochi plini de ură, pierduţi în adâncul unei pâcle de dorinţă arzătoare. Se pare însă că, până la urmă, tânărul poet nu reluase relaţia sexuală cu soţia lui J. Molâul ăla cu ochi de mâţă înfometată dispăruse pe neaşteptate din preajma lui J, dar oare ce-o fi făcând acum? Oare continuase să scrie poezia aia greoaie şi ermetică, încercând astfel să se descotorosească treptat de cancerul dorinţei neîmplinite faţă de soţia lui J? Oricum ar fi stat lucrurile, lui J i se părea că băiatul ăsta are un talent mai fertil ca poet. În orice caz, cel puţin ca persoană, băiatul lăsa o impresie mult mai intensă decât tânărul poet docil şi vrednic de milă. La urma urmei, era un bărbat care, acoperindu-şi trupul gol doar cu un trenci şi o pereche de cizme, ejaculase în mijlocul unei mulţimi de străini, într-un metrou!

— Şi cum sună poemul ăsta al tău? Ai scris măcar câteva rânduri? a întrebat bătrânul entuziast, în mod vădit curios.

— Să fi scris câteva rânduri? Nu aşa se scrie poezia. Cel puţin nu a mea. Într-o bună zi, o să-mi dau seama instinctiv că sunt pregătit să scriu poemul ăla. Şi atunci o să mă apuc să scriu, câte un cuvânt pe secundă. O să dureze foarte mult, dar n-o să mă opresc până nu e gata, a răspuns tânărul arogant.

— Dar ai măcar nişte notiţe, nu? Chiar dacă sunt numai nişte notiţe în memoria ta, a spus J.

— A, da, de-astea am. Şi am îndurat multe ca să le fac. La urma urmei, vreau să scriu poemul din experienţa mea.

Cu tot mai multă elocinţă pe măsură ce se îmbăta, tânărul vorbea la nesfârşit despre concepţia lui cu privire la poem. Sunt zeci de mii de *chikan-i* numai în Tokyo, dar nu sunt decât nişte matadori ai existenţei cotidiene, cumplit de însinguraţi, cu sufletele pustiite, mânaţi de o pasiune periculoasă şi deşartă, nişte acrobaţi care merg solemn pe o sârmă întinsă.

Cu chipuri atât de grave încât devin aproape triste, oneşti până la ridicol, îşi expun poziţia, reputaţia, uneori chiar şi viaţa unui pericol iminent. Cu mâinile goale, acţionează cu scopul de-a obţine o fărâmă de plăcere infimă. La urma urmei, epoca asta nu e foarte propice pentru aventurieri, nu? Cu excepţia bărbaţilor care au curajul nemaipomenit de a se urca la bordul unei nave spaţiale şi de a lăsa apoi totul în seama maşinilor. Vreme de două mii de ani, oamenii şi-au unit forţele ca să facă din lumea asta o creşă protejată, cu pereţi înveliţi complet în cauciuc, cu toate pericolele stârpite din faşă! Dar *chikan-ii* pot transforma creşa asta sigură într-o junglă plină de jivine sălbatice. Ca într-un ritual de rugăciune, prin simplul gest de a atinge cu degetul preţ de o clipă coapsa unei fetiţe, un *chikan* pune în pericol tot ceea ce a realizat în viaţă până atunci.

Chikan-ii au o spaimă extrem de profundă de a nu fi descoperiţi şi pedepsiţi, însă în acelaşi timp, fără acea senzaţie de pericol, plăcerea lor se diluează, devine vagă şi firavă şi până la urmă nu mai rămâne nimic din ea. Pentru cei care merg pe sârmă, interdicţia garantează plăcerea aventurii. Dar când *chikan-ii* îşi duc la bun sfârşit încercarea

în siguranţă, în clipa aceea finalul fără echivoc distruge semnificaţia revoluţionară a întregului proces din momentul când deznodământul lui era încă învăluit în suspans. Până la urmă, *chikan-ii* realizează că, de vreme ce n-a existat niciun risc, până şi sentimentul de pericol care reprezenta motivaţia lor ascunsă nu e nimic altceva decât un fals; cu alte cuvinte, până şi plăcerea pe care tocmai au gustat-o nu e decât o plăcere falsă. Prin urmare, nu au altă opţiune decât să reia de la capăt mersul steril pe sârmă. Până în clipa când sunt prinşi şi vieţile le sunt în primejdie, când toate încercările false de până atunci fac să rodească în sfârşit fructele plăcerii adevărate.

De obicei, *chikan-ii* acţionează în tăcere. Atunci când vorbesc, acţiunile şi cuvintele lor nu fac altceva decât să se învârtă în gol. *Chikan-ii* sunt tăcuţi precum acrobaţii care merg pe sârmă la circ. Dar odată ce sunt prinşi şi ochii ostili ai celorlalţi le aplică eticheta de perverşi, validându-le astfel natura intrinsecă, unii dintre ei se lansează într-un discurs autoelogios care poate fi impresionant. Într-una dintre cele mai violente mişcări politice din Japonia de după război, un *chikan* a fost prins în mijlocul unei demonstraţii de o sută de mii de oameni care înconjuraseră Dieta. Când a mărturisit la poliţie, astea au fost cuvintele lui: „Acum, o sută de mii de activişti politici furioşi renunţă la excitaţia sexuală zicând că nu e momentul. Am vizat fundul unei fete, una oarecare în toată mulţimea aia, şi mi s-a părut că toată excitaţia sexuală a o sută de mii de oameni s-a concentrat în degetele mele privilegiate. Iar în degete mi s-a aprins o fericire sublimă. Unde mai pui că am făcut asta fix în faţa grupului uriaş de poliţişti înarmaţi din Brigada a IV-a de Intervenţie!”. Ei sunt acrobaţii care merg zi de zi, solemn, pe o sârmă întinsă.

— Nu e rău, a spus bătrânul. Ar trebui să scrii poemul ăla. Dacă ai nevoie de bani să-l publici, îţi dau eu.

J tocmai voia să spună şi el acelaşi lucru. Un băiat care luase metroul într-o seară de iarnă fără nimic altceva pe trupul gol decât un trenci, expunându-se pericolului doar de dragul scrierii unui poem ca o furtună, un băiat cu o expresie de hotărâre disperată luată după ezitări cumplite, care murdărise haina flocoasă a unei fete urâte ejaculând pe

ea – oare nu trebuia considerat un băiat aparte?

— Doar că poemul care se formează în capul meu deocamdată nu e deloc ca o furtună, a spus băiatul nemulţumit. E mai degrabă contemplativ.

— Şi nu e bine dacă-i contemplativ? a întrebat J.

— Dacă-i doar contemplativ, nu capătă măreţia unei furtuni, a spus băiatul gânditor de parcă ar fi fost un veteran în ale poeziei.

— Dar astăzi ai pătruns destul de adânc în lumea poemului tău, nu? a întrebat J. Cel puţin ai depăşit stadiul de contemplare de la distanţă.

— Degeaba, de vreme ce-am fost salvat! Spaima mea cumplită şi curajul meu eroic au devenit şi ele complet false pentru că astăzi, după cum presimţisem fără niciun motiv, aţi apărut voi doi ca o barcă de salvare, a spus băiatul.

— Dar ţi-ai dat seama că anticipezi apariţia noastră abia după ce ne-ai văzut. Când tea prins strigoiul ăla moralist, păreai pe punctul de-a face un infarct, l-a consolat J pe jumătate în glumă.

— Nu, acum nu mai cred asta. Acum că am fost salvat, am început să cred că nu e adevărat. De-aia a fost degeaba, a şoptit băiatul trist.

Părea frânt de oboseală, iar pe faţa lui copilăroasă era întipărită o mâhnire infinită.

J şi bătrânul s-au cufundat în tăcere şi au rămas cu privirile lor pline de milă aţintite asupra tânărului. Oare nu puteau să-l îndrepte pe băiatul ăsta într-o altă direcţie, împiedicându-i astfel căderea în abisul fără fund numit perversitate? Sau, de vreme ce era mistuit de dorinţa de a scrie poemul lui furtunos despre *chikan,* ar fi trebui să-l abandoneze în strânsoarea braţelor şi a faptelor măreţe ale acelui moralist fanfaron demn de dispreţ? Dacă ar fi făcut asta, poate că acum tânărul s-ar fi găsit într-o celulă din vreo secţie de poliţie, tremurând de frig şi de ruşine şi scriind pe nerăsuflate, cu viteza de un cuvânt pe secundă, poemul despre „Solemnul mers pe sârmă”, un poem de o violenţă atât de intensă, încât să-l satisfacă.

— Ai de gând să încerci şi mâine aventura asta sinucigaşă, fără scăpare? Şi să te asiguri că nu apar iar

nişte salvatori ca noi? a întrebat J.

— Mâine? Nici pomeneală! Sunt obosit şi cred că o să am nevoie de mult timp şi de mult chin până să mă angajez într-o nouă aventură. Mă simt ca un tâmpit care-a avut de gând să se sinucidă, dar a fost tras în sus de pe fundul râului şi, hâr-hâr, a început să respire din nou. Salvatorii nu se gândesc câtuşi de puţin la toate suferinţele îngrozitoare prin care-a trecut tâmpitul înainte de-a încerca să se sinucidă. Nu fac altceva decât să zâmbească şi să se bucure de salvare, pentru că l-au tras înapoi în focurile iadului de pe lumea asta folosind cârligul umanismului.

— Dar de ce ţii cu atâta încăpăţânare să fii arestat? Nu acorzi prea multă importanţă semnificaţiei arestării? Chiar dacă scapi în siguranţă, asta nu afectează cu nimic sensul aventurii tale, până la urmă tot ai acţionat ca un *chikan,* nu? a spus bătrânul.

— Probabil sunt diverse tipuri de perverşi. Eu sunt poet, aşa că m-am uitat în cutia cu mostre şi am ales metodele de acţiune ale celui mai periculos tip, a replicat băiatul depăşind cu uşurinţă întrebarea bătrânului.

Bătrânul şi J l-au privit pe tânăr cu admiraţie. Dădea într-adevăr impresia unui fanatic nefericit plin de o tensiune extrem de periculoasă, pe punctul de a exploda. Asta îi intriga. Tânărul părea că tocmai depăşise anii lungi de urâţenie de după perioada copilăriei. De-acum înainte avea să devină din ce în ce mai frumos şi mai atrăgător. Dar mai degrabă decât frumuseţea, aroganţa lui meschină avea acea strălucire specifică vârstei, iar asta îi atrăgea pe J şi pe bătrân.

— Când te-a atacat moralistul ăla, m-am gândit să-ţi fac o injecţie cu camfor să nu cumva să cazi mort din cauza unui atac de cord. Pentru un bărbat curajos care-a ales metoda cea mai periculoasă de-a fi *chikan,* ţi-a fost destul de frică, nu-i aşa? i-a spus J băiatului după o vreme.

— Frică? Dacă mi-a fost frică, asta înseamnă că mă apropii treptat de un *chikan* adevărat. Nu de perversul conştient pe care l-am născocit în mintea mea şi pe care l-am planificat până în cele mai mici amănunte, ci de *chikan*-ul care există cu adevărat ca un celălalt real, dincolo de

imaginea din mintea mea. Mă apropii de *chikan-ul* care e alter ego-ul neaşteptat din mine, a răspuns tânărul.

Concentrase atât de multă patimă în cuvintele lui, încât nu şi-a dat seama de sarcasmul lui J. Iar lui J îi plăceau genul ăsta de oameni narcisişti, aşa că a reuşit să-şi menţină ironia binevoitoare fără să-şi piardă zâmbetul.

— Am avut şi eu dorinţa destul de puternică de-a deveni celălalt dinăuntrul meu când eram cam de vârsta ta. Asta e de fapt dorinţa arzătoare a copilului de-a deveni adult, a spus J tratându-l acum pe băiat de parcă ar fi fost într-adevăr un copil. Am vrut să te ajutăm, exact aşa cum face orice adult când vede un copil care se dezechilibrează şi e gata să cadă şi atunci întinde mâna să-l sprijine. În lumea adulţilor, indiferent cât de mult te-ai apropia de perversul din mintea ta, ai să fii salvat de fiecare dată de adulţii din jur şi-ai să te întorci de unde-ai plecat. Eşti *chikan-ul* Sisif junior, bietul de tine!

— Poate aşa stau lucrurile, dar oricum, până data viitoare trebuie să-mi plănuiesc acţiunea mea perversă, una fatală, care să fie imposibil de oprit şi în care adulţii să nu poată interveni. O acţiune în care, în loc să-mi împiedice prăbuşirea, adulţii să se adune, să mă răstoarne şi apoi să mă calce în picioare, a spus băiatul pe un ton jalnic lăsând din nou oboseala întunecată şi nefericită să-i adumbrească palid adâncul ochilor somnoroşi şi infantili.

Părea deznădăjduit, mai degrabă ca un elev retardat care nu ştie ce să facă după ce-a picat la examene decât ca un om care-ar trebui să scrie un poem violent ca o furtună.

J a regretat faptul că împinsese prea departe sarcasmul faţă de băiat. Simţindu-se ruşinat, s-a uitat spre bătrân, care i-a întors privirea stânjenit. J şi-a imaginat gândurile care îi treceau atunci prin minte bătrânului: în comparaţie cu confesiunea sinceră a băiatului, atitudinea lor nu era cumva dezgustător de autodefensivă? Nu cumva se protejau pe ei înşişi ca nişte psihanalişti faţă în faţă cu un pacient? J a înclinat din cap către bătrân făcându-i o sugestie: ce-ar fi să începem să-i povestim băiatului despre noi?

— Noi suntem nişte *chikan-i* care şi-au ales mostrele din partea ferită de pericole. Evident, să fii pervers înseamnă că

nu există siguranţă absolută, însă noi ne protejăm reciproc, a spus bătrânul.

— Ce?! Barul ăsta e cumva un club de *chikan-i?* a strigat tânărul ca şi cum ideea i s-ar fi părut extrem de amuzantă. Acum am înţeles de ce m-aţi salvat şi de ce mi-arătaţi atâta interes. Dar de ce-aţi înfiinţat un club de *chikan-i* în loc să acţionaţi fiecare pe cont propriu?

— Pentru că tocmai *chikan-ii* ar trebui să aibă propriul lor club. Dacă ăsta o fi termenul potrivit, a început bătrânul. Uită-te de exemplu la homosexuali. Acum sunt oprimaţi, ca şi cum ar fi o nouă comunitate distinctă de negri. Însă în toate colţurile lumii, formează mici grupuri ca să riposteze. Poate au de gând ca în secolul XXI să fondeze o ţară numai pentru cei din tagma lor şi să-şi declare independenţa. Sau cel puţin o să-şi trimită câţiva reprezentanţi printre aleşii din fiecare ţară. Pentru mine, moartea e o chestiune de timp, aşa că eu pot doar să-mi imaginez asta. Însă tu ai să trăieşti şi în secolul XXI şi ai să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă, o să stai şi-o să priveşti de la distanţă. Cu siguranţă reprezentanţii lor vor fi excepţionali şi influenţi. Dar nu uita că *chikan-ii* sunt şi mai antisociali decât homosexualii. Probabil că ziua când homosexualitatea nu va mai fi considerată o infracţiune nu e departe, însă nu va veni niciodată ziua când perverşii să scape de incriminare. Şi asta tocmai pentru că există oameni de genul tău, pentru care arestarea şi pedeapsa sunt condiţii fundamentale ale existenţei tale de *chikan!* N-ar trebui oare ca şi perverşii să-şi perfecţioneze un sistem de autoapărare? De-asta am fondat noi doi mica noastră asociaţie de sprijin reciproc. Aşa cum te-am salvat pe tine astăzi, ne ajutăm reciproc când unul dintre noi e la ananghie.

De data asta, tânărul a fost cel care a rămas cu privirea aţintită asupra lui J şi a bătrânului. Părea că interesul i se stârnise. Expresia lui indica un sentiment de respect – atitudinea de a recunoaşte o anume individualitate în existenţa interlocutorilor săi – care lipsise cu desăvârşire din cuvintele şi acţiunile lui de până atunci.

— Şi s-au înmulţit membrii clubului de *chikan-i?* a întrebat.

— Nu, încă suntem doar noi doi. Dar în vremurile astea când perverşii nu acţionează decât complet independent, e o invenţie importantă şi un mare pas înainte. Până acum, şi eu, şi tânărul ăsta am reuşit să evităm arestarea, a răspuns bătrânul zâmbind. Ce zici, nu vrei să ni te alături?

— Eu nu vreau să mă salveze nimeni, dar aş putea să intru în club ca responsabil cu salvarea voastră. Deocamdată nu m-am hotărât asupra următorului plan de acţiune şi mă cam plictisesc. În plus, mi-ar plăcea să urmăresc şi alţi perverşi. Eroul poemului meu furtunos e, bineînţeles, un *chikan* periculos aşa ca mine, dar pentru a complica structura poemului, ar putea să fie de efect distribuirea în roluri secundare a unor perverşi mai prudenţi.

— Atunci, data viitoare când ieşi în oraş treci pe la clubul ăsta să te întâlneşti cu noi şi să ne urcăm împreună într-un metrou sau un tren sau un autobuz. Şi, de bună seamă, până născoceşti un nou plan de autodistrugere, singurul tău rol va fi să ne salvezi pe noi. La urma urmei, asta-ţi şi doreşti, a spus J.

— Da, exact asta-mi doresc, a spus băiatul încântat.

Ochii lui nu mai erau întunecaţi de umbrele negru-albastre. Păreau mai degrabă pe punctul de a se aprinde fulgeraţi de o curiozitate vie. Tânărul a lăsat paharul de whisky pe masă şi şi-a cufundat trupul adânc în fotoliu. A căscat de i-au trosnit fălcile şi s-a frecat la ochi cu pumnii de parc-ar fi fost orbit de ceva.

— M-am liniştit şi m-a luat somnul. Mi-e foarte somn, a continuat. Am crezut că sunteţi poponari, aşa că am avut grijă să nu cumva să adorm, dar de vreme ce vă interesez doar pentru că-s *chikan,* ştiu că n-am de ce să fiu îngrijorat. Dar cum de-aţi ajuns să fondaţi clubul ăsta de perverşi? Cum aţi abordat iniţial subiectul? Sau poate sunteţi tată şi fiu? Să nu-mi spuneţi că sunteţi tată şi fiu!

— Nu, nu suntem tată şi fiu şi nu suntem nici fraţi, a râs bătrânul.

— Deci iniţial unul dintre voi i s-a prezentat celuilalt zicând că e un *chikan* şi a sugerat apoi „Hai să înfiinţăm un club”? E nevoie de mult curaj pentru aşa ceva, a spus

băiatul bazându-se pe intuiţie.

Psihologic, începuse să se apropie tot mai mult de J şi de bătrân. Când arăta o curiozitate atât de senină, băiatul dădea impresia unui infantilism aproape neverosimil.

— Da, a fost nevoie într-adevăr de curaj. Mai ales pentru că perverşii sunt deosebiţi de homosexuali şi nu au nimic specific, cum ar fi un soi de miros pe care poţi să-l adulmeci. Dar aşa cum s-a întâmplat şi astăzi, când te-am întâlnit pe tine, cred că a fost pur şi simplu un concurs fericit de împrejurări. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, nici măcar nu ne-am fi vorbit vreodată, a spus bătrânul cu o voce veselă în timp ce-l privea pe J zâmbind.

*

Într-o dimineaţă oarecare, J se hotărâse brusc să devină *chikan.* Pe atunci, se simţea extrem de îndepărtat de universul său sexual şi îşi dorea cumva să se pedepsească singur în privinţa asta. În acelaşi timp însă, era stăpânit de germenii unei excitaţii sexuale, ca o foame insaţiabilă. Dar la momentul acelei prime convertiri nu era încă pe deplin conştient de monstrul sexual cu două capete care sălăşluia în *chikan-ul* din el. Într-o dimineaţă de început de iarnă, la ora 9, când încă zăcea în pat după o noapte nedormită, îşi spusese pur şi simplu *Vreau să fiu un chikan.* Ieşise din dormitor şi se dusese în sufrageria pe care soţia lui o folosea ca spaţiu de lucru şi unde ea discuta scenariul noului său film împreună cu colegul ei, cameramanul.

— Poţi să foloseşti Jaguarul dacă vrei, îi spusese. Eu o să iau trenul.

— Unde pleci? îl întrebaseră soţia şi cameramanul.

— Nici nu contează atâta vreme cât merg cu trenul, le răspunsese J.

Aşa începuse rutina zilnică a lui J de hălăduit prin oraş. Pleca din apartament în fiecare dimineaţă, devreme. Se întorcea seara târziu. De obicei, soţia lui dormea pe canapea în sufragerie, frântă de oboseală, cu o pătură trasă până la piept. Uneori abia dacă schimbau două vorbe zile întregi.

Soţia lui şi cameramanul între două vârste lucrau la un film complet nou. Reuşise până la urmă să îl termine pe primul, dar numai cei care fuseseră implicaţi în producţie îl văzuseră la câteva proiecţii de probă. Apoi pelicula fusese cumpărată de o companie de film pentru două milioane de yeni şi arsă. Iniţial, soţia lui J se opusese cu înverşunare ideii, dar până la urmă nu avusese încotro şi cedase. De data asta, plănuia să facă un film în care să nu apară decât peisaje şi copaci. Un film color finanţat cu cele două milioane de yeni. Se ajunsese în situaţia asta din pricina actorului de douăzeci şi doi de ani căruia toată lumea îi spunea Puştiu. El era cauza încurcăturii şi a ghinionului. După ce se terminaseră filmările la acel prim film, în vreme ce soţia lui J se îndeletnicea cu munca laborioasă şi îndelungată de a-l monta cu mâna ei, actorul apăruse într-o telenovelă şi devenise dintr-odată mare vedetă. Soţia lui J a terminat în sfârşit montajul primului ei scurtmetraj cam pe vremea când el fusese angajat de o companie de producţie şi i se dăduse primul rol într-un film artistic. Tânărul actor a început să se teamă de scandalul care ar fi izbucnit dacă ar fi fost făcut public un film în care el apărea gol-puşcă, trăindu-şi existenţa cotidiană în infern. I-a mărturisit temerile producătorului, iar informaţia a ajuns până la şefii studioului. Aşa a început o dispută încrâncenată, dar în cele din urmă soţia lui J a cedat. De când tânărul actor devenise o vedetă, J îl văzuse o singură dată, într-un interviu la televiziune. Nu mai era acelaşi tânăr de douăzeci de ani instabil, cu mintea ascuţită şi cu sexualitatea liberă care se lăsa parcă dus de val; acum dădea o impresie de stabilitate trainică, de conformist tălâmb care nu crede decât în sexul îngrădit de restricţiile meschine ale moralităţii burgheze. J s-a gândit că la un moment dat îşi dorise să se culce cu actorul, dar acum simţea că îi e imposibil până şi să-şi aducă aminte de pasiunea care îl cuprinsese. I-a scris o scrisoare lungă surorii lui, sculptoriţa, întoarsă între timp de la Paris, în care i-a relatat toată povestea asta despre naşterea unui star. A fost o scrisoare amuzantă şi plăcută, care se pare că o încântase pe sora lui. Telenovela în care apăruse tânărul actor a avut parte de critici favorabile, însă,

potrivit cameramanului, frumuseţea lui în filmul soţiei lui J era dincolo de orice comparaţie. *Puştiu e mult mai frumos în filmul nostru,* spunea. Tânărul actor nu şi-a mai făcut apariţia în apartamentul lui J.

Nici cântăreaţa de jazz cea exhibiţionistă nu mai pusese piciorul în apartament. Ea însă nu devenise o conformistă, ci trăia liber ca o fiinţă din ce în ce mai rebelă. Renunţase la slujba de cântăreaţă într-un club de noapte după ce implicarea ei într-o reţea de *call-girls* făcuse obiectul unui articol de scandal. Începuse apoi o nouă viaţă în care călătorea prin Japonia împreună cu negociatori politici veniţi în vizită din Asia de Sud-Est sau stătea prin hoteluri cu diverşi oameni de afaceri americani. Cântăreaţa de jazz devenise acum o prostituată de lux. Din când în când, J mai primea câte un telefon de la ea, dar nici ea n-a mai apărut prin apartament. Filmul cel nou nu avea nevoie de nicio actriţă şi, pe de altă parte, în apartamentul lui J nu se mai ţineau petreceri.

În vreme ce J rătăcea zi de zi prin oraş, soţia lui şi cameramanul între două vârste se închideau în apartamentul lui J pentru a lucra, izolaţi şi posaci, la scenariul noului film. Nici măcar J nu intra în sufrageria în care lucrau cei doi. Adevărul era că salonul efervescent şi plăcut al lui J din dimineaţa aceea de la cabana de deasupra golfului Miminashi se făcuse praf. De atunci, între soţia lui J şi cameraman se formase o legătură şi mai solidă, însă toţi ceilalţi sfârşiseră singuri şi retraşi. Fiecare începuse să trăiască potrivit propriilor alegeri. Deşi soţia lui J şi vechiul lui prieten, cameramanul, erau parteneri, lui J i se păreau extrem de singuratici şi închistaţi, la fel ca toţi ceilalţi. Făceau planuri pentru noul film cu un entuziasm aproape exagerat, însă munca respectivă nu părea să le placă cine ştie ce. Jaguarul lui J rămăsese în garaj la dispoziţia lor, dar, cum filmul nu ajunsese încă la stadiul de filmări de exterior, nu fusese condus niciodată. Caroseria lui sidefie se acoperise de praf şi îşi pierduse strălucirea.

*

De ce alesese să fie un *chikan?* J nu se gândea niciodată prea mult la asta. Undeva, într-un ungher al inimii, era mereu conştient că încă nu devenise un pervers adevărat. Pe de altă parte, avea presimţirea dureroasă că, în momentul când îl va prinde braţul unui străin violent, copleşit de o ruşine nesfârşită, va fi nevoit să se gândească serios la asta. Şi câteodată existau momente când, în sinea lui, semnificaţia faptului de a fi *chikan* apărea brusc la suprafaţa conştiinţei ca un fulger strălucitor. Ca o amânare subită a unei execuţii.

Într-o seară, J se afla într-un tren expres de pe linia Centrală. Chiar în faţa lui stătea în picioare o femeie cam de vârsta lui. Era în unghi drept faţă de el, iar trupurile le erau lipite la piept, la stomac şi la coapse. J a mângâiat-o. Mâna lui dreaptă a alunecat în scobitura dintre fesele ei, iar cea stângă a coborât de pe burtă spre scobitura dintre coapse. Penisul lui deja erect atingea partea exterioară a piciorului ei. Erau cam de aceeaşi înălţime. Răsuflarea lui înfiora puful de pe lobul urechii ei înroşite. La început, J tremura de groază, iar respiraţia îi era întretăiată. Oare femeia nu avea să ţipe? Oare nu avea să-i apuce braţul lui J cu mâinile ei libere şi să ceară ajutor de la oamenii din jur? Cu cât groaza era mai mare, cu atât i se întărea mai mult penisul, care era acum presat de coapsa femeii. S-a cutremurat cuprins de o spaimă adâncă în timp ce se uita direct la profilul ei graţios. Fruntea îngustă şi fără riduri, nasul ei mic şi avântat în sus, buzele mari dedesubtul unui strat subţire de puf de culoarea cafelei, bărbia frumos desenată, ochii splendizi de o culoare atât de închisă, încât păreau acoperiţi de nori negri. Femeia abia dacă clipea. În timp ce continua să o mângâie prin fusta aspră de lână, J a simţit dintr-odată că e pe punctul să-şi piardă cunoştinţa. Ştia că, dacă femeia ar fi ţipat acum de scârbă sau de frică, el ar fi avut un orgasm. S-a agăţat de fantezia asta ca de o spaimă, ca de o dorinţă fierbinte. Însă femeia n-a ţipat. A rămas cu buzele strâns lipite. Ochii ei sau închis brusc ca o cortină desprinsă prăbuşindu-se pe scenă. În clipa aceea, mâinile lui J au fost eliberate din refuzul încordat al feselor şi al coapselor ei. Mâna dreaptă i-a ajuns până în adâncul deschizăturii dintre

fesele ei relaxate. Mâna stângă i-a coborât direct până la scobitura dintre coapsele desfăcute.

J s-a simţit eliberat de spaimă, însă în acelaşi timp dorinţa i s-a diluat. Penisul începuse deja să i se ofilească. A continuat cu mângâierile insistente dintr-un simţ al datoriei şi de curiozitate. *Aşa se întâmplă întotdeauna. Când ţi se acceptă orice, devine imposibil să mai ajungi la nucleul de adevăr care transcende condiţia asta,* s-a gândit. Îşi recăpătase sângele rece. Nu era nimic mai mult decât încă o etapă dintr-un ritual care se repetase de nenumărate ori din ziua când luase hotărârea să devină *chikan.* Şi atunci, brusc, a simţit cu vârfurile degetelor orgasmul solitar al acelei străine.

Imediat după aceea, trenul a intrat huruind în gara Shinjuku. J a văzut cum lacrimile mari şi strălucitoare care alunecaseră dintre pleoapele strâns închise ale femeii se acumulează treptat, apoi se sparg şi i se scurg de-a lungul obrajilor. Buzele îi erau ţuguiate de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o prună acră, cu riduri adânci crestate în jurul gurii, ca nişte crăpături. Însă în momentul acela s-au deschis uşile şi J a fost împins de valul de oameni departe de femeie, până pe peron. După ce trenul a plecat, J a rămas nemişcat pe peron. *Nu s-a uitat la mine nici măcar o clipă,* s-a gândit. S-a simţit atât de singur, încât i-au dat şi lui lacrimile. Îşi adusese aminte de singurătatea şi de spaima copleşitoare din noaptea în care prima lui soţie luase somnifere şi se sinucisese. Dormeau cu chipurile lipite unul de altul. Medicamentele îi induseseră un somn profund şi sforăia cu zgomot. Chiar şi în somn, lacrimile continuau să i se scurgă dintre pleoape şi îl treziseră pe J. Ştia că e o idee ridicolă, însă J s-a gândit că dacă s-ar reîntâlni cu femeia din tren, ar vrea să se însoare cu ea şi să trăiască împreună, chiar de-ar fi nevoit s-o implore. Timp de câteva săptămâni după aceea, la aceeaşi oră, pe seară, a pândit-o la gara Tokyo. Pierduse însă deja orice amintire limpede despre înfăţişarea ei. Nu-şi mai amintea clar decât forma lacrimilor, culoarea lor, strălucirea lor, scurgerea lor.

Unica întâlnire cu acea femeie a rămas amintirea lui cea mai plăcută de *chikan.*

Avea nenumărate amintiri sumbre şi neplăcute. În primele zile după ce se hotărâse să devină *chikan,* nu făcea decât să stea în picioare nemişcat, cu trupul încordat, în trenuri, în autobuze, în lifturile din magazine, palid şi năclăit de sudoare, mistuit de dorinţa de-a acţiona. De când pleca din apartament dimineaţa devreme până noaptea târziu, rătăcea fără încetare dintr-un colţ al Tokyo-ului în altul, ca un olandez zburător, însă era incapabil să întindă mâna şi să atingă trupul unei străine. Perioada asta a durat câteva săptămâni. În noua lui ipostază de *chikan,* descoperise diversele capcane, interdicţii şi constrângeri ostile ale societăţii. Pentru prima dată în viaţă, simţise cum societatea se ridică vehement împotriva lui. Cu alte cuvinte, din ziua când se transformase în activist antisocial sub chipul unui *chikan,* devenise şi foarte sensibil la existenţa societăţii. Cu siguranţă că oamenii care îl vedeau pe stradă în zilele acelea era convinşi că J este un moralist cu principii extrem de solide. J, care tocmai era în perioada de ucenicie de după convertire, plină de suferinţă.

Printre talismanele sociale care îi provocau spaima lui J se aflau şi afişele publicitare ce atârnau din plafonul vagoanelor de tren. De pildă, dacă pe unul dintre ele erau tipărite cuvintele „Enciclopedia pentru 80 000 000 de oameni”, J se simţea instantaneu ca un conducător militar solitar care lansa un atac asupra celor 80 000 000 de cetăţeni ai Japoniei care-şi iubeau enciclopediile lor. Începea să tremure cuprins de fervoarea bătăliei. În asemenea momente, curelele de un alb lăptos fixate pe barele din tren, legănându-se toate în acelaşi timp, i se păreau lui J a fi laţuri care aşteptau să-l spânzure. Începea să transpire şi închidea ochii.

Chiar şi după ce trecuseră acele săptămâni întunecate şi învăţase să se poarte liber în postura de *chikan,* J nu era întotdeauna fericit. Să te strecori într-o mulţime de străini, să atingi pe ascuns organele sexuale ale unuia dintre ei, apoi să scapi în siguranţă şi să rămâi complet singur – i se părea aproape imposibil să duci la îndeplinire fără greş un asemenea comportament pervers ideal. Vedea în vise o scenă în care un vânător intra într-o pădure cu animale

sălbatice, omora o căprioară şi o abandona acolo, după care se retrăgea epuizat, dar gustând o exaltare stoică, masculină. Când se lupta şi apoi se retrăgea din pădurea de străini dintr-un tren aglomerat la ora de vârf, J nu spera la altceva decât la exaltarea acelui vânător, însă aproape întotdeauna eşua pe parcurs şi fie sfârşea cuprins de umilinţă şi de o furie frustrată, fie era copleşit de o ură intensă care-l făcea să se dedea la excese nestăvilite.

Într-o seară, J stătea în picioare pe la mijlocul unui autobuz mare care plecase din Shibuya. Mâna dreaptă îi era prinsă de cureaua de pe bară, iar stânga îi era lipită de spatele unei femei masive, de pielea goală dintre dres şi corset. Privea ţintă la părul bogat şi greu de pe capul ei mare, fluturând la doar zece centimetri în faţa ochilor lui. În timp ce-i mirosea părul, din cauza tensiunii şi a excitaţiei gâtul i se uscase atât de tare, încât îl durea. Ca să ascundă faptul că ridicase fusta grea de lână a femeii, se aplecase în faţă cu genunchii îndoiţi, de parcă ar fi fost călare pe un cal. Din poziţia asta, îi erau greu să-şi ţină mâna stângă pe coapsa goală a femeii. Simţea o durere enervantă care-i amorţea braţul de la umăr până la vârfurile degetelor. A îndurat-o însă fără să se clintească. Apoi, femeia şi-a coborât dintr-odată fesele de parcă ar fi vrut să se aplece, lăsându-se cu greutate pe mâna instabilă a lui J. J şi-a pierdut echilibrul şi s-a lovit tare cu fruntea de umărul femeii. Când a reuşit să-şi revină în poziţia iniţială, mâna lui stângă era prinsă strâns de mâna solidă a femeii. Şi-a pierdut cumpătul şi a început să se scufunde rapid într-un vârtej de groază. Când autobuzul a oprit la staţia următoare, femeia l-a tras de mână croindu-şi drum printre ceilalţi pasageri şi a coborât. J era livid şi scăldat în sudoare. Sufletul îi era mânjit de groază şi disperare, însă în acelaşi timp a adulmecat undeva în adâncul lui aroma unei armonii prestabilite. Atunci a realizat pentru prima dată că dorinţa de a se pedepsi e imanentă poftei mistuitoare de plăcere a unui *chikan.* N-a încercat să fugă, ci a mers încotro l-a condus femeia, ca un copil însoţit de mama lui, probabil către cel mai crud şi mai dispreţuitor poliţist. Însă femeia nu l-a dus la poliţie, ci într-o cameră dintr-un hotel

ieftin, în care tavanul, pereţii şi podeaua erau tapetaţi cu straturi peste straturi de carton ca să izoleze fonic. A încercat să ducă la îndeplinire cât mai repede corvoada umilitoare de a presta un serviciu sexual, însă a rămas neputincios până la sfârşit. Femeia îşi întinsese trupul gol, învelit în grăsime galbenă şi asemănător cu o pupă de viespe, în lumina murdară a lămpii fluorescente şi închisese ochii ca şi cum ar fi fost suferindă. N-a scos niciun cuvânt, n-a făcut nicio mişcare. Gol lângă ea, J şi-a ridicat genunchii şi apoi şi-a plecat capul deznădăjduit. Avea senzaţia că singurul lucru care trăieşte şi se mişcă în camera aceea e mirosul celor două trupuri goale. Într-un târziu, a închis şi el ochii şi a rămas chircit şi imobil, aşteptând inert să treacă acea veşnicie în infern. Femeia era şi ea nemişcată, ca o vulpe care se preface c-a murit, de parcă trupul i-ar fi intrat într-o putrefacţie rapidă.

Într-o mulţime, să atingă sexul unei femei prin chiloţi chiar şi preţ de o clipă îl excita în asemenea măsură, încât era în stare să-şi rişte viaţa pentru asta; însă când el şi posesoarea acelui sex se aflau unul lângă altul, goi, toată pasiunea lui sexuală era canalizată numai ca s-o refuze pe femeie. J a înţeles lucrul ăsta din asemenea experienţe amare. Era într-o stare de frustrare permanentă, însă nu mai făcuse sex de câteva luni bune, nici măcar cu soţia lui. În căutarea avidă până şi a celei mai mici ocazii pentru o atingere sexuală, J continuase să rătăcească prin oraş din zori până la căderea nopţii, strecurându-se în mulţimile de străini necunoscuţi. Până în ziua când îl întâlnise pe bătrân, se simţise complet singur, mai singur decât se simţise vreodată în viaţă. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe bătrân, probabil că ar fi devenit un *chikan* adevărat, un pervers exploziv, şi ar fi fost deja arestat. Din punctul ăsta de vedere, se simţea binecuvântat de relaţia de ajutor reciproc pe care o stabiliseră el şi bătrânul.

… În ziua cu pricina, J o luase pe linia Yamanote şi plănuia să facă un tur al centrului Tokyo-ului. Era spre sfârşitul unei dimineţi de iarnă şi soarele strălucea palid afară. Aproape toate scaunele din vagonul lui J erau ocupate de călători, nimeni nu stătea în picioare. Podeaua cenuşie

ca spinarea unui şobolan era uscată şi din ea se înălţau constant norişori de praf dansând în razele de soare. Pasagerii erau plictisiţi, însă nu suficient de obosiţi cât să nu privească în jur. Era cel mai prost moment să fii *chikan.*

Situaţia s-a schimbat însă când trenul a ajuns la gara Ueno. Un grup de vreo douăzeci de fete de liceu au urcat în vagonul lui J într-o hărmălaie veselă. Pesemne că vreun profesor tocmai le dusese la muzeu să vadă mumiile şi vasele de lut din perioada Jōmon. J s-a ridicat instantaneu şi a pornit spre grupul de fete, încercând să ocupe poziţia cea mai avantajoasă pentru un *chikan.* Însă înainte să apuce să ajungă la ele, a zărit un bătrân bine făcut ridicându-se de pe banchetă, mişcându-se cu agilitate, dar absolut firesc. J a avut o presimţire şi, cu inima bătându-i nebuneşte, şi-a asumat rolul de martor ocular. Bătrânul era înalt, solid, impunător. Umerii lui laţi şi pieptul larg, învelite în haina scumpă din păr de cămilă, tronau deasupra roiului neplăcut de capete de liceene. Purta o eşarfă albă de mătase legată la gâtul lui gros şi o pălărie de fetru îndesată pe cap. Lăsând la o parte pielea de pe faţă, care era acoperită de riduri de culoarea frunzelor veştede, şi ochii pătrunzători ca ai unei păsări de pradă, era imaginea ideală a bătrâneţii, genul de bărbat care apare ţinând în mână o crosă de golf în reclamele la băuturi energizante. Era plăcut să te uiţi la el. Te lăsa să-ţi faci iluzii despre propria ta bătrâneţe. Puştoaicele de liceu au zărit câteva locuri libere, dar nu sau dus să se aşeze. Au rămas în picioare, gălăgioase, cu trupurile strânse unele într-altele ca o turmă de zebre ameninţată de un leu sau ca o mână de găini speriate. Vocile lor acopereau huruitul trenului şi umpleau tot vagonul.

Capul şi torsul bărbatului nu se clinteau. Şi-a lăsat pleoapele să coboare încet, ca un copil care se luptă cu somnul şi în cele din urmă cedează, apoi a închis ochii. J a văzut cum pielea brăzdată de riduri de culoarea frunzelor veştede din jurul pleoapelor închise se îmbujorează treptat. Bătrânul semăna acum cu mistreţul de pe eticheta sticlei de gin Gordon’s. Dintr-odată, J şi-a dat seama că toate liceenele din grup încetaseră să mai vorbească. Nu se mai auzea

decât zgomotul trenului. Expresia de pe chipurile fetelor s-a urâţit a spaimă. Deveniseră nişte fecioare cu chipuri necoapte şi neşlefuite, îngheţate de frică. Doar bătrânul cu ochii închişi părea fericit stând acolo, în mijlocul lor, cu obrajii îmbujoraţi. J a simţit cum îl cuprinde panica de parcă el însuşi ar fi fost în pericol. Încă un minut, şi fetele ar fi început să plângă şi să urle, iar bătrânul ar fi fost arestat pentru comportament indecent.

Tocmai atunci trenul a oprit la Nippori şi s-au deschis uşile. J a ţâşnit croindu-şi drum printre fete până a ajuns în faţa bătrânului. L-a apucat de braţul acoperit de haina din păr de cămilă şi l-a tras cu forţa afară, pe peron. În clipa când au coborât din tren, uşile s-au închis în urma lor. J a privit către liceenele care stăteau cu ochii ţintă la el şi la bătrân de dincolo de geamurile trenului. Şi-a dat seama că cea mai mică dintre ele era stacojie la faţă şi părea gata să izbucnească în plâns. Probabil că bătrânul îi pipăise sânii în timp ce se lăsase în voia extazului său sexual solitar.

— Ai fost prea neglijent, i-a spus J bătrânului eliberându-i pieptul din strânsoarea braţelor lui.

Se simţea tulburat şi, în acelaşi timp, cuprins de scârbă faţă de sine însuşi.

— Mulţumesc. Dacă nu m-ai fi salvat, probabil că aş fi mers până la capăt, i-a răspuns bătrânul sincer.

Aşa au devenit J şi bătrânul „prieteni de stradă” şi au mers la barul din Unebi-machi ca să bea un pahar împreună.

*

Tânărul li s-a alăturat lui J şi bătrânului şi aşa au început zilele în care se întâlneau la barul din Unebi-machi înainte de a porni către mulţimile de pe străzile oraşului. După ce terminase liceul, tânărul nu mersese mai departe la facultate şi nici nu-şi găsise o slujbă. În schimb, îşi canalizase tot entuziasmul în scrierea unui poem ca o furtună despre perversitate. Nici J, nici bătrânul n-au încercat să-l facă pe băiat să spună despre el mai mult decât atât. Nu era nevoie. Nici măcar nu-şi cunoşteau unul altuia

numele. Însă aproape în fiecare zi, de dimineaţa până seara, uneori chiar până în miez de noapte, cei trei erau împreună, mergând cu metroul, bântuind prin trenuri şi tramvaie sau lăsându-se zgâlţâiţi în autobuze în câteva drumuri dus-întors între Shinbashi şi Shibuya. Erau foarte apropiaţi, cei mai loiali „prieteni de stradă”.

Toate lucrurile pe care le purta tânărul erau de o calitate excelentă, de la trenciul englezesc – oarecum nepotrivit pentru zilele de miez de iarnă – până la sacouri, cămăşi, cravate şi pantofi; şi parcă puţin prea extravagante pentru vârsta lui. Erau însă numeroase zilele când nu avea prin buzunare decât câteva monede, iar bătrânul şi J îi mai strecurau din când în când nişte bani în buzunarele trenciului. Tânărul nu se sfia absolut deloc să-i accepte şi, de obicei, îi cheltuia în aceeaşi zi cumpărându-şi tot soiul de brizbrizuri ca, de pildă, nişte mănuşi de ski din piele cu nenumărate zorzoane. Dacă atingea fundul vreunei fete cu mănuşile alea, ea nici măcar n-ar fi bănuit că e pipăită, ci mai degrabă şi-ar fi imaginat că e călcată de un tanc în miniatură, într-atât de nepractice şi împopoţonate erau mănuşile acelea.

J, bătrânul şi băiatul intrau în mulţime împreună, însă de când li se alăturase băiatul, bătrânul era singurul care acţiona ca un *chikan* în vreme ce J şi băiatul se dedicau complet îndatoririlor de protecţie. De la bun început, băiatul îşi exprimase limpede dorinţa de a se limita numai la acest rol, iar J s-a trezit stând şi el pur şi simplu alături de băiat. Bătrânul proceda exact ca înainte, ca un *chikan* veteran, fără să bage de seamă schimbarea care se produsese în comportamentul lui J. Zelul lui era aproape fanatic, iar băiatul, ca şi J înaintea lui, părea să recunoască superioritatea acestui bătrân monstru *chikan.*

În timp ce supravegheau acţiunile bătrânului dintr-un alt colţ al vagonului, J şi băiatul discutau uneori despre ce înseamnă să fii *chikan.* Băiatul se gândea zi şi noapte la poemul lui ca o furtună închinat perversităţii şi ori de câte ori conversaţia ajungea la subiectul ăsta, devenea brusc pătimaş şi turuia fără încetare, indiferent când şi indiferent unde se aflau. În principiu, băiatul nu accepta perverşi care-

şi luau măsuri de precauţie împotriva pericolului. Cu toate astea, a mărturisit că ajunsese să simtă un soi de teamă amestecată cu respect faţă de bătrân. Băiatul avea, la rându-i, ceva fanatic în el. Nu găsea nimic de admirat la un pervers preocupat de siguranţă şi respingea constant tot ceea ce ar fi putut să mânjească imaginea *chikan-ului* neînfricat, eroul poemului său furtunos.

— Nici măcar tu nu eşti convins că poţi fi excitat de un comportament de *chikan* fără riscuri într-un loc complet lipsit de pericole, spunea băiatul. Nu cumva simţi o excitaţie, fie ea cât de mică, tocmai pentru că ajutorul ăsta reciproc între perverşi nu e sută la sută sigur? Nu cumva a spus şi bătrânul acelaşi lucru în seara aia când am stat prima dată de vorbă în Unebi-machi? Nu există siguranţă perfectă. Un *chikan* e ca un vânător care hăituieşte vânat mare. Majoritatea vânătorilor s-ar plictisi într-o savană în care şi leii şi rinocerii vin către ei docili, torcând ca mâţele, i-ar pocni depresia!

J nu-şi pierdea niciodată interesul pentru discuţiile astea cu tânărul, poate pentru că îl obligau să se gândească la semnificaţia propriei lui hotărâri de a deveni *chikan.*

— Pe tine nu te deranjează ideea de *chikan* preocupat de siguranţă? a repetat băiatul.

— Ba da, mă deranjează, ai dreptate. Dar dacă destinul perversului e să fie prins, să fie umilit în ultimul hal şi să guste pericolul cel mai mare, ce rost are să grăbim lucrul ăsta? Cum e şi cu moartea. Toţi murim până la urmă, aşa că de ce atâta grabă?

— Nu, eu cred că-i o greşeală să pui problema aşa. Dacă moartea ar fi singurul lucru care ar dezvălui adevăratul sens al vieţii, eu unul aş vrea să mor cât de repede. Dacă riscul de a fi arestat e unul dintre elementele intrinsece ale unui *chikan,* atunci oricine exclude elementul ăsta nu e un *chikan* adevărat. E fals. De fapt, la urma urmei, nu e nimic. O să se plictisească şi-o să se sature imediat. Eroul poemului meu nu e un nevrednic de-ăsta! Ce nu înţeleg eu e cum de bătrânul poate rămâne atât de singur, încât mi-e şi greu să mă uit la el când suntem şi noi doi aici să-l protejăm, a spus băiatul urmărindu-l cu privirea pe bătrân,

care era pierdut în lumea lui în autobuzul aglomerat, cu ochii închişi şi cu pleoapele deja înroşite.

Atunci J i-a mărturisit tânărului bănuiala lui că în trupul solid al bătrânului mocneşte un cancer sau că e foarte îngrijorat de starea inimii. Începând din acel moment, tânărul i-a devenit şi mai devotat bătrânului. Poate că se gândea chiar să-i dea perversului muribund un rol secundar în poemul său furtunos.

Adesea, tânărul discuta cu J planurile lui pentru următoarea acţiune decisivă de *chikan,* dar planurile respective îl înspăimântau pe J. Erau toate planuri care nu puteau fi numite altfel decât infracţiuni sexuale, şi odată ce tânărul ar fi dus vreunul dintre ele la bun sfârşit, era limpede că J şi bătrânul n-ar mai fi avut cum să-l salveze. Depăşeau domeniul perversiunii şi intrau pe teritoriul infracţiunilor sexuale violente.

— Las-o baltă. Chiar dacă ai fi singurul implicat, nu poţi să faci aşa ceva. Dacă faci asta, o să fii exclus din societate înainte să apuci să-ţi scrii poemul furtunos. De ce trebuie să duci lucrurile atât de departe doar ca să scrii poemul ăla violent?

— De fapt, dacă stau să mă gândesc, poate că e un lucru pe care trebuie să-l fac nu neapărat pentru poem, ci mai degrabă ca să pot deveni cu adevărat eu însumi, a răspuns băiatul, misterios.

J nu credea sincer în iluziile tânărului. Începuse însă să nutrească o prietenie profundă faţă de el şi voia să încerce să-l elibereze de acele iluzii. Sau poate că undeva în subconştient funcţionase şi următorul efect psihologic: J ştia că şi el însuşi risca să devină un *chikan* ca un arici de mare plin de ţepi, periculos, şi asta îl înspăimânta. Prin urmare, smulgând ţepii tânărului, spera de fapt să se protejeze pe sine însuşi.

Într-o seară târziu, când J şi bătrânul erau singuri în barul din hotelul din Unebi-machi, J a făcut o propunere.

— Mă gândesc să-l duc pe băiat la o fată pe care o ştiu de multă vreme, un soi de semiprostituată. Poate i-ar prinde bine dacă interesul lui poetic s-ar transfera de la un poem despre eroi perverşi la nişte poezii mai lirice despre amorul

carnal.

— Încearcă, de ce nu? Dacă vrea într-adevăr să devină un *chikan,* o poate face şi la şaizeci de ani, are încă timp destul pentru transformare, a răspuns bătrânul zâmbind.

Prin urmare, J a sunat-o pe cântăreaţa de jazz şi l-a dus pe tânăr la ea. Cântăreaţa se stabilise de ceva vreme într-un hotel din Shinbashi. J i-a explicat situaţia şi a convins-o că băiatul ar trebui să aibă măcar o dată o experienţă sexuală absolut normală. Băiatul a ascultat pledoaria lui J cu un zâmbet ambiguu întipărit pe faţă. Apoi i-a cerut lui J să-l aştepte la barul hotelului, pentru că se simte puţin emoţionat. Cuvintele lui au părut s-o măgulească pe cântăreaţa de jazz cea fluşturatică. Însă ea a fost cea care l-a sunat pe J la bar, aproape plângând şi urlând: „Vino şi ia-l pe monstrul ăsta de-aici!”. J abia apucase să-şi termine primul pahar de Pernod. Când a ajuns în cameră, băiatul şedea liniştit pe un scaun, cu cravata deja înnodată cu grijă şi cu veşnicul lui zâmbet pe buze. Cântăreaţa de jazz era în baie, la duş, şi făcea nişte zgomote surescitate şi violente de parcă ar fi luat-o razna. J şi-a băgat capul în baie cât să-i spună fetei că-l ia pe băiat cu el; când cântăreaţa s-a întors spre el, era albă ca varul, poate şi din cauza duşului rece ca gheaţa. „Nu vreau să mai am de-a face cu tine!” i-a strigat lui J. Când închidea uşa, J a observat câteva picături de sânge pe plăcile de gresie de lângă cadă. Băiatul n-a rostit niciun cuvânt, iar J nu l-a întrebat nimic. Făcuse ceva îngrozitor.

De atunci, nici J, nici bătrânul n-au mai încercat să se amestece în vreun fel în treburile tânărului. Cei trei şi-au continuat liniştiţi obiceiul de a rătăci prin oraş ca „prieteni de stradă”. Ştiau însă că, până la urmă, tânărul nu avea să rămână alături de ei multă vreme. Nu făcea altceva decât să stea o vreme sub oblăduirea lui J şi a bătrânului, amânându-şi execuţia până în momentul când avea să comită a doua acţiune perversă decisivă. Era doar un călător care se odihnea puţin.

Iarna era pe terminate. Peste noapte, tunetele au brăzdat cerul şi ploaia a căzut intermitent. Dimineaţa devreme, soarele şi-a revărsat lumina fierbinte, caldă ca o

burtă de pisică. Soţia lui J făcuse împreună cu cameramanul un calendar cu filmările de exterior şi-l lipise pe peretele spaţiului de lucru. Probabil că aveau să filmeze pentru noul film din primăvară până la începutul verii. Într-o dimineaţă, J s-a întâlnit cu bătrânul şi au mers la barul din Unebi-machi. Băiatul dispăruse de câteva zile. Părea să fi făcut o depresie. În lipsa lui, J şi bătrânul simţeau că entuziasmul lor când se amestecau în mulţime scăzuse destul de mult. Aşa că în dimineaţa aceea nu şi-au putut stăpâni un zâmbet cald când l-au descoperit pe băiat aşteptându-i din nou, după multă vreme, la barul hotelului din Unebi-machi. J şi-a adus aminte – chiar dacă numai foarte vag – de felul cum faţa bătrânului strălucea atât de puternic de bucurie, încât aproape se urâţea în clipa în care îl vedea apărând pe J, pe vremea când încă erau doar ei doi. Şi, exact aşa cum fusese şi J atunci, băiatul era vizibil prost dispus, de parcă i-ar fi detestat pe amândoi. Pe masa joasă din faţa scaunului lui erau aşezate un flacon de somnifere şi o sticlă de whisky. Cei doi au aruncat doar o privire critică în direcţia lor, dar s-au abţinut de la orice comentariu. Niciunul n-a pomenit nimic despre faptul că amesteca alcool tare cu somnifere atât de devreme dimineaţa. S-au aşezat pe scaune în faţa băiatului şi s-au foit o vreme încercând să se relaxeze, în tăcere, cu zâmbetul pe buze.

— Am terminat a doua perioadă de pregătire, le-a spus tânărul. Am de gând s-o fac.

Bătrânul şi J s-au uitat la el, iar zâmbetul le-a îngheţat instantaneu pe buze. Faţa tânărului era îmbujorată din pricina căldurii provocate de somnifere şi de whisky. Avea o expresie perfidă care le-a amintit bătrânului şi lui J de seara în care îl întâlniseră pentru prima dată, un aventurier disperat care nu purta decât cizme şi un trenci peste trupul gol-puşcă. Avea ochii injectaţi, pleoapele păreau umflate, iar pielea feţei îi era pământie şi murdară până la urechi. Vocea îi tremura isteric, aspră ca a unui copil furios.

— Dar astăzi porţi sacou şi ai şi pantaloni pe tine, nu? Ai de gând să te încui în vreo baie pe undeva şi să te schimbi în cizme şi în trenci? l-a întrebat bătrânul pe un ton batjocoritor, bizar, care părea menit să-i disimuleze

neliniştea.

— Nu, n-o să mai fac ca înainte. Nu v-am spus asta încă de prima dată când mi-aţi stat în cale? a replicat băiatul.

Când băiatul a spus „mi-aţi stat în cale” în loc de „m-aţi salvat”, J s-a simţit ca şi cum sentimentele de prietenie pe care le nutrea faţă de el ar fi fost călcate în picioare.

— Doar n-ai de gând să duci la îndeplinire vreuna din fanteziile alea brutale despre care mi-ai povestit – să violezi pe cineva în tren sau să înjunghii o bătrână în metrou, nu? a întrebat J încercând să-şi păstreze calmul.

— Nu mai vorbesc cu nimeni despre planurile mele. În clipa în care fac asta, tot proiectul meu o să se evapore ca un miraj. Hai, gata, ia lăsaţi-mă în pace! Când m-am alăturat clubului *chikan-ilor,* v-am promis că o fac doar în calitate de responsabil cu salvarea, nu? Aşa că lăsaţi-mă-n pace de-acum înainte! a spus băiatul.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce te-ai mai obosit să ne spui c-ai terminat perioada de pregătire şi că ai de gând să porneşti în a doua mare aventură? N-ar fi fost mai bine să taci şi să te duci undeva departe şi să acţionezi singur?

— Am venit doar să vă spun adio, a răspuns băiatul. La urma urmei, suntem prieteni, nu?

Fusese atât de direct şi de franc în această expresie de prietenie, încât i-a impresionat pe J şi pe bătrân. Băiatul i-a privit pe cei doi cu ochii mijiţi şi injectaţi, împăienjeniţi dintr-odată de lacrimi. Apoi a sărit brusc în picioare ca un copil agresiv:

— Să nu-mi staţi în cale. Am trecut prin nenumărate chinuri şi m-am zbuciumat groaznic, era să mor până să mă hotărăsc să duc lucrul ăsta până la capăt de data asta. Am făcut sacrificii ca să iau o decizie, aşa că nu-mi mai staţi în cale. Nu pot să-i suport pe perverşii ăştia de teapa voastră, preocupaţi de siguranţă şi care fac asta doar pe jumătate, aşa, ca să se distreze. Dacă încercaţi cumva să mă opriţi, o să vă dau pe mâna poliţiei, o să spun că sunteţi *chikan-i!*

Băiatul a rupt-o la fugă şi a ieşit din hotel. Bătrânul şi J au plătit nota de la bar şi s-au luat după el. Trotuarul era uscat şi nu se mai vedea nici urmă de zăpadă. J şi bătrânul

gâfâiau din greu în timp ce-l urmăreau pe băiatul care mergea puţin aplecat înainte, cu paşi mari, parcă mânat de furie. Se îndrepta spre staţia de tren Unebi-machi. Şi-a întors brusc capul, cu o umbră de viclenie. Când i-a zărit pe cei doi, a făcut un gest care arăta că nu-şi mai putea stăpâni furia. A rămas pironit pe loc, fulgerându-i în continuare cu privirea. J şi bătrânul s-au apropiat de el şovăielnici.

— De ce mă urmăriţi? a urlat tânărul.

Îşi pierduse echilibrul psihic în urma asalturilor repetate ale somniferelor şi whiskyului. Se schimbase parcă şi fizic. Torsul lui solid s-a înclinat într-o parte, apoi a revenit în poziţie verticală, după care s-a înclinat din nou.

— Eşti prea tulburat, du-te acasă şi dormi un pic. Te ducem noi cu un taxi.

— De ce mă urmăriţi? De ce vă amestecaţi în treburile mele? E un moment foarte important pentru mine! a strigat tânărul ridicând braţele de parcă ar fi vrut să-i ameninţe.

Erau pe o stradă comercială aglomerată şi lumea a început imediat să se adune.

— Bine, nu ne amestecăm. Dar n-ai cum să ne împiedici să-ţi observăm aventura, nu-i aşa? Vrem să fim de faţă când devii un *chikan* periculos. Sincer să fiu, nu cred că după ce-ţi duci la bun sfârşit aventura asta o să mai ai libertatea să-ţi scrii poemul furtunos. Hai, du-te şi fă ce-ai de făcut. Noi cu siguranţă nici n-o să te salvăm, nici n-o să-ţi stăm în cale. Dacă simţi frică acum, probabil că aia e frica adevărată de *chikan,* i-a spus J, care era din ce în ce mai iritat şi vorbise cu ură.

Timp de o singură clipă, pe chipul băiatului s-a aşternut din nou o expresie sinceră de surpriză. L-a privit pe J. Apoi s-a întors brusc şi s-a îndepărtat. N-a mai privit înapoi şi părea preocupat numai de el însuşi, de parcă ar fi uitat complet de J şi de bătrân. L-au urmărit de la o distanţă de vreo treizeci de metri fără să spună nimic.

Băiatul a intrat în gara Unebi-machi. După ce-a trecut de turnicheţi, J şi bătrânul s-au dus la ghişeu şi şi-au cumpărat bilete fără să se grăbească. Până au ajuns şi ei dincolo de turnicheţi, băiatul trecuse deja la acţiune. Stătea în picioare lângă un chioşc aflat între două scări dispuse în

evantai care duceau la peroanele către Kanda şi Ikebukuro. Mâna lui dreaptă ţinea mâna unei fetiţe, iar în mâna stângă avea o jucărie – o maimuţă roşie cu baterii – pe care tocmai i-o arăta. S-a aplecat puţin în faţă şi i-a spus ceva fetiţei. I-a dat apoi maimuţa şi au urcat, unul lângă altul, scara care ducea către peronul pentru direcţia Kanda. Împărtăşeau o aură de intimitate secretă, ca de frate şi soră, care-i făcea să zâmbească pe oamenii care-i vedeau. J şi bătrânul erau singurii care nu zâmbeau. Îşi dăduseră seama că tânărul plănuieşte s-o răpească pe fetiţă, însă rămăseseră ţintuiţi pe loc, năuciţi de spaimă la gândul că se întâmpla cu adevărat.

Când tânărul şi fetiţa ajunseseră deja în capul scărilor, dispărând din câmpul vizual, uşa de la toaleta din spatele chioşcului s-a deschis şi dinăuntru a ieşit o femeie tânără. Sa uitat în jur şi a strigat pe cineva cu o voce joasă şi timidă. Apoi, cuprinsă parcă de spaimă, a început să urce scările care duceau la peronul către Ikebukuro, strigând numele copilei. S-a împiedicat de câteva ori, însă a urcat treptele cu rapiditate. Bătrânul şi J au făcut în acelaşi timp un pas în faţă. Voiau s-o strige şi să-i atragă atenţia că trebuie să urce pe cealaltă scară. Au tăcut însă amândoi, cu buzele lipite strâns şi cu braţele atârnându-le inutil pe lângă corp. Să fi fost sub vraja cuvintelor tânărului?

O clipă mai târziu, urletul femeii s-a prăvălit de sus asupra lor ca un uliu. J n-a mai avut timp să-şi întoarcă privirea spre bătrân. A luat-o la goană în sus pe scara pe care urcaseră tânărul şi fetiţa, sărind mai multe trepte odată. Şi a dat peste o scenă înfiorătoare, dureroasă. Un tren de pe linia Yamanote tocmai trăgea la peron, huruind. Pe peronul opus, femeia stătea cu braţele întinse, gata să plonjeze pe şine. Fetiţa, care ţinea în braţe maimuţa roşie, se zvârcolea în şanţul acoperit cu pietriş de culoarea fierului dintre cele două rânduri de şine. Tânărul era prăbuşit în genunchi pe linia pe care venea trenul, cu torsul răsucit spre cer ca un cal căzut din picioare, parcă pe punctul de a necheza. O aruncase pe fetiţă în şanţul în care era în siguranţă şi îşi strânsese braţele rămase goale la piept. Chiar înainte să închidă ochii, J a întrezărit ceva ca o viziune stranie, miraculoasă: botul trenului s-a mânjit într-o clipă cu

sângele roşu al tânărului. J a scos un ţipăt şi a izbucnit în plâns.

O oră mai târziu, J şi bătrânul stăteau aşezaţi unul lângă altul pe o canapea în barul hotelului din Unebi-machi. În tăcere, fiecare se uita la paharul care tremura în mâna celuilalt. J şi-a adus aminte de cuvintele pe care tânăra mamă, strângându-şi fetiţa la piept, le repetase de nenumărate ori, printre hohote de plâns, mulţimii care se adunase în jurul lor: „Omul ăsta a fost un zeu. Fetiţa mă văzuse şi sărise pe şine de pe peron. Toată lumea a crezut că avea să fie omorâtă. Şi eu! Dar el, ca un zeu, a salvat-o! Şi apoi, bietul de el.”

— La urma urmei, băiatul ăla n-a putut să trăiască altfel decât ca un *chikan.* Când mă gândesc la asta, simt un soi de împăcare mizerabilă, a spus bătrânul. Însă un *chikan* nu are altă opţiune decât să continue să fie un *chikan,* chiar dacă îşi riscă viaţa cum a făcut-o el. A fost un om care şi-a asumat nişte riscuri. Un club ca al nostru, de perverşi preocupaţi de siguranţă, nu e altceva decât o instituţie în care bem o otravă diluată.

— Da, băiatul mi-a zis şi mie lucrul ăsta de mai multe ori, a spus J.

— În definitiv, e totuşi ceva fals la noi doi. Mi-am dat seama că trebuie fie să devenim nişte *chikan-i* periculoşi ca el, fie să renunţăm cu totul. Sunt singurele căi posibile, a spus bătrânul.

— Şi eu cred la fel. Probabil că n-o să mai vin la barul ăsta după ziua de azi şi n-o să mai am ocazia să te întâlnesc, a adăugat J cu o tristeţe profundă.

— Probabil că o să încetezi să mai fii un *chikan.* Iar eu o să devin unul care riscă mai mult. Presimt că într-o bună zi o să fiu arestat în metrou în mijlocul unei mulţimi şi că o să mor din cauza unui atac de cord.

J s-a ridicat în picioare. Bătrânul a rămas aşezat pe canapea, şi-a înălţat privirea spre J şi a înclinat din cap. A zâmbit cu amărăciune şi s-a înroşit în jurul ochilor precum mistreţul beat de pe eticheta sticlei de gin Gordon’s, aşa cum făcea când era mistuit de mânie sau de excitaţie sexuală. O peliculă de lacrimi albe i-a acoperit ochii de

pasăre de pradă. Erau ochii cei mai blânzi pe care J îi văzuse vreodată la bătrân. Pe J l-a podidit din nou plânsul. Asemenea bătrânului, a zâmbit uşor, a înclinat din cap şi s-a cufundat în tăcere. A ieşit din bar şi apoi din hotel. Se temea ca nu cumva să-l apuce ameţeala şi să se prăbuşească în timp ce bătrânul îl privea încă din spate. În taxiul pe care i-l găsise băiatul de la hotel, a fost cuprins de deznădejde şi l-au înecat iar lacrimile. Tocmai îşi pierduse doi dintre cei mai buni prieteni pe care-i avusese toată viaţa.

*

J şi-a petrecut următoarele câteva săptămâni închis în apartament. La un moment dat, şi-a dat seama că faptul că el nu mai ieşea deloc din casă era o povară şi o sursă de suferinţă pentru soţia lui. Şi nu numai pentru soţia lui. Cameramanul, care venea regulat în spaţiul de lucru pentru a se ocupa de pre producţia filmului, reacţiona şi el la fel la prezenţa lui J. Însă cum J nu se gândea în fiecare zi la nimic altceva decât la băiat şi la bătrân, n-a încercat să pătrundă mai adânc sensul reacţiei soţiei şi cameramanului. Era insensibil ca un copil.

Era insensibil într-o asemenea măsură, încât, chiar şi atunci când cameramanul a venit într-un târziu în dormitorul lui, într-o dimineaţă, şi i-a spus foarte serios că are ceva de vorbit cu el, J şi-a închipuit că e ceva legat de costurile de producţie ale filmului sau de permisiunea de a folosi Jaguarul. Cameramanul i-a mărturisit însă că o iubeşte pe soţia lui J şi că ea a rămas însărcinată. J l-a privit o vreme neîncrezător pe bărbatul între două vârste cu mustaţa lui ridicolă înfiptă pe o faţă uriaşă, rotundă şi neagră ca un cap de balenă, care se uita la el cu nişte ochi injectaţi şi agitaţi. I s-a părut absolut firesc să nu simtă cine ştie ce durere la aflarea veştii. Ce naiba s-a întâmplat? Şi cum naiba s-a întâmplat aşa ceva între outsiderul ăsta pasional, un bărbat între două vârste căruia-i plac instrumentele de precizie, şi soţia lui J, cu trupul ei slab de băiat, care nu e interesată de nimic altceva în afară de

producţia de film? Lui J i se părea greu de crezut.

Şi care putea soţia lui, cu şoldurile ei atât de nefeminine, să rămână într-adevăr gravidă? N-o să moară la naştere?

— J, îmi închipui că e un şoc pentru tine. Doar ai fost trădat de cel mai vechi prieten al tău, nu? a spus cameramanul de parcă ar fi încercat să-l liniştească.

Cel mai vechi prieten? Surprins, J a obiectat. Pentru el, singurele fiinţe pe care cuvântul „prieten” le evoca într-adevăr acum erau un băiat mort şi un bătrân, un *chikan* singuratic care probabil că exact în momentul ăla rătăcea pe străzile aglomerate.

— Şi de câtă vreme? a întrebat J.

Era o întrebare prostească şi s-a înroşit dându-şi seama cât de absurd sunau cuvintele lui. La ce bun dacă ar fi aflat de câtă vreme e trădat?

Însă cameramanul i-a răspuns franc:

— De când ai început să nu mai stai pe-acasă, J.

— Şi-ai lăsat-o însărcinată în miezul zilei? a întrebat J batjocoritor.

Într-o clipă, faţa mare, rotundă şi neagră a cameramanului s-a făcut roşie precum cuprul. Cu o voce tremurândă, a început să se bâlbâie:

— J, tu eşti un pervers sexual. Din ce-am auzit de la Mitsuko, e clar că ai folosit-o ca substitut pentru un băiat, un homosexual. Ca să spunem lucrurilor pe nume, când un pervers sexual e însurat, un alt bărbat trebuie să aibă o relaţie sexuală cu soţia. E datoria lui.

J şi i-a imaginat pe cameraman şi pe soţia lui bârfind despre apucăturile lui sexuale şi, pentru prima dată, s-a simţit cuprins de o furie cumplită. Cameramanul părea că se aşteaptă ca J să-l ia la bătaie şi că are de gând să îndure fără să opună rezistenţă. Până la urmă însă, J n-a recurs la violenţă. În schimb, a simţit cum tumoarea urii de sine, care prinsese să crească în adâncul inimii lui de când îl bătuse pe cameraman în cabana de munte de deasupra golfului Miminashi, începe să se dezintegreze.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi? l-a întrebat prietenos pe cameraman privindu-l direct în ochii injectaţi şi nesiguri pe

care se obişnuise să-i vadă în ultimii ani.

— O să mă căsătoresc cu Mitsuko şi o s-avem un copil. Asta dacă eşti de acord cu divorţul, a răspuns cameramanul încântat.

— Şi cum rămâne cu soţia şi copilul tău?

— Probabil c-o să trebuiască să le plătesc pensie alimentară. Dacă se poate, aş vrea să iau eu copilul în grijă.

— O să fie greu, a spus J.

— Da, o să fie greu. Şi mai avem şi de terminat filmul, a adăugat cameramanul.

Expresia lui ştearsă, fixă, tipică pentru un bărbat între două vârste începuse însă să se schimbe treptat, luminată din interior de o încredere de sine mândră. J îl înţelegea şi-i era milă de el, dar se întreba câţi oameni aveau să mai guste din amarul vieţii reale din cauza indiferenţei acestui bărbat care ar fi putut foarte bine să fie şef de trib într-o societate patriarhală.

— O să demarez formalităţile de divorţ cât se poate de repede, a spus J. Ai găsit un loc unde să stai împreună cu Mitsuko?

— Nu, nu încă.

— Atunci o să plec eu, o să stau cu tata o perioadă.

— Şi despre film.

— Vă dau Arriflexul de 16 mm. Banii din vânzarea primului film sunt într-un cont bancar pe numele lui Mitsuko. Şi nu vă faceţi griji cu privire la banii pe care i-a investit tata.

— J, mulţumesc, a răspuns cameramanul cu mustaţă.

Era impresionat. Dintr-odată, umerii au început să-i tremure încet, ca unei femei, eliberându-i toată tensiunea din trup. S-a întors în camera de lucru scâncind ca un copil din fundul gâtului.

O vreme, J a stat întins în pat, nemişcat, cu faţa în sus. Nu reuşea să se gândească la nimic. Din când în când, îi auzea pe soţia lui şi pe cameraman şuşotind ceva în camera de lucru. Şi-a pus apoi câteva haine şi alte lucruri într-o valiză, a coborât în garaj pe scările din bucătărie, fără să dea ochii cu soţia lui şi, pentru prima dată după luni de zile, s-a urcat în Jaguar. S-a dus la sediul central din Marunouchi

al unei companii producătoare de oţel să-şi vadă tatăl, care era preşedintele companiei. I-a povestit despre divorţ şi l-a rugat să înţeleagă ce se întâmplase şi de ce avea să se mute la el în casă o vreme, chiar din ziua aia. Tatăl său l-a ascultat zâmbindu-i blând de la început până la sfârşit. Apoi l-a întrebat:

— Câţi ani ai?

— Treizeci, a răspuns J.

Cuvântul „treizeci” a avut un ecou bizar în urechile lui. Se simţea oarecum vinovat, dar fără să ştie de ce. Treizeci? La vârsta asta nu mai era copil.

— De când s-a sinucis prima ta soţie, ai trăit ca un fugar, pe ascuns. Iar acum a doua soţie te înşală şi te părăseşte. Ce-ai avut şi ce-ai pierdut, nu? Ai deja treizeci de ani, nu crezi c-a venit timpul să reîncepi o viaţă obişnuită? Ce zici? Compania asta construieşte o fabrică de aliaje cu mercur, ceva absolut revoluţionar, şi în prealabil urmează să mă duc la nişte discuţii cu partenerii americani. Ce-ar fi să vii şi tu ca secretar al meu? Şi ce-ar fi să-ţi iei o slujbă la fabrica asta nouă, o slujbă care să-ţi dea satisfacţie? Hai să-ţi arăt nişte diapozitive cu o clădire de patruzeci de etaje care-a fost construită numai cu aliajul ăsta. O să te încânte. E mare chestie, să ştii. Sunt convins că o să-mi accepţi propunerea şi o să-ncepi o viaţă nouă!

J s-a gândit la ofertă în timp ce privea alături de tatăl său diapozitivele color. Acum când prietenii vechi şi soţia îl părăsiseră, când unul dintre noii lui prieteni murise într-un accident, iar celălalt dispăruse în mulţimea celor zece milioane de oameni din Tokyo, era complet singur. Era într-adevăr o şansă de a se întoarce la vechea lui viaţă de conformist, la viaţa lui reală. J ştia prea bine că a considera adulterul şi trădarea celei de-a doua soţii drept o compensare, chiar şi emoţională, a sentimentului lui de responsabilitate şi de vină faţă de moartea celei dintâi n-ar fi fost altceva decât autoamăgire. Dar însăşi recunoaşterea acestei autoamăgiri nu reprezenta oare primul pas în reîntoarcerea către viaţa reală de conformist? A avut senzaţia că de-acum înainte o să înceapă să aştearnă strat după strat de autoamăgire până când avea să ajungă un

moş care seamănă leit cu monstrul îmbătrânit care stătea acum lângă el şi mârâia ca un animal nemulţumit în timp ce se uita la diapozitivele color. Era o senzaţie de resemnare, însă J se simţea în acelaşi timp ca şi cum ar fi fost salvat după ce plutise îndelung în derivă, chiar dacă fusese salvat de un vas inamic.

Până la urmă, J a cedat şi a acceptat propunerea tatălui său. Trebuia să plece în America peste trei săptămâni. Dintr-odată, rutina lui zilnică avea să fie mult mai dinamică. A ieşit din biroul preşedintelui, a străbătut holul lung şi s-a urcat în lift. În tot timpul ăsta, şi l-a închipuit pe tatăl său de care tocmai se despărţise ca pe propria imagine peste patruzeci de ani. Şi tatăl lui în prezent, şi J cel de peste patruzeci de ani şi-ar păstra calmul chiar dacă ar avea cancer sau ar risca să facă un atac de cord, niciunul nu şi-ar pierde faţa aia de poker de bătrân monstru conformist. Da, viaţa lui de conformist care se autoamăgeşte tocmai începuse. Scuturând viguros din umeri ca un salariat competent şi extrem de ocupat, a ieşit pe uşa automată a clădirii şi s-a îndreptat spre Jaguarul care era parcat lângă intrarea staţiei de metrou. Brusc, s-a simţit extrem de excitat, cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa. A lăsat baltă Jaguarul şi a coborât în salturi scările către metrou.

A urcat într-un vagon de metrou aglomerat şi, fără nicio ezitare, şi-a croit încet drum prin desişul de trupuri. A înaintat hotărât până în spatele unei femei tinere ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte să apară acolo. A aruncat o privire rapidă în jur. Vâjâitul sângelui fierbinte care-i pulsa intens în urechi înghiţise complet huruitul trenului şi zumzetul pasagerilor. A închis ochii strâns şi-a început să-şi frece repetat penisul gol în scobitura tainică şi fierbinte dintre fesele femeii, grase ca un trup de fazan şi încordate. A ştiut instantaneu că tocmai făcuse un pas înainte, fără cale de întoarcere. O viaţă nouă, o viaţă nouă fără autoamăgiri. Scoţând gemete mute în capul înfierbântat, a juisat.

Toată zarva de afară a revenit la viaţă. Sperma lui care mânjise haina femeii era cât se poate de reală şi exista acolo ca o dovadă de neşters. Imediat, cele zece milioane de străini din Tokyo l-au ţintuit cu privirile lor ostile. *J!* păreau

să strige cu toţii. Frica se înfrunta cu extazul într-un val care se umfla din ce în ce mai mult şi care l-a înghiţit în cele din urmă. Nenumărate braţe îl prinseseră cu putere. Copleşit de frică, J a început să plângă. Şi-a spus că lacrimile lui sunt compensaţia pentru lacrimile pe care le vărsase întruna soţia lui în noaptea când s-a sinucis.